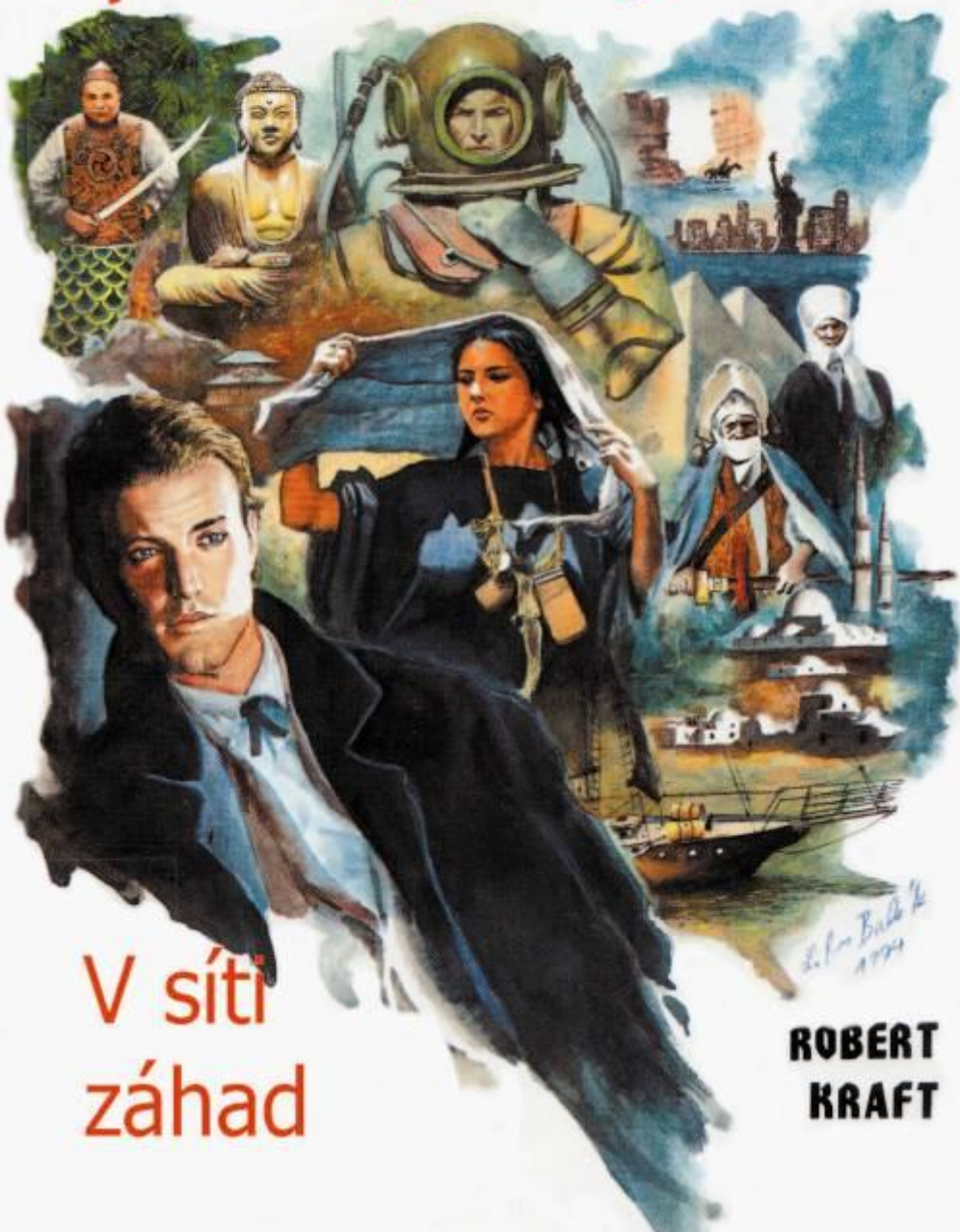


# NOBODY



V síti  
záhad

**ROBERT  
KRAFT**

Robert Kraft

# NOBODY

\*\*\*\*\*

\*\*\*

V síti záhad



NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT • BRNO 1996





## KAPITOLA PRVNÍ

### **V neznámé zemi**

Motorový člun s pěti muži plul po podzemní řece, která se v těchto místech začínala klikatit, jednou se dokonce obrátila východním směrem, jako by se chtěla vrátit zpět – což se občas u některých řek stává – ale pak se tok řeky ustálil v přímém směru stále k západu. Tak tomu bylo až... až do konce této cesty, k němuž se ještě dostaneme. Nepředbíhejme však událostem.

Přímé řečiště mělo velkou výhodu – mohlo se jet značně rychle, aniž by se muži museli starat o přirozené nebo umělé překážky, které by vedly k ztroskotání. Nobody nechal plout člun rychlostí až osmi uzlů za hodinu.

Detektiv se k nim připojil po půlnoci, protože do studny sestoupil kolem třetí hodiny odpolední a zůstal v ní téměř deset



„... jsem skutečně rozenej  
Islandan, ...“

hodin. Zde dole sice nebyl rozdíl mezi dnem a nocí, ale na spánek nikdo nemyslel.

V příštích hodinách došlo k několika rozhovorům, které zde musí být zopakovány. – S prvním začal Nobody hned se započítím cesty. Obrátil se se svými slovy na Anoka, malého, podsaditého chlapíka se žemlově světlými vlasy a modrýma očima, jehož rysy sice neprozrazovaly velkou inteligenci, ale zato neskutečnou poctivost.

Kdo se alespoň trochu vyzná v národních jménech, jistě už zjistil, ke kterému národu Anok patřil –

alespoň přibližně.

„Ty jsi Island'an, vid', Anoku,“ začal Nobody.

„Ano, áno, nee, neeé,“ zazněla duchaplná odpověď.

„Nu, myslíš tedy ano, áno nebo nee, neeé? Jsi Island'an?“

„Ano, áno, nee, neeé, master, jsem skutečně rozenej Island'an, nedaleko Reikholtu, největšího rybářského města.“

„Ty ses na Islandu jenom narodil nebo jsi tam byl pořád?“

„Vždycky, master, vždycky. Celou dobu jsem byl rybářem, dokud před dvěma rokama nepřišel kapitán Větroplach do Reikholtu, kde jsem prohlédl *Letící šíp*.“

Nobody znal dobře námořníkovu historku o prohlížení. Pokud přijal Větroplach nového námořníka pro své loď, nového dělníka na Sirný ostrov, nebo dokonce mořského vlka pro svůj *Letící šíp*, vždy s tím bylo spojeno cosi zvláštního. Tento Island'an se při jisté příležitosti uvedl jako schopný chlapík od hlavy až k patě.

„Slyšel jsi někdy jméno Snorri Sturluson?“ pokračoval detektiv.

Island'an vyskočil jako elektrizován ze sedačky, ale hned se zatvářil hrozně uraženě.

„Jestli jsem slyšel jméno Snorri Sturluson?“ – zvolal dost rozzlobeným hlasem. „Četl jsem všechny jeho knihy; ‚Heimskringla‘, což znamená ‚Světový kruh‘, kterou Snorri napsal, ‚Stallda‘, ‚Gylfa – ginning‘, to zase znamená ‚Klíč k moudrosti‘ – všechno to jsem četl, všechno!“

Na Islandu, kde i bohatí sedláci bydlí v hliněných chýších spolu s krávami i prasaty, je národní sebevědomí jako doma, o čemž nezasvěcený nemá ani ponětí. Totéž platí i o severských Norech.

Alé člověk nesmí příliš nadsazovat. Souvisí to s dlouhými zimními dny i nocemi, kdy jsou obyvatelé těchto krajin odříznuti sněhem a ledem od vzdálených i blízkých sousedů. Pak se čtou znovu a opět dokola staré národní báje, zapsané v knihách, které putují od domu k domu. Vyšší vzdělání, než jaké se dostane obyvatelům díky těmto bájím a které souvisí s lokálním patriotismem, samozřejmě neexistuje.

To pochopitelně stačí, ano, je to dokonce hodno úcty! Vždyť ve Francii dodnes najdeme starší lidi a dokonce i mladší, kteří neumějí číst ani psát, a to jen proto, že nechodili do školy.

V poušti také nejsou školy, a přece umí každý beduín číst a psát. Tvrzení, že někdo potkal negramotného beduína je nepravděpodobné (autor tohoto románu znal stovky a tisíce beduínů, ale žádného takového nepotkal), dokonce se odvažujeme tvrdit, že je vylhané. Každý otec učí svého syna tomuto umění, je to jeho svatá povinnost, a totéž platí u většiny severských národů, jako například u Norů a Holanďanů.

Jen zkuste najít Islandana, který by nečetl hrdinský epos „Edda“! Všichni jej znají z paměti! Nyní by měl někdo zjistit, kolik lidí v Německu zná největší národní pověst, báj o Nibelunzích, kolik lidí ji četlo a... kolik lidí o ní nikdy neslyšelo! To je skutečně smutné.

„Nono, tak mi promiň,“ omlouval se Nobody. „Kdy vlastně Snorri Sturluson žil?“

„Vy to nevíte?“ začal jej Anok oťukávat.

„Ano, áno, nee, neeé, ale tentokrát platí to druhé,“ přiznal Nobody.

„Narodil se roku 1178 na statku Hvamm.“

„Hhhwwamm – akorát čert by to dokázal vyslovit! Kdy zemřel?“

„Nezemřel.“

„Vím, že byl zavražděn, ale kdy se to stalo?“

„On a zavražděn?“ zvolal Anok opovržlivě. „Snorri Sturluson byl zrovna ten právej, kterej by se nechal zavraždit! Jeho oba zeťové, Kolbein a Chisseur, snad věřili, že ho zavraždili, ale to jim Snorri akorát zaslepil oči, aby někoho druhýho považovali za jeho osobu. Proti Snorrimu Sturlusonovi jsme my všichni hlupáci.“

Tato slova zněla z úst patriota Anoka hrdým, opovržlivým tónem. Pak se námořník ulekl.

„Totototo – to pak znamená – – – vy – vy jste pochopitelně výjimka – master – – ano, áno, nee, neeé – a – a – a kapitán taky – – – a – a – a – a doktor – – –“

„Dobrá, dobrá! O mně tady mluvit nemusíš. Sám jsem zjistil, že proti Snorrimu Sturlusonovi jsem jen obyčejný břídil – – –“

„Vidíte?“ zajásal Anok. „Jo, on je správněj chlapík, ano, áno, nee, neeé.“

„Nu, ale jestli nebyl zavražděn – pak musel odejít ze světa jiným způsobem.“

„Snorri Sturluson? Přece není vůbec mrtvej,“ zaznělo jednoduše.

„Chceš říci, že nezemřel?“

„Se ví! Ještě žije – dodnes žije v Hekle. Ano, áno, nee, neeé!“

„V té hrozný islandské sopce, která stále chrlí oheň?“

„No jasně. Žije tam i se svýma lidma.“

Se všeobecným vzděláním tohoto nenáročného Island'ana to bylo všelijaké. Ale člověk to může posuzovat i z druhé strany. Vždyť se jedná o starou národní pověst. Jen si vzpoměňme na císaře Barbarosu z Kyffháuseru.

„Vidíte,“ ujal se Anok opět slova, „ta věc je docela jednoduchá. Přece víte, že Snorri Sturluson jezdil dvanáct let po světě?“

„Ano, to vím. Procestoval Skandinávii a přitom hledal staré runy a rukopisy.“

„Nee, to právě není vůbec pravda. Bylo to v roce 1218 – tehdy slezl Snorri z Hekly, aby se podíval dovnitř. Přitom tam spadl; – je dost možné, že úmyslně, protože určitě věděl něco předem. Sestoupil do Hekly, plivající oheň, a něco tam musel najít. Z toho místa vyrážel pak na své cesty, vždycky pod zemí – – právě jako my. Cestoval všude možné, vlastně navštívil všechny země. Ale vždycky to bylo pod zemí nebo pod mořem. Pronikl do Ameriky i dál – – –“



*Sestoupil do Hekly, plivající oheň,  
a něco tam musel najít.*

„Moment, moment, moment! V té době ještě nebyla Amerika objevena!“

Tato slova zazněla kupodivu z úst Větroplacha. Nobody seděl naprosto klidně.

„Objevena, objevena!“ opakoval opovržlivě Anok, který při obhajobě národního hrdiny ztratil veškerý respekt před nadřízeným. „Není snad dokázáno, že jsme my, Islandčani, objevili Ameriku dávno před Kolumbem? Dokonce jsme tam zakládali kolonie. Nenašly se snad v Rocky Mountains nápisy, který dokazují, že Ameriku navštívili i Číňani, a to víc jak před tisícem let?!“

Anok mluvil pravdu. Větroplach začal litovat, že nedržel jazyk za zuby.

„Ano, áno, nee, neeé, tak to je! Snorri Sturluson jezdil po celém světě, pod zemí v tunelech i v řečištích, protože ty všechny vycházejí z nitra Hekly. Tam je totiž střed Země – to jsem si já nevymyslel, tak to stojí v Eddě... a v tom je hodně pravdy.“

Po dvanácti letech vylezl Snorri zase nahoru, ale protože udělal pár kopanců v politice, takže jím bylo opovrhováno a

usilovali mu o život, vrátil se zpátky do Hekly a postaral se, aby všichni uvěřili, že je mrtvej, zavražděnej.

Dodnes tedy bydlí v Hekle, odkud vyráží na svý podzemní rejdy. Občas se s někým potká. Pokud je dotyčnej otevřená hlava, vezme ho Snorri s sebou, dělá s ním svý vynálezy – ani nevím jaký – bodejť, dodnes něco takovýho neexistuje, i když to Snorri dělal už před osmi stovkami let! Kdepak, Snorri nic neprozradí... vždycky byl takovej... ano, áno, Snorri Sturluson! Ano, áno, nee, neeé!“

Anok nedělal z nesmrtelnosti národního hrdiny žádnou vědu. Připadalo mu to naprosto samozřejmé.

Nobody naslouchal se stejným klidem.

Vlastně to nebylo nic jiného než národní legenda, udržovaná při životě vyprávěním z generace na generaci. Snorri Sturluson byl jakýmsi islandským doktorem Faustem. Protože tento národ stál na dobyvačných námořnících, přemodeloval doktora Fausta a dal jej do souvislosti s Heklou. Ale...

Nebyl také Nobody svědkem vynálezů, o nichž nemá svět ani ponětí? Že by snad muž, který si říkal Sinclair, záhada sama pro sebe, že by tento muž zdědil vynálezy po někom jiném? Vždyť se sám o něčem takovém zmínil! Nestálo na deskách deníku jméno Snorri Sturluson?

Ze studniční šachty vedla chodba rovnou do podzemní řeky, jejíž ústí bylo z pochopitelných důvodů zazděno. Také nahoře mizelo elektrické vedení v šachtě, naplněné vodou...

Nobody měl hodně, skutečně hodně látky k přemýšlení.

„Nu, našel jste cestou něco?“ zeptal se ho nyní tiše Scott.

Nobody se vytrhl ze zamyšlení. Hned věděl, o čem Scott mluví. Protože to mohli slyšet všichni, vyprávěl hlasitě o své cestě pouští z Edfu do Údolí zmatků, kde chtěl prozkoumat jednu studnu, právě tu, která jej prve tak hezky vyplivla. Nevynechal ani lidskou kostru, kterou vyhrabal z písku, zmínil se také o dřevěném pouzdru.

Pergamenový papír šel z ruky do ruky, Nobody jej podal také oběma námořníkům.



„To je situační plán,“ mínil doktor Wolfram. „Jedná se o bod, v němž se obě přímky stýkají.“

„Jistě, to je samozřejmé. S kostelem a s jedlí nebo smrkem se vypořádáme docela snadno, ale co má znamenat bota a žena?“

Nikoho ani nenapadlo, že by se mělo jednat o živou ženu, která kdysi stála na nějakém místě, a naproti ní že ležela vysoká bota s prýmkem.

„Snad je to kopec nebo skála, která se podobá ženské postavě anebo nese takové jméno. Totéž může platit o vysoké botě. Jedná-li se o kopec podobného vzhledu, musí tam být nějaké takové poutko nebo prýmek.“

V tomto smyslu zněly dohady mužů. Nobodýho v podobných případech velice zajímaly názory obyčejných lidí, proto i nyní nechal mluvit jako první oba námořníky. Ti se sice vyslovili méně dobře volenými slovy, ale kapitán Větroplach a doktor Wolfram s nimi mohli jen souhlasit.

„Nezná někdo z vás místo, kterému by tento pláněk odpovídal? Byla by to sice neuvěřitelná náhoda, ale ne vyloučená.“

Kostel, smrk nebo jedle, vysoká bota, žena, dívka nebo panna? Ne to neznali.

„Co vy, Edwarde?“ obrátil se Nobodý na Kanad'ana, jehož široce rozevřené oči odpovídaly samy.

„Teď ještě ne, ale až přijde doba, zalistujeme v knize osudu a vše se dozvíme – pak vám to povím. Dřív to není možné,“ odvětil Scott významným hlasem.

Větroplachovi a námořníkům byla jeho slova záhadná, Nobodýmu připadala naprosto srozumitelná.

„Přesto se budu snažit ze všech sil dosáhnout nějakého výsledku. Na tom se můžete podílet i vy dva, Anoku a Bambulo. Víím, že nikdy nevpadnete do domu i se dveřmi. Vzhledem k nakreslenému kostelu se může jednat pouze o civilizovanou oblast, ovládanou křesťanstvím. Tato oblast musí ležet v severních končinách, kde rostou smrky a jedle. Horký jih tedy nepřipadá v úvahu.“

Jak později zjistíme, ani Nobody nebyl neomylný. Zde se jednalo o něco úplně jiného, což ovšem detektiv nemohl tušit.

Zatímco Nobody schovával pergamen do pouzdra, prohodil král nosů poznámku, jež dělala čest jeho rozumu.

„Ale nebude tam nic zakopanýho.“

„Proč ne?“

„Jen si to představte – ty čtyři body jistě nebudou ležet příliš blízko vedle sebe – pak se tedy můžou zaměřit jediné jako čáry ve vzduchu – a kdyby se přitom člověk spletl jen o fous – panebože, pak by mohl lítat jako hadr na holi a hledat zahrabanej poklad – to je příklad, protože čert ví, co tam vlastně je – takže člověk by mohl lítat sem tam, ale všechno by bylo marný, protože ten poklad leží kupříkladu o půl metru vedle – –“

„Ano, áno, nee, neeé, tak to je!“ přitakal Anok Bambulovi.

Muži museli uznat, že Jeremiah Bambula tentokrát trefil hřebík na hlavičku. Ne, tam nemohlo být nic zakopaného. Zde se musí jednat o něco úplně jiného.

Nobody zaběhl se svými myšlenkami ještě dál a uvědomil si, že nemůže s Bambulou bezpodmínečně souhlasit. Existují věci, pro které, chceme-li je zahrabat, je i takové pole malé. Ale o tom zatím nemluvmě.

Detektiv pokračoval ve vyprávění, jak narazil na Ďábelskou studnu, kterou chtěl prozkoumat. Zmínil se, že beduíni připisovali znovuobjevení vody delherrá Fatmé, rajské víle, která má nepochybně o kolečko víc, třebaže mluvila kromě arabštiny i německy.

„Byl jsem na ní zvědavý, strašně rád bych ji viděl. Jak jsem tak seděl s šejkem ve stanu, zazněl zvenčí dívčí hlas. Zpívala – –“

Nobody spustil píseň, kterou slyšel z dívčích rtů. Vyšrouboval hlas poněkud vysoko, ale ne falešně.

Brzy se ale zarazil a zmlkl. Musel se zabývat změnou, jež se udála se Scottem.

Kanaďan mrtvolně zbledl.

„Co – cože – ona – – zpívala?“ vyrazil namáhavě. Než mohl Nobody odpovědět, vyrazil ze sebe jasnovidec ještě jedno „Ach!“ a tím pro něho měla být celá věc vyřízena. Nyní se Nobody zarazil.

„Zřejmě to byla Němka.“

„Tak? Viděl jste ji?“

„Jistě. Zde je její podobizna.“

Nobody vytáhl skicu. Kanadčan na ni vrhl jediný pohled... složil hlavu do dlaní a klesl na dno člunu.

„Agatha!“

Následující vlnu pocitů neumí popsat žádné pero. My jsme se omezili pouze na napsání slova „Agatha“ a za tím vykřičník. Čtenářova fantazie bude zřejmě bujnější než autorovo pero.

Nobody zastavil člun.

Nad tmavou hladinou v podzemí zavládlo smrtelné ticho.

Z Nobodyho prsou vyšel hlasitý povzdech, teprve za ním následovala slova: „Edwarde, Edwarde, proč jste jen nešel se mnou?“

Mladý muž se uklidnil rychleji, než by se dalo očekávat. Když odtáhl ruce od obličeje, byl úplně vyrovnaný.

„Protože nebylo souzeno, abych Agathu opět našel,“ prohlásil pevným hlasem.

Tu Nobody divoce vyjel:

„Nevěřím na nějaký zpropadený fatalismus, nevěřím, že by lidský osud byl neodvratně určený, že by se proti němu nemohl člověk vzepřít, prostě tomu nevěřím!!!“

„Já tomu věřím.“

„Pro mne za mne! Já ne! Přímá cesta nahoru je uzavřena – takže zpátky!!“

Detektiv se vrhl ke kormidlu, aby je otočil zpět; vtom se kola chopila jiná ruka a obrovskou silou je držela v dosavadní poloze. „Blázne!“ syčelo to do Nobodyho uší. „Proč se mícháš do mého osudu?! Víš snad, jestli tu ženskou chci vidět?! Víš, jestli neděkuji Bohu, že jsem nešel s tebou, protože bych se s ní jinak musel setkat?!“



*Nebyla to čepice, nýbrž turban...*

Náhle Nobody pustil kormidlo, pleskl se dlaní do čela – – jízda proti proudu pokračovala. – –

Žula, žula, nic než žula. Západně, západně, stále jen západně!

„Ted' jsme každopádně pod údolím Nilu a míříme přímo pod Saharu,“ poznamenal Nobody o dvanáct hodin později.

„To je nééésmysl,“ protáhl Větroplach.

„Tady zůstává rozum stát,“ dodal k tomu doktor.

„Už ani nemůžu stříhat ušima,“ přidal se Jeremiah Bambula; pak tedy nesměl jeho kolega zůstat pozadu.

„Ano, áno, nee, neeé, to se nestává každě den!“

Vlastně to nebylo tak nesmyslné – doktorovi jako geologovi by rozum neměl zůstat stát!

Už v prastarých dobách beduíni věděli, že Sahara je protkána podzemními vodními toky. Dlouhou dobu se tomu nevěřilo, teprve artéské studny Francouzů v Alžíru tuto teorii potvrdily. Bývají sice značně hluboké, ale vždy narazí na vodu. Třebaže nelze poušt' kvůli prosáklivému písku zúrodnit, je tato voda vhodná alespoň k ukojení žízně.

Muži jedli, pili i spali naráz. Mohli se dívat na sebe nebo na žulové stěny, které se staly naprosto hladkými bez trhlin.

Třetího dne od odjezdu, ve dvě hodiny odpoledne, natáhl Anok paži a řekl:

„Ano, áno, nee, neeé, tamhlece plave nějaká čepice!“

Vytáhli ji. Nebyla to čepice, nýbrž turban z bílé bavlny. Poslední závit byl připevněn měděnou jehlicí. Nic jiného nenašli.

„Měděná jehlice? Z toho dýchá Sahara! Měděné jehlice dostávají beduíni a obyvatelé oáz od kmenů vnitřní Afriky, které jako jediný kov zpracovávají měď.“

Nebylo možné odhadnout, jak dlouho plaval turban ve vodě. Třebaže byl dokonale nasáklý vodou, udržela se porézní látka na hladině.

Téhož dne kolem sedmé hodiny večer byl Nobody probuzen ze spánku. Na tvářích přátel poznal, že se stalo něco mimořádného. Tu již sám zahlédl obrovskou vlnu, která běžela po proudu dolů a přitom značně rozkolébala lehký motorový člun.

Úkaz, který však nedokázala vysvětlit ani učenost doktora Wolframa.

Metr vysoká vlna se nečekaně vyvalila před člunem, proběhla pod ním a zmizela ve tmě, aby se již neobjevila. Voda se opět uklidnila, vše se vrátilo ke starému.

„Snad to byla podzemní velryba nebo jiná podobná bestie,“ mínil Jeremiah Bambula.

Snad měl pravdu... alespoň mu nikdo neodporoval.

Druhého dne zase něco připlavalo. Tentokrát to nebylo něco nevinného jako turban nebo čepice – byla to lidská mrtvola!

Byla ihned vylovena a vytažena do člunu, aby mohla být pořádně prozkoumána. Nahý černý muž, bez sebemenšího zranění – zřejmě se utopil.

Jeho tělo bylo pokryto uměleckým tetováním, ale žádný z našich cestovatelů nebyl v africkém folklóru zběhlý natolik, aby dokázal určit, ke kterému kmeni mrtvý muž patřil.

Mrtvola nemohla ve vodě ležet příliš dlouho, jevila teprve první známky hniloby – a toto zjištění bylo nakonec velmi důležité. Z toho vyplývalo, že mrtvola plave ve vodě krátkou dobu – zanedlouho musí člun narazit na ústí, kde pozemní řeka mizela pod zemským povrchem.

„Kupředu! Brzy dospějeme k ústí řeky!“ zvolal Nobody.

O okamžik později se ale hluboce zamyslel, a to díky věcné poznámce doktora Wolframa.

„Protéká snad Saharou nějaká řeka, která by byla tak široká a hluboká jako tento podzemní tok?“

Nobody vzhlédl a našel vysvětlení.

„Černoch musel spadnout do šachty, která ústí nahoře na povrchu a vede sem do podzemí.“

„Že by se v poušti vyskytovaly takové šachty?“ nedal si doktor Wolfram pokoj s ironickými otázkami.



*Mrtvola nemohla ve vodě ležet příliš dlouho,  
jevila teprve první známky hniloby...*

„K čertu! Nějakým způsobem se sem ten chlap dostat musel!  
Však já to zjistím!“ zvolal Nobody netrpělivě.

Člun se rozjel nejvyšší rychlostí.

Mrtvola byla hozena zpět do vody.

Tok se vinul stále západně, přímo do srdce Sahary.

„Jakpak to může trvat dlouho, než vyjedeme na druhým  
konci Afriky ven?“ zeptal se náhle Bambula.

„Kdyby se řeka táhla přímým západním směrem, trvalo by to  
ještě celých jedenáct dní, protože člun urazí dvě stě námořních  
mil za den a noc. Za sebou máme přes osm set mil, takže jsme  
zhruba v jedné třetině Afriky.

Že by skutečně existoval kanál, naplněný sladkou vodou, který by protékal napříč celým kontinentem? Ne, to by bylo nemožné!“

Dalšího dne – pět dní po odjezdu – se změnil vzhled žulového stropu. Objevily se trhliny, díry a spáry.

„Jsou vymleté vodou,“ vysvětloval doktor Wolfram, pozorující pečlivě jeden z otvorů.

„Doktore,“ popíchl jej Větroplach, „bud' máte zase jeden z vašich nešťastných dnů, anebo se nehodíte sem pod zem. U jedné takové díry jste tvrdil, že tamtudy nikdy neprošla ani kapka vody, že tamtudy také nikdy neprojde... a o okamžik později jste se pod tou samou dírou pěkně vysprchoval. Teď zase tvrdíte, že ty díry mohla vymlít jen voda. Kde by se asi tady na Sahaře vzala dešťová voda, he?“

Lodní lékař pokrčil rameny a zůstal u svého tvrzení, mluvil něco o shromážděné rose a házel kolem sebe miliony let.

To bylo časně zrána. Kolem poledne však začalo pršet... totiž ze stropu. Nejdřív kapalo, pak z trhlin a otvorů doslova lilo.

„A já myslel, že na Sahaře nikdy neprší,“ mínil Bambula.

„Ano, áno, nee, neeé.“

Ostatní tři muži – ti vzdělaní – neřekli vůbec nic. Raději se k této záhadě nevyjádřili.

Děšť brzy přestal. Přesto však muselo nahoře na zemi, uprostřed Sahary, pršet a... to bylo prostě nepochopitelné.

Anok se věnoval obsluze velké petrolejové lampy na přídi, a z tohoto úřadu vyplývala povinnost pozorovat vše, co se děje vpředu, a včas na to upozornit. Na oči Island'ana se mohli naprosto spolehnout.

„Ano, áno, nee, neeé, támhlec visí kýbl!“ zazněl jeho výkřik.

Nobody zastavil a chvilkovým zapojením zpětného chodu uvedl člun do okamžitého klidu.

Skutečně! Těsně před člunem visel na laně kbelík z kůže. Nevisel na místě; byl jedním z otvorů spouštěn dolů. Nobody nahlédl dovnitř a spatřil dva kameny, které měly svou váhou strhnout nádobu pod vodu, aby se naplnila. Stalo se.



*Naplněná nádoba začala stoupat vzhůru, ...*

Je pochopitelné, že se našich podzemních námořníků zmocnilo velké vzrušení. Nad nimi se nalézali lidé, kteří šachtou čerpali vodu z podzemní řeky!

„Neměli bychom jim ten kýbl přidržet? Neměli bychom jim poslat nahoru nějakou zprávu?“ zaznělo šepem.

Nobodyho pohyb rukou je odradil od podobných nápadů. Naplněná nádoba začala stoupat vzhůru, doprovázena pozorným pohledem detektiva.



„Hrubě zpracovaná antilopí kůže, lano bylo stočeno z lýka,“ zaznělo, zatímco nádoba zmizela v šachtě.

Člun zastavil přímo pod otvorem. Z tohoto místa mohli dále pozorovat stoupající nádobu, což Nobody dělal s hodinkami v ruce.

Konečně dospěla nádoba k cíli své cesty a zmizela. Před muži se otevřel nerušený výhled, a třebaže bylo poledne, spatřili na obloze několik hvězd. To je zvláštnost, kterou zná každý stavitel vysokých továrních komínů. Při pohledu z pece komínem nahoru můžeme spatřit i za jasného dne hvězdy, které jsou nad otvorem. Je to důsledek zákonů optiky.

Zdola bylo naprosto nemožné určit, jak je ústí šachty vysoko. Při odhadu by se člověk mohl splést i o stovky metrů.

„Odhadl jsem rychlost vzestupu na čtvrt metru za vteřinu,“ řekl Nobody. „Změřil jsem, že vědro stoupalo šachtou čtyři minuty a třiaadvacet vteřin. Pokud byla rychlost stoupání stále stejná, musí být šachta dlouhá sedmdesát metrů.“

„Ale kdepak, to bude aspoň dvě stě metrů!“ mínil Větroplach.

„Omyl, optický klam. Můj výpočet bude blíž pravdě. Ti nahoře by nikdy nemohli vytáhnout vědro s vodou na dvousetmetrovém laně takové síly. K tomu by potřebovali zvláštní strojní zařízení.“

Jaké místo bylo tam nahoře? Mohli pomýšlet pouze na oázu, na studni v poušti, odkud se dala s pomocí koženého vědra načerpat voda. Vegetace tam zřejmě žádná nebyla.

Nobody litoval, že v člunu nemají mapu Afriky se zaznamenanými výškovými údaji. Nikdo netušil, jaké výškové rozdíly se na Sahaře vyskytují, zda je nejvyšší místo pět set nebo tisíc metrů nad mořem. Kdo by se o to staral kromě zeměměřiče, který se zabývá severní Afrikou! Vědro se již neobjevilo.

„Musíme si to místo zaznamenat. Pak pojedeme dál.“

Pro Nobodyho nebylo nějak těžké označit místo, aby je opět našli – pozorně si prohlédl trhliny ve stropě, pak se jelo dál.

Mimo jiné, byl to první otvor, jímž spatřili nebe. Snad už dříve pod nějakým podpluli, ale nevšimli si toho. Nyní věnovali

stropu dvojnásobnou pozornost. Chvílemi jezdili sem a tam, aby si prohlédli všechny trhliny, ale podobnou průchozí šachtu nenašli – až do páté hodiny odpoledne.

„Ano, áno, nee, neeé, támhleč visí žebřík!“

Správně, byl to žebřík, který visel z jedné díry a sahal až do vody, napůl pevný a napůl volný – byl totiž vyroben z měděných drátů. Drátěné příčky byly značně zprohýbané, znamení, že jsou často používány. Také touto šachtou bylo vidět nahoru. Světlo bylo již slabé, ale přesto mohli rozeznat, že se žebřík táhne až k ústí...

Byl to nezapomenutelný okamžik v životě všech šesti mužů. Co je asi čeká nahoře?

„Nu, tak tedy vpřed!“ prolomil Nobody mlčení. „Nahoru půjdeme všichni. Nechci, abychom se dělili. V člunu nezůstane nikdo.“

„Žebřík nás unese?“

„Jistě. Nevisí dolů volně, ale vždy po pěti metrech je připevněn ke skále skobou. Každá část je upevněna zvlášť. Klidně se toho můžeme odvážit.“

Již spodní volný díl žebříku unesl bez potíží všechny muže. Měděný drát se ukázal jako velice pevný.

Nobody určil výbavu. Každý měl ve člunu opakovací pušku a revolver. Jelikož Nobody nechal své zbraně u beduínů, vzal si teď dva revolvéry. Předpokládali, že nahoře narazí na domorodce, které si musí naklonit. Proto naplnili všechny tabákové váčky.

„Kde jsou logaritmické tabulky a sextant?“

„Sextant jsem s sebou nebral,“ odvětil malomyslně Větroplach.

„Cože, ty jsi odjel, aniž bys pomyslel na případné určení zeměpisné polohy?!“ zvolal Nobody vyčítavě.

„Sextant z tohoto člunu používal první kormidelník. Když jsme tak nečekaně odjeli, nestihl ho vrátit. Navíc jsem myslel, že v podzemním tunelu, kde není vidět slunce ani hvězdy – –“

„No, vlastně máš pravdu,“ přerušil Nobody omlouvající se hlas. „Však už zjistíme, kam jsme se to vlastně dostali. Půjdu

první. Za mnou vyrazíš ty, pak Anok, za ním Mr Scott, potom doktor a nakonec Bambula. Snažte se dodržet třímetrové odstupy. Vpřed!!“

Karavana opustila člun, připoutaný k žebříku. Nobody odhadoval délku šachty stejně jako v prvním případě asi na sedmdesát metrů. Ukázalo se, že měl pravdu.

Stoupání bylo velice pohodlné. Šachta byla původně vytvořená přírodou, ale lidské ruce ji rozšířily a uhladily. Měla tři čtvrtě metru v průměru, takže se člověk mohl při odpočinku opřít o protilehlou stěnu. Žebřík nebyl nikde přerušen. Nobody si byl jistý, že již delší dobu nebyl používán.

Doktor namáhavě hekal. Dobrácký král chobotů nevzal příkaz o odstupech tak přísně a podepřel svou lebkou zadní část učence, aby mu usnadnil výstup.

Za pět minut detektiv dospěl k ústí šachty, zde nahoře obloženému kamennými kvádry, které tvořily roubení.

„Hrome, tady je to ale hezké!“ ujelo mu, když vystrčil hlavu a rozhlédl se kolem.

V této pozici zůstal stát. Celá karavana se zarazila. Větroplach slyšel jeho poznámku a zeptal se:

„Co je tam?“

„Krásná vyhlídka.“

„Co vidíš?“

„Hlavy, nic než hlavičky.“

„Lidské?“

„Ano, lidské, ale bývalé – jsou to jen lebky a kosti!“

I přes nechutný pohled šplhal Nobody výš a pokynul ostatním, aby jej následovali.

Padl soumrak, který se v těchto šířkách mění rychle v černou noc. Dosud však bylo vše vidět.

Ano, bylo to tady skutečně pěkné! Nejprve se neodvážili ani promluvit.

Celé okolí vypadalo jako chmelové pole, na němž zůstaly stát tyčky... a na každé z nich se křenila lidská lebka. Půda byla pokrytá rozházenými lidskými kostmi, takže pouze tu a tam prosvítla oranžová barva písku.



... a na každé z nich se křenila lidská lebka.  
Půda byla pokrytá rozházenými lidskými kostmi,...

Tyčky nestály příliš hustě vedle sebe, ale jejich množství bránilo ve výhledu. Z okruží studny však bylo vidět přes. Muži poznali, že pole kostí zaujímá rozlohu zhruba jednoho čtverečního kilometru. Studna byla právě uprostřed.

Za polem kostí spatřili bohatou vegetaci, spoustu stromů. Výhled byl ze všech stran uzavřen blízkými i vzdálenějšími horami, které vyrůstaly bez sebemenšího kopcovitého přechodu

přímo z roviny. Byly to tytéž stolové hory, jaké lze vidět v Českosaském Švýcarsku nebo v Moravském krasu – ty hory byly jen podstatně mohutnější a vyšší.

Jejich první pohledy patřily samozřejmě jen lebkám a hnátům. Nobody vystoupil nad okraj studny.

„Sakra, dostali jsme se mezi lidožrouty!“

„To není jisté. Právě tak by to mohly být válečné trofeje pobitých nepřátel nebo počestný hřbitov.“

„Ano, ale kde jsme?“

„Ve velké oáze uprostřed Sahary. Kolem dokola je všechno zelené.“

„Ve velké oáze uprostřed Sahary, kde lze narazit na pole lidských kostí?“ zeptal se doktor Wolfram. „O tom jsem ještě neslyšel.“

„V Sahaře existuje dost rozsáhlých oblastí, kam dosud nevstoupila noha Evropana.“

„Takové horstvo by přece neuniklo žádnému cestovateli.“

„Ale ano. Jen se podívejte na speciální mapu severní Afriky.“

Pochybuje-li ctěný čtenář, že v Sahaře může existovat nějaké takové pohoří, ať si vezme k ruce mapu – a kružítko!

Nobody předpokládal, že se nalézají v oblasti Libyjské pouště. Zde vidíme například oázu Tibesti a Bilmu. Kolik činí vzdálenost mezi těmito dvěma zdánlivě blízko sebe ležícími body? Řekněme zhruba šest set mil. A kolem dokola, v okruhu několika tisíc mil, není na mapě zaznamenáno vůbec nic!!

Proč by tedy nemohlo být na Sahaře pohoří, které dosud unikalo průzkumu této oblasti? Jedna karavana sleduje stejnou cestu jako karavana druhá – co se rozkládá vlevo nebo vpravo od této cesty, to nikoho nezajímá.

Pouští může projít leckterý cestovatel, ale přesto nespátí nic víc, než kam dosáhne svým pohledem. Cesta do míst, kde nejsou studně, je naprosto vyloučena, neboť žádný velbloud nemůže unést víc vody, než kolik vystačí na několik denních dávek.

Tyto myšlenky tlumočil Nobody svým druhům. Museli s ním souhlasit. Doktor Wolfram držel podrobnou přednášku, jak málo víme o Sahaře, jmenovitě o této východní části.

Snesla se noc. Pouze hvězdy zalévaly pole kostí nejistým polosvětlem. Nic živého dosud nespátřili, klid noci nebyl rušen vůbec žádným podezřelým zvukem. Nezahlédli záblesky ohně, necítili kouř.

Nobody moc litoval, že s sebou nemají přístroje, aby mohli určit zeměpisnou polohu místa podle hvězd. Přesto upustil od zbytečných výčitek.

„Přece jen jsme se dostali do obydlené oblasti,“ mínil. „Tohle je zřejmě posvátné místo, kam smí lidská noha vstoupit jen v určitý čas.“

„Tam – tam – oheň!“ šeptal Větroplach s napřímenou paží.

Zahlédl světlo, prosvítající mezi kůly. Muselo být zažehnuto až nyní, jinak by si ho museli všimnout už dřív. Pravděpodobně leželo mimo pole kostí, ale nedaleko od jeho hranice.

Nobody se rychle rozhodl.

„Půjdu se tam podívat. Počkejte na mne tady. Nechám na vás, jak dlouho budete čekat na můj návrat.“

Vzpřímeně odcházel mezi tyčkami, a jen nepatrně vyčníval nad navlečenými lebkami. Tmavý oblek zaručoval, že nebude tak snadno zpozorován. V blízkosti pole kostí hořel mezi křovisky malý oheň, u něhož se krčily dvě postavy. Detektiv se vrhl na zem a hadovitými pohyby se plazil kupředu.

Pole mrtvých mohlo zřejmě ležet na uměle vytvořené písčité poušti, jelikož hned za jeho hranicemi bujela bohatá vegetace. Nebylo to však podmínkou – i v přírodě se často objevují taková ostrá rozhraní pouště a zeleně. Nejčastěji se s tímto jevem setkáme právě v Egyptě. Kolem dokola nejúrodnější zem, ale uprostřed písčná plocha, která se vysmívá všem pokusům o obdělání.

Nobody se lehce proplazil mezi větvemi až k ohni. Pod jeho tělem nezapraskala ani větvička, nezašustil jediný list. Detektiv se dokázal změnit v neslyšný a neviditelný stín.



*U ohníčku krmeného suchými větvičkami se krčili dva muži.*

U ohníčku krmeného suchými větvičkami se krčili dva muži. První byl černoch, až na bederní zástěrku nahý, druhý, starší muž s hnědým obličejem Araba, byl zahalen do tmavohnědého kaftanu. Jeho jedinou zbraní byla zakřivená dýka, zastrčená v pochvě poseté zlatými ozdobami.

Muži spolu hovořili za pomoci živé gestikulace. Jejich řeč byla Nobodymu naprosto neznámá, s arabštinou neměla nic společného.

Každý jazyk má své zvláštnosti, specifickou intonaci. Člověk nemusí rozumět ani slovu z písňe – a přece pozná, v jaké řeči byla zpívána. Každá řeč je něčím charakteristická. Kolotti bumbano frikantessa – není to italsky, dokonce to není vůbec

nic... a přesto to italsky zní. Když při tom člověk jednou hýkne a třikrát zakýchá, bude to polsky.

V této řeči převládalo také es a hrčivé er. Znělo to stále jako: sarrsarra sarrss sarrsarra.

Nobody chvíli naslouchal syčení a hrčení mužů.

Rozhovor se zřejmě točil kolem drahocenné dýky. Černoch na ni ukazoval, Arab ji vytáhl z pochvy.

Najednou se Nobody zaposlouchal. Slyšel správně? Nebylo právě vysloveno jeho... ano, správně, teď to slyšel přesně!

„Sarrasarra sarrasa Nobody Sarrsarrasa – – –“

Detektiv nikdy netrpěl sluchovými halucinacemi. Jeho jméno bylo vyřčeno docela zřetelně. Mohlo snad mít v této řeči slovo „nobody“ nějaký význam? Jistě ne. To bylo v této hrčivé syčivé řeči úplně cizí slovo. Ne, zde bylo slovo „nobody“ použito jako jméno, a to znova a znova. Celý rozhovor se točil kolem Nobodyho – – a drahocenná dýka se zdála být odměnou.

Nebesa, zde v neznámé oáze uprostřed Sahary slyšel Nobody své jméno, zde se o něm mluvilo!

Mohl na to být hrdý. Velice by ho zajímalo, o čem ti dva mluví. Musí to nějakým způsobem zjistit!

Tu přešli oba muži do arabštiny.

„Alláh to chce!“

„A já tvrdím: Nobody není člověk, ale neviditelný duch, ke kterému se Englízi modlí. Je všude a nikde!“ Poté začali opět hrčet a syčet.

Nobody slyšel dost. Mluvili skutečně o něm.

„Salam alejkum! Zajímáte-li se o Nobodyho – – –“

Oba muži spatřili tmavou postavu, ihned vyskočili a... vrhli se mezi křoviska.

Nobody nečekal, že muži utečou, vždyť k nim přicházel s přátelským pozdravem na rtech. Nebylo ani pomyšlení, aby je v tmavém lese pronásledoval.

Arabovi vypadla při útěku dýka. Nobody ji zvedl, prohlédl si ji a zastrčil za opasek. Ještě jednou se rozhlédl kolem, zkoumavě pohlédl na keř obsypaný zvláštními květy a utrl jeden list. Pak



zašlapal oheň a vyrazil na zpáteční cestu. Během deseti minut byl opět u svých druhů.

„Ocitli jsme se v neznámé saharské oáze, kde si však získalo jméno detektiva Nobodyho nezvyklý věhlas.“

Takto uvedl detektiv vyprávění o tom, co právě zažil.

„Neuvěřitelné!“ zvolal Větroplach.

„Na tohle slovo zapomeň! Nebo si myslíš, že vám vyprávím pohádky?“

„To ne. Pak nevím, co o tom soudit.“

„Však tuto záhadu rozluštíme.“

„Nemohl jsi alespoň jednoho z nich zadržet?“

„V žádném případě. Jejich překvapivou reakci jsem nepředpokládal. Kromě toho jsem se chtěl chovat přátelsky, ale v tomto případě bych k jejich zadržení musel použít násilí. Nevadí, utéci nám nemohou. Zítra se vydám po jejich stopě. – Pane doktore, znáte strom, z něhož pochází tento list?“

Nechtěli rozsvěcet jasné světlo, museli si vystačit se zápalkou.

Ne, učenec jej neznal.

„Bohužel ani já nejsem velký botanik,“ posteskl si Nobody, „ale tato vegetace mi připadá přímo tropická, tropičtější, než bych předpokládal v oáze severní Sahary.“

Rozhodli, že přenocují v člunu. Při sestupu po žebříku si doktor Wolfram podvrtnul nohu, takže jí nemohl hýbat. Muži rozsvítili lampu a rozřízli botu, aby ji mohli stáhnout. Nobody tvrdil, že to jsou natažené šlachy.

„Ano, to je špatné. Na zítřejší den jsem plánoval výpravu.“

„Zůstanu tedy v člunu.“

„A já vám budu dělat společnost,“ pravil ihned Scott, za což byl odměněn vděčným pohledem.

Zůstat sám tady dole – hrůzná myšlenka!! Nobody by to ostatně ani nedovolil.

„Celé osazenstvo člunu bude rozděleno na dvě poloviny. Kdo tu zůstane, Bambula nebo Anok?“

Dobrovolně ani jeden! Nahoře to bude jistě daleko zajímavější. Museli losovat. Bambula prohrál – reptání a uražené výrazy nebyly dovoleny.

Usadili se k večeři. Místo dohadů, které by nepřinesly žádné výsledky, se oddali živému rozhovoru, prošpikovanému veselými historkami ze života, které dal k dobru detektiv. Jeho veselým dobrodružstvím z Paříže se musel smát i zamklý Kanad'an. Zato Anok doslova řval smíchem, jenž byl odrážen podzemní klenbou – – – Nobody jej musel mírnit, i když se tady dole mohli vysmát po libosti.

Při jednom záchvatu Anokova smíchu však Nobody rychle zvedl pravici... nastalo ihned ticho, v němž všichni slyšeli...

„Pomóóó!!!“ znělo táhle z velké dálky.

Motor naskočil, člun veplul do proudu a zamířil k místu, odkud vycházelo volání. Paprsky lampy prohledávaly vodu.

„Támhle, támhle plave!“

Plavec se držel zoufalými tempy na hladině, jeho síly byly u konce. Nobody jej popadl za límec a vytáhl jej do člunu.

Nový zázrak, další záhada! Mladý muž nebo pán s pečlivě vyčesanou pěšinkou, vodou neporušenou. Hladce vyholená brada, košile se stojatým límečkem, bílá kravata, manžety, bezvadný frak, boty lakýrky.

„Ať mi někdo upeče čápa, ale s pěkně křupavýma nohama!“

Zvrátil trochu vody, zasténal – pak se udivenými pohledy rozhlížel po žulových stěnách, dokud jeho oči nespočinuly na zachráncích.

„Kdo – kdo – jste? Jak jste se sem dostali?“

Mluvil anglicky, ale s jasným rakouským přízvukem. Tak nebo tak, musel to být Rakušan, nefalšovaný „Vejdeňák“.

„Vypadal zrovna jako vídeňský vrchní,“ – bylo zapsáno v Nobodyho deníku.

„Dovolte, abych tuto otázku položil nejdřív já vám. Kdo vlastně jste?“

„Jsem – jsem – – –“ koktal a překřížil ruce na prsou, „neřeknu vám nic!“

„Tak! Přepadl jste snad přes palubu nějaké lodě?“



*„Pomóóó!!!“ znělo táhle z velké dálky.*

„Nic neřeknu.“

„Jak dlouho jste byl ve vodě?“

Zachráněný neodpověděl, upřel své pohledy na strop.

„Tak! Teď vám budu muset učinit překvapivé odhalení, vážený pane. Znáte mne snad?“

Tázaný se pochopitelně ihned podíval na Nobodyho... a právě to detektiv potřeboval. Okamžitě zabořil svůj zrak do mužových očí.

Marně! Hypnóza se nezdařila.

„Znáte mě?“

„Ne.“

„To je dobře. Jistě ale znáte tohoto muže!“

Detektiv mu ukázal portrét záhadného Sinclaire. Pokud by muž na tuto otázku odpověděl lží – Nobody by to ihned poznal.

„Ne.“

Musel mluvit pravdu, to bylo nezvratné.

„Možná budete znát alespoň tuto mladou dámu?“

Nobody vytáhl skicu, kterou namaloval naposledy – – portrét pomatené dívky od beduínské studně, dívky, v níž Scott poznal bývalou lásku.

„Ne!“

Řekl to naprosto klidně, stejně klidně si prohlížel podobiznu.

A přece tu dívku musel znát! Nobody to ihned zpozoroval! Třebaže zůstal muž navenek klidný, v duchu se nesmírně polekal. Jiný zrak by si snad nepatrné změny v jeho rysech nevšiml – ostrému pohledu detektiva změna v mužově tváři neunikla.

„Jsem si jistý, že bláznivou ženu od Ďábelské studny znáte. Nemám pravdu?“

Ani jméno Ďábelské studně se neminulo účinkem. Třebaže muž ani nemrkl brvou, Nobodyho zkušenost byla neomylná.

„Ne, v životě jsem ji neviděl. Od této chvíle ze mne nedostanete ani slůvko!“

„Máte hlad?“

Cizinec dodržel slovo, neodpověděl – pouze přikývl.

„Tak s námi povečeřte.“

Nemuseli ho dvakrát pobízet. Okamžitě usedl a s chutí jedl, jako by odjakživa patřil k jejich skupině.

Po jídle byl uvařen čaj, ochucený několika kapkami rumu.

„Prosím!“ řekl Nobody podávaje šálek nedobrovolnému hostovi.

Čaj byl přijmutý s lehkým pokývnutím hlavou. Muž nejprve ochutnal lžičkou, vložil si nápoj do úst a... lžička i šálek vypadly z jeho rukou. Muž se zvrátil těžce zpět a zůstal nehybně ležet.

„Dostal jsem ho. Teď udělám poslední pokus přivést toho vzpurného chlapíka k řeči. Jestli se to nepodaří, pak... jsem se svým uměním v koncích.“

Nobodyho praktiky jsme popsali již dřív, když se snažil tímto způsobem zhypnotizovat monsieur Sinclaira. Ani dnes

nedopadl pokus lépe. Muž odmítal poslušnost i při dokonalé ztrátě své vůle. Nobodemu se nepodařilo vytáhnout z něj ani jediné slůvko.

„Nechce mi odpovědět?“

Hypnotizovaný zavrtěl hlavou.

Nobody těžce vydechl.

„Záhadný Mefistofeles,“ mumlal, „dokázal sebe i své poddané přivést do záhadného stavu, který je pro mne ještě tajemnější než hypnóza, v níž jsem mistrem. Ano, rozuměl tomu lépe než já. Je skutečně obrovská škoda, že se rozhodl skončit se životem.“

Během bezvědomí byly muži prohledány kapsy. Kromě kapesníku, zavíracího nože a stříbrných hodinek nebylo nalezeno ani to nejmenší.

Pak vrhl detektiv svůj tázavý pohled na mladého Kanad'ana.

„Edwarde, mohl bych tě nyní požádat, abys využil svůj dar a pomohl mi?“

„Ne!“ odvětil Scott krátce, téměř drsně. „Skutečně ne,“ dodal již mírněji, „protože by se to nepovedlo. Kdyby ti ten muž sebral něco cenného a způsobil by ti tím bolestnou ztrátu — pak bych ti mohl pomoci okamžitě. Ale v tomto případě — ne. Nejsem schopen tomu věnovat dostatečnou pozornost. Musí se spolehnout na vlastní síly.“

„Na vlastní síly!“ opakoval Nobody a jeho tvář zkameněla pod silou vnitřní energie. „Well – síla a jemné ohledy spolu nejdou dohromady!“

Vytáhl z kapsičky u vesty malou křišťálovou lahvičku, vytrhl broušenou zátku a přistrčil lahvičku pod nos bezvědomého. Ten téměř ihned otevřel oči a narovnal se.

Poznal, že se s ním něco dělo.

„Co — — —“

Nepochybně se chtěl zeptat, co s ním dělali. Hned si ale vzpomněl na slib, který vyšel z jeho rtů – a zmlkl. Musel přesto tušit, čemu byl podroben, musel také znát neúspěšný výsledek těchto snah; Nobody zahlédl výsměšný škleb, který se rozlil kolem mužových rtů.

„Počkejte, však vás ten smích přejde!“

S těmito slovy jej Nobody popadl za obě ruce a upřeně pohlédl do jeho očí.

„Chcete mi odpovědět? – Nuže? – Nebo snad teď? – Chcete mi konečně odpovědět? – Ještě ne?“

Kdo neznal Nobodyho metody, vlastně by ani nevěděl, čeho chce detektiv tímto postupem docílit. Zdánlivě držel pouze muže za ruce, volně, bez sebemenší námahy. Muži se brzy nahnula krev do hlavy, ale s výsměšným úsměvem se zachvěl... červeně se změnila v mrtvolnou bledost – – přitom se stále díval na Nobodyho, stejný výsměch na rtech... výsměch, který detektiv chtěl potlačit.

Nobody to cítil: ještě trochu přitlačí – a bude držet v rukou rozdrčená zápěstí protivníka, který se navzdory bolesti usmíval a vysmíval!

Musel jej pustit. Přitom uniklo z jeho rtů cosi, co znělo jako kletba.

Mladý muž ve fraku protřepal obě ruce a... přidržel ukazováček pravé ruky nad cylindrem petrolejové lampy, která stála těsně vedle něj. Ihned byl cítit pach spáleného masa – – a cizinec se stejným výsměšným pohledem měřil detektiva, který mu chtěl silou rozdrtit ruce.

„Můžeš mě mučit po libosti, ale stejně se nic nedozvíš!“

Tato slova nezazněla z jeho úst, byla řečena právě zmíněným činem.

V příštím okamžiku mu Nobody srazil ruku od lampy, ale to už byl prst seškvařen téměř na kost.

„Podobné důkazy nepoddajnosti nemáte zapotřebí. Ale nemyslete si, že bych vás kvůli tomu snad obdivoval! Zřejmě jste spoután cizí vůlí. Nechte se obvázat.“

Cizinec ani nehlesl, když mu Nobody vymyl spáleninu a obvázal ji mulem.

„Běžte spát, já budu hlídat. Ne, nechci nikoho k sobě. Až budu chtít vystřídat, vzbudím někoho z vás.“

Ale Nobody nikoho nevzbudil, celou noc hlídal sám. – Větroplach vzal do člunu dostatek doutníků – Nobody kouřil

jeden za druhým, ponořen v myšlenkách, s pohledem upřeným na cizince, který asi také spal. Bylo již pět hodin ráno. Nobody odhodil nedopalek desátého doutníku a probudil všechny muže. Během osmihodinové samoty na hlídce může člověk leccos promyslet – tím spíš, když při tom vykouří deset doutníků!

„Do díla! Zanedlouho musí vyjít slunce. Bambulo, tobě přenechávám našeho zajatce. Můžeš ho svázat, ale také nemusíš – – – dělej, jak uznáš za vhodné. Budeš tu mít všechno na povel. Až se vrátím a najdu tě tu živého, chci tu vidět také našeho zajatce. Rozuměls?“

„Rozkaz, master!“

Nobody, Větroplach a Anok stoupali do šachty. Měli velké starosti o muže, kteří byli zanecháni v člunu. Zanedlouho dospěli k ústí šachty. Nad východním obzorem právě růžovělo ranní nebe. Když slunce vrhlo na zem první paprsek, byli tři muži již na místě, kde včera večer hořel táborový oheň.

Stopy uprchlíků nemohly detektivovi uniknout, ale jeho pozornost byla nejdříve upoutána něčím jiným.

Opice a kakadu – mohli něco takového čekat v saharské oáze?!

„Musí to být skutečně velká oáza, snad několik čtverečních mil, protože dokáže uživit vlastní zvěř.“

„Je podivné, že jsme včera večer neslyšeli žádný opičí křik nebo papoušci skřehotání,“ prohlásil Větroplach.

„Na tom není nic divného,“ odporoval Nobody. „Když zmizí ohnivá koule za obzorem, všechno tohle tvorstvo se strachem a mrazením umlká, dokud se neobjeví světlo měsíce. To jsme však už byli zase pod zemí.“

Muži, kteří byli večer vyrušeni detektivem, se rozběhli různými směry. Naši přátelé se pustili pouze po jedné ze stop – a správně, obě stopy se za chvíli spojily. Netrvalo dlouho, a muži narazili na dobře udržovanou cestu, pronikající lesem, který byl prorostlý hustými popínavými rostlinami.

Oba uprchlíci se vydali po této tvrdé cestě, což mohl Nobody klidně tvrdit, protože tu a tam rozeznal zbytky jejich šlápot. Po

nějaké době však půda ztwardla natolik, že otisky zmizely – nyní by potřebovali čenichy loveckých ohařů.

S kvalitní cestou Nobody pochopitelně nepočítal. Nezbylo jim, než dál sledovat cestu, vedoucí přímo na západ. Snad je dříve nebo později přivede k lidskému obydlí.

Nu, na to si měli ještě počkat!

Už tři hodiny kráčeli dlouhými kroky, aniž by spatřili nějakou chatu nebo človíčka.

Vtom zaslechli z dálky znějící křik, který během jejich chůze stále zesiloval.

„To jsou hlasy šakalů a supů,“ pravil Nobody naslouchaje. „Rvou se o kořist. Často jsem byl svědkem podobných koncertů.“

Šli dál. Skřeky se ozývaly ze strany.

„Nejdřív zjistíme, o co se ti dravci rvou.“

Prodírali se křovisky a zanedlouho stanuli před skalní stěnou. Tlačili se podél ní a brzy dospěli k lesní mýtině, odkud se tyčila skála, jako by vyrostla přímo z půdy. Byla nejméně sto metrů vysoká s naprosto hladkými stěnami. Její obvod nemohli z toho místa odhadnout.

„To je zvláštní hříčka přírody,“ poznamenal Větroplach. „Uprostřed pralesa se vypíná celé pohoří, jako by si tady hrálo dítě obra s velkou stavebnicí!“

„Znám zemi,“ řekl zamyšleně Nobody, „kde podobné skalní útvary vytváří osobitý charakter celého území. Jinde na světě jsem se s nimi dosud nesetkal... ale ne,“ přerušil se, „vždyť jsme ujížděli stále na západ! I co, nejdřív zjistíme, co je důvodem roztržky těchto čtyřnohých i opeřených mrchožroutů.“

Sledovali dál skalní stěnu, která byla sice naprosto hladká, ale tu a tam z ní vybíhaly rozeklané pilířovité výčnělky. Právě kolem jednoho takového zahnuli – – – a před nimi se zvedlo hejno supů, zatímco šakalové se rozutekli všemi směry. Brzy se však vraceli zpět, zřejmě hnáni hladem. Teprve bezprostřední blízkost lidí je přinutila, aby se již neobjevili.

„Člověk!“





*... tělo padalo hlavou dolů do desetimetrové hloubky...*

Naskytl se jim hrůzný, odporný pohled, jehož popisu se raději vyhneme. Ale vzhled roztrhaného člověka ještě nebylo to nejhrůznější...

„Proboha, on dosud žije!“

Skutečně, beztvará hromada masa se dosud pohybovala, ozvalo se slabé zachroptění.

Zde byli muži postaveni před hroznou alternativou, pokud nechtěli rovnou zbaběle utéci: buď budou nečinně přihlížet strašlivým mukám, nebo z lítosti spáchají vraždu.

Vraždu? Je skutečně vraždou, když lékař podá nápoj vysvobození člověku, který je postižen nevyléčitelnou chorobou anebo je smrtelně opářen, trpící nesmírnými bolestmi?

Větroplach se na to nemohl dívat, také námočník se musel odvrátit. Pouze Nobody se k němu sklonil.

„Již dotrpěl,“ řekl o minutu později, a když se opět vzpřímil, byl smrtelně bílý.

„Kde se tu – – –“

Ve větvích stromů se ozval silný praskot. Všichni tři instinktivně vytušili, že něco padá shora, přikrčili se a reflexivně si chránili rukama hlavy. V příštím okamžiku věděli, že nebezpečí pominulo. Pohlédli do výše – nahoře mezi větvemi vysokého stromu visela lidská postava. Pád ještě nebyl u konce. Jedna z větví se zlomila, rozhozené ruce už nenalezly oporu... tělo padalo hlavou dolů do desetimetrové hloubky – – pak narazilo na tvrdou zem.

„Sarrsarrassassassa – – –“

Vzepjal se a byl mrtev – černoch, jehož jediným oděvem byl cár hadru kolem boků.

„Tam, tam, tam, tam!!“ zvolal Anok.

Oba muži sledovali směr jeho pohledu. Spatřili lidské tělo, letící vzduchem; několikrát se otočilo a zmizelo v lese. Zaslechli temný pád.

Vtom padal z nebetyčné skály druhý muž, třetí – ten se hned roztrástil o skálu – za ním žena, nyní dokonce dítě...

„Sním či bdím?“ šeptal duchem nepřítomný Větroplach.

„Nahoře na skále zuří boj!“ křičel Nobody. „Protivníci se shazují dolů!“

Jinak to být nemohlo, ačkoliv nebylo slyšet žádnou bojovou vřavu. Pochopitelně, sto metrů je značná výška, a skála snad byla ještě vyšší.

„Musíme se dostat nahoru!!“

Běželi podél skalní stěny. Někde přece musí narazit na cestu, vedoucí nahoru. Nenašli ji. Všude hladká, jakoby přitesaná, holá skalní stěna. Nevěděli, jaký má skála obvod, proto nebylo vyloučeno, že na druhé straně najdou pohodlný výstup.

Všude naráželi na oběti vražedného boje nahoře. Zápas nahoře dosud trval, stále padala těla do propasti.

Najednou všichni tři uskočili zděšeně zpět. Přímo před nimi dopadla na zem další lidská postava, žena, držící v náručí malé dítě. Nebyly tedy ušetřeny ženy ani děti.

Žena se změnila v beztvárovou hmotu, její krev a mozek potřísnily opodál stojící muže – dítě k nim natahovalo černé ručičky.

„Zázrak, zázrak!!“ zvolal Nobody.

Zvedl dítě a rukama je opatrně ohmatal. Malému chlapci očividně nic nechybělo – – – zachránil se dopadem na měkké matčino tělo...

„Anděl strážný ho ochránil!“ vzlykl Nobody.

Tu zazněly táhlé zvuky rohů. Nepřicházely shora, nýbrž zdálky z jihu.

„Tam budou jistě lidé, se kterými se dorozumíme. Vezmi to dítě, Paule, já se tam půjdu podívat. Počkejte tady na mě. Buď se schovejte mezi stromy nebo se přitiskněte ke skalní stěně. Tím se ochráníte před vším, co by shora ještě spadlo.“

Nobody předal chlapečka kapitánovi a sám spěchal k jihu. Chvilí běžel lesem, pak se ocitl ve stepi, jež byla porostlá trávou vysokou jako člověk.

Zvuky rohů zněly dál a udávaly Nobodemu směr. V duchu si představil, jak rohy svolávají černé a hnědé bojovníky, aby jako bouře pronikli na skalisko, obsazené nepřáteli, dokonce viděl divoké vojáky přicházet...

Ale ne, to vše byly následky rozjitřené fantazie.



*Malému chlapci očividně  
nic nechybělo...*



*Samozřejmě na sobě neměly žádné plavky,...*

Co to bylo za veselý smích? Odkud zněly ty jiskřivé hlasy lidí, připomínající psí štěkot?

Najednou vysoká stepní tráva ustoupila. Nobody zpozoroval nejmírumilovnější obrázek, dokonalý kontrast předešlé bojové scény.

Stepí protékal krystalicky čistý pramen. Na straně, kde stál detektiv, byla vysoká tráva posekána, místo sloužilo jako koupaliště pro půl tuctu hnědých dívek.

Hrály si, jako si hrají děti u nás doma. Jedna dívka stála na břehu a házela do vody klacek, který ostatní dívky – psi – chytaly. Které se podařilo jej uchopit, vzala jej mezi sněhobílé zuby a plavala s ním ke břehu, kde jej odevzdávala své paní – – pochopitelně po čtyřech, jako psík. Paní sáhla do košíku a vložila do úst psí dívky nějaký pamlssek. Pak hra pokračovala. Dívky jásaly, štěkaly, smály se a radostně volaly.

Nebyly to snad mladé dívky, nýbrž vyspělé ženy. Samozřejmě na sobě neměly žádné plavky, běhaly tu právě tak, jak to před věky dělala Eva v ráji – aniž by se styděly za svou černou nevinnost před přihlížejícími muži.

Jeden z mužů zadul do malého rohu. Vysoký tón tohoto nástroje byl tak silný, že Nobodyho zmýlil, takže si myslel, že slyší v dáli znějící hluboký volský roh.

Přihlížející muži ovšem nebyli manželé koupajících se dívek. Nobody ani nepotřeboval slyšet jejich fistulkové hlásky – už nahlédl zcela dostatečně do života v Orientu, aby okamžitě připadl na to správné – byli to eunuchové, správci harému.

Tito strážci, kterým dovolil nahlédnout na nahé tělo své ženy i ten nejžárlivější manžel, jsou drženi většinou jen v nejvznešenějších a nejbohatších rodinách. – Že má před sebou právě takové bohaté lidi, poznal Nobody podle odhozených šatů žen.

Nejjemnější indické hedvábí z provincie Lahore, kde se vyrábí ta nejdražší látka, která se do Evropy nikdy nedostane – rozdíl mezi indickým a čínským hedvábím dokázal rozlišit zrak našeho detektiva i na takovou vzdálenost! – a odložené perlové náramky na ruce i nohy, jiné ozdoby, samé zlato a drahokamy – – to byla výbavička, která tu ležela na zemi!

Nejvíc Nobodyho upoutala dívka, která stála na břehu a hrála si na vládkyni psíků. Pravděpodobně ale byla i jejich skutečnou paní a vládkyní.

Jak byla nádherně rostlá! Ty krásné, plné ruce a nohy! Jako by byla vyřezána z černého ebenového dřeva Bohem nadaným umělcem!

Nobody se nemohl vynadívát na její vznešené rysy. K tomu síla a jistota jejich pohybů, spojená s hrdostí, ačkoliv dívka nedělala nic jiného, než že odhazovala klacek a shýbala se, aby vytáhla z košíku kousek cukru. Ale i tyto jednoduché pohyby dokázaly oblažit znalce pravé ženské krásy.

K tomu přispíval i cizí kolorit, vždyť se jednalo o černošku, navíc jejich dětská hra rajske nevinosti – krátce řečeno, Nobody od ní nemohl odtrhnout zrak, byl jako omámen černou, sametově lesklou pokožkou dívky, která musela být i na dotek dokonale hebká a poddajná.

Občas se pootočila a ukázala svůj obličej. Nebyla v něm ani stopa po charakteristické fyziognomii, která při pohledu na černochoy a ještě více na černošky může vyvolat dokonce i odpor. Obličej nebyl hranatý, spíše oválný. Ústa se nijak nepodobala odulým rtům „malajských bubeníků“, naopak, rty byly úzké a za nimi se leskly sněhobílé, drobné zoubky. Nos byl hrdý, vznešený.

Nejzvláštnější byly její vlasy. Nobody se s něčím podobným dosud u černošek nesetkal. Černé vlasy dívky nebyly kudrnaté ani vlnité, nýbrž úplně rovné, rovné a nepochybně naprosto měkké a jemné.

Ani detektiv nedokázal odhadnout, jak je stará. Byla to zralá, pevnými nadry obdařená žena, ale protože nebyly její vnady zahaleny, považoval ji Nobody spíš za dívku. Podle našich pojmů jí mohlo být čtyřiaadvacet, zde to nemuselo být ani osmnáct – ale zde bývají dívky v tomto věku již pět nebo šest let vdané.

*Ou est la femme*, říká Francouz, když se někde stane neštěstí, když dojde k vážnému zločinu. Francouz totiž předpokládá, že se za tím vždy skrývá žena. Na všem špatném nese vždy vinu žena! – A tento Francouz má vlastně z převážné části pravdu!

Také na Nobodyho to nyní sedělo. Byl tak zaujat černou krásou, že jeho uši ztratily schopnost vnímat. Detektiv se nechal naprosto překvapit.

Teprve v objetí dvou svalnatých paží ho napadlo, že není všechno v pořádku.

„Chytil jsem bílého psa, já, já, Atef ben Labil!“ kvákal vysoký hlásek, který by měl spíš patřit ženě než muži s tak silnými pažemi. „Byl jsem to já, Atef ben Labil, a teď nade mnou zazáří milost naší fadinah!“

Při těchto slovech byl Nobody poněkud zatlačen kupředu, vynořil se z trávy – všichni jej spatřili.

Nu, tak velké zase neštěstí způsobené „la femme“ nebylo, alespoň ne pro Nobodyho. Ten chlapík s fistulkovým hláskem by jej nedokázal udržet příliš dlouho, ať by byly jeho svaly sebevětší. Nobody byl obratným bojovníkem a záleželo jen a jen na něm, kdy se bude chtít stát pánem situace.

Pak by ale přišel o všechno, co mělo teprve přijít. Ne, zatím se klidně podvolí Atefu ben Labilovi, který dokázal během momentu vyslovit hned dvakrát své jméno s přízvukem spasitele země nebo alespoň ctnosti své paní. Kdepak, detektiv si raději počká, co bude následovat.

Při pohledu na bílého cizince zavládlo obrovské rozčilení.

Pět děvčat, pět psíků, vylezlo před chvílí na souš. Nyní se všechny dívky vrhly s vířiskotem zpět do vody, kde se potopily až po špičky nosů, čímž ovšem nijak neukryly svoji nahotu, poněvadž voda byla dokonale průzračná.

Naproti tomu čtyři eunuchové vyskočili, aby potrestali vetřelce. Jeden z nich tasil dlouhou dýku. Nobody se pochopitelně nechtěl nechat zapíchnout, a tím méně zbít, užuž přemýšlel, kterého útočníka poctí kopancem jako prvního. Zbavit se objetí svalnatce bylo to nejmenší.

Vtom se za Nobodým vynořila černá noha, která zasáhla útočníka s dýkou takovou silou, že udělal kotrmelec ve vzduchu a svalil se jako špalek.

„Já jsem Atef ben Labil, já jsem Atef ben Labil,“ kvákal ženský hlásek – do Nobodyho ucha, „a běda tomu, kdo na něho sáhne dřív, než fadinah rozhodne o jeho osudu!“

„Muskee – zadrž!!“ Mluvalo se tady arabštinou?! Slova zvolala právě černoška – zvaná fadinah. Eunuchové se narovnali jako svíce, pouze jeden z nich sténal a mnul si břicho.



... zahalila se dlouhým hedvábným  
hávem, který zakrýval celé tělo...

Tato dívka se chovala docela jinak. – Neskočila za křičícími společníci, ale rychle se sehnula a zahalila se dlouhým hedvábným hávem, který zakrýval celé tělo a tím je chránil před pohledy cizince lépe, než jak to mohla udělat průzračná voda, v níž hledaly záštitu ostatní černošky.

Poté si přeměřila drzého provinilce tím nejhrozivějším pohledem.

„Kdo jsi, člověče, že ses odvážil mne i mé společnice překvapit při koupání?!“ začala fadinah pevným hlasem.

Nobody zatím studoval její tvář. Nebyla to obyčejná černoška, tomu neodpovídaly nezvykle inteligentní rysy. Musela to být žena, která si uvědomovala, že ženou

skutečně je. Nobody byl mžikem hotov se svým plánem.

„Přivedli mne sem náhodou zvuky rohu, které jsem sledoval. Spatřil jsem tě a dlouhou, dlouhou dobu jsem se schovával ve vysoké trávě, abych tě mohl pozorovat.“

Naklonila se dopředu, jako by špatně slyšela.

„Ty jsi – mě – a mé přítelkyně – tajně – – pozoroval?“

„Tvé přítelkyně ne – nikoho jiného jsem neviděl – jenom tebe – a nemohl jsem od tebe odtrhnout zrak.“

Tmavá tvář černošky ještě více potemněla – znamení, že se jí hnala krev do hlavy. Výhružný postoj jí ale vydržel.

„Člověče, člověče, ty se k tomu ještě odvažuješ přiznat?!“



„Právě proto, že jsem člověk, mě pohled na tebe úplně omámil.“

Krásný obličej ještě víc ztmavnul. Zřejmě upadla do rozpaků, což bylo pastvou pro Nobodyho pohled. Ale ze své role nevypadla ani teď.

„Víš snad, kdo jsem?“

„Jsi krásná žena.“

„Jsem fadinah z Godžamu!“

„Pro mě jsi nejkrásnější žena, jakou jsem kdy spatřil. A to jsem prošel celý svět! Ano, viděl jsem mnoho krásných žen, ale žádná z nich se s tebou nedá srovnávat.“

Její rozpaky vzrostly, ale snažila se udržet si zlobný výraz.

„Člověče, propadl jsi smrti!!“

„Ani ztráta života se nevyrovná jedinému pohledu na tebe.“

„Zemřeš za největších muk!“

„Pokud budeš u toho, zapomenu na mučení. Tvá krása překoná každou bolest. Rád zemřu u tvých nohou.“

Žena, která si říkala fadinah, se rychle odvrátila.

Zvolala několik slov ve své syčivé mateřštině. Pět černých panen odplavalo kus dál, eunuchové sebrali jejich šaty i šperky a zmizeli s nimi ve vysoké trávě, kde se dívky mohly obléci. Nikdo se už neukázal.

Nobody zvítězil. Snad jen slovy, snad také hlasem, jemuž dodal tak lichotivý přízvuk!

Vtom dostal zvláštní nápad: dokázal by něco podobného i monsieur Sinclair, který tak záhadným způsobem spoutal španělskou tanečnici?

Detektiv byl ale dosud držen jedním eunuchem, což si už nechtěl nechat dále líbit.

Zatímco se ostatní vzdalovali, fadinah jej pokradmu pozorovala. Pak k němu přistoupila a zeptala se:

„Kdo jsi? Jak ses dostal do mé země, jejíž hranice jsou dokonale obsazeny strážci?!“

„Jsem muž, kterého nedrží žádní strážci.“

„Ohó! Kdo bys tedy byl?“

„Jsem muž, jehož jméno je známé i v tvé říši.“

Černoška se náhle zarazila. Její zloba se očividně změnila v úžas.

„Vidím tě poprvé.“

„Tomu věřím, ale i přesto je mé jméno v tvé říši známé, lidé tvého národa je vyslovují běžně.“

„Jak se tedy jmenuješ? Pověz mi to!“

„Nobody.“

„Lžeš!“ vyjela žena divoce. „Nemůžeš být Nobody!!“

Takže přece! – Nobody mezitím přišel k názoru, že slovo „nobody“, které slyšel z úst obou mužů, se ho nemohlo týkat. Jak by se jeho jméno dostalo do zapomenuté oázy?

Nyní chtěl jenom sáhnout dívce na zoubek – a vida, bylo to skutečně tak! Dokonce i tato žena musela slyšet o angloamerickém detektivovi.

Tím se ovšem záhady ještě rozmnožily. Nu, Nobody již nastoupil cestu k jejich rozluštění.

„Proč bych měl lhát? Proč bych nemohl být Nobody?“

„Protože Nobody není obyčejný člověk. Je neviditelný a nikdy by se nenechal zajmout eunuchem – – natož držet jako dítě!“ zaznělo opovržlivým tónem.

„Myslíš si snad, že by mne eunuch dokázal udržet, kdybych si to nepřál?“

„Dokaž, že tomu tak není!“

„Tak mu řekni, aby mě pořádně stiskl.“

Eunuch velice dobře rozuměl arabsky vedenému rozhovoru a ihned zvýšil tlak svých obrovitých pěstí, jimiž mačkal Nobodyho zápěstí. Přitiskl si detektiva vši silou k tělu.

„Dávej pozor! V příštím okamžiku se obrátí list!“

Nobody použil dokonalý hmat, který musel být výsledkem dlouholeté píle a tréninku.

Bleskurychle ovinul svýma nohama protivníkovy kotníky, a zatímco trhnul vši silou tělem dozadu, podkopl obrovi nohy.

Eunuch dopadl s hlasitým plesknutím na záda a zároveň na něho dopadl Nobody. Stalo-li se to úmyslně či nikoliv, nevíme, ale jisté je, že detektiv udeřil obra do nosu, takže mu z něj ihned vytryskla krev. Okamžitě Nobodyho pustil.



*... prudkým rozmachem jej vrhnul přímo doprostřed říčky.*

Vše se seběhlo daleko rychleji, než zde může být popsáno.

O chvilku později detektiv vyskočil. Vlastně si fadinah ani nevšimla, že by spadl – a to ještě nebylo vše!

Nobody se opět bleskurychle sehnul, popadl obra a prudkým rozmachem jej vrhnul přímo doprostřed říčky.

Poté se postavil, jako by se nic nestalo.

„Věříš-li, že by se jen Nobody dokázal osvobodit ze sevření tohoto muže – pak by ti takový důkaz mohl stačit. Jsem to skutečně já.“

Černoška bojovala s nesmírným rozčilením. Její hrud' se prudce dmula, zatímco častovala detektiva výhružnými pohledy, které jej hrozily spálit.

Pak napráhla paži a pokynula směrem po proudu říčky.

„Jdi – teď jdi!“ vyrazila ze sebe bez dechu. „Narazíš na most, kde počkáš, dokud pro tebe nepošlu.“

„Snad dovolíš, abych dřív přivedl přátele.“

„Máš tady přátele?“

„Dva.“

„Kde jsou?“

„Čekají na mne pod skálou, na níž zuří boj.“ Ženino rozčilení se změnilo v ohromení.

„Boj – říkáš boj?!“

Zahleděla se do dálky a Nobody se otočil, aby spatřil zmíněné skalisko v celé jeho velikosti.

Stejná stolová hora, jaké viděli už dřív. Název stolová hora mluví dost zřetelně. Bylo zajímavé, že skutečně vyrůstala z naprosté roviny.

Ani z tohoto místa nebylo vidět na vrchní plochou část.

1 kdyby protivníci bojovali na okraji plošiny, těžko by byli odtud rozeznatelní pouhým okem – – tak vysoká stolová hora byla.

„Tam nahoře se bojuje?“ opakovala černoška.

„Předpokládám to. Když jsem šel před chvílí kolem, padali dolů lidé, násilně svržení z okraje skály. Muži, ženy i děti – – –“

„Běda, běda, udlindži obsadili i mou rassamharu!!“

S tímto zvoláním hrůzy se žena vrhla stranou a zmizela ve vysoké trávě. Nobody hleděl za ní, pak se pomalu vydal směrem, kde zmizela. Nechtěl ji snad pronásledovat, měl v úmyslu poohlédnout se po dříve zmíněném mostu, který musel ležet stejným směrem.

Po několika krocích narazil na místo, kde byla tráva posekána. Skutečně, opodál spatřil most, neuměle zbudovaný z bambusových tyčí.

Na druhé straně řeky rostl velmi hustý les. Nobody si myslel, že mezi kmeny stromů vidí nějaké chaty, ale přesněji to nemohl rozeznat. Vydal se k mostu, odkud se nabízel lepší výhled.

Viděl správně. Od řeky stromy tvořily jakýsi plot – byly zde zastoupeny vesměs akácie, jichž domovem je právě Afrika a tento plot obepínal chýšovou vesnici, téměř městečko, protože značná část budov byla postavena ve stylu, který lahodil oku.

Cesta z pevně udusané hlíny vycházela ven z vesnice a přes most zamířila k severu, odkud přicházel Nobody, který si jí prve nevšiml.

Nyní se po ní vydal a brzy dorazil zpátky ke skále, kterou dívka pojmenovala rassamharrou – její rassamharrou.

Protože chtěl najít své přátele, musel cestu opustit. Minul několik rozdrcených mrtvol. Zdálo se, že jich za dobu jeho nepřítomnosti značně přibýlo.

Větroplacha a Anoka nenašel na místě, kde jej zanechal. Brzy si všiml kousku papíru, který ležel pod kamenem.

„Vydali jsme se na průzkum okolí skaliska. Brzy se vrátíme zpět,“ četl na lístku.

Nobody ocenil, že Větroplach nečinně nečekal. Leckdo jiný by se raději přimknul ke skále nebo zalezl do bezpečí pod stromy.

Zanedlouho se oba muži objevili. Větroplach dosud nesl černého chlapečka a houpal jej s ladností neznámou leckteré dokonalé matce.

„Tahle hora má aspoň pět set metrů v průměru!“ volal již z dálky. „Potřebovali jsme skoro půl hodiny, než jsme ji obešli. I na druhé straně leží spousta mrtvol; je jich tam daleko víc než tady. Jsou mezi nimi také zranění. – Teď bychom však měli sehnat trochu mléka pro našeho malého křiklouna. Nemám mu co dát.“

Hrůza z hromadného vraždění brzy pominula. Větroplachovi to začalo být lhostejné; stejně jako Nobody prožil množství

vražedných situací, kdy krev tekla proudem a mrtvoly padaly jedna za druhou. Tito muži se dávno přestali bát smrti... ačkoliv se to nedalo nazývat nečitelností. Nový pro ně byl pouze způsob smrti, pády, při nichž se lidé s řevem obraceli ve vzduchu, aby se o okamžik později roztržili o tvrdou zem. Z toho pramenila jejich první hrůza – – – která už dávno zmizela.

„O jakých raněných jsi mluvil?“ zeptal se Nobody.

„Ano, to jsem ti chtěl říct. Kromě bodných a sečných ran jsem také zahlédl několik dírek, způsobených střelami. Podívej se na tuhle kulku. Ležela na zemi vedle chlapa, který měl hlubokou ránu v hrudi. Asi musela vypadnout.“

Nobody vzal podávanou kulku.

„Hm, to je devítimilimetrová špičatá kulka z nejmodernější zadovky.“

„To napadlo i mne, proto jsem ti to řekl.“

Detektiv pohlédl nahoru na příkrou skalní stěnu.

„Slyšel jsi výstřely?“

„Ani jeden.“

„Hm! Skála není tak vysoká, aby nebylo slyšet dolů střelbu. To je zvláštní! Našli jste cestu nahoru?“

„Ani nápad! Stěna je hladká jako sklo.“

„Mám pocit, že lidé, kteří stříleli tyto kulky, museli nějak vylézt nahoru, ne?“

„Bereš mi slova z pusy! Ten Rakušan, kterého jsme včera nalodili, patří ke stejné bandě. Vyrazili s dobyvačnými plány ve fracích a v lakovkách. – Potkal jsi někoho? Víš snad, kam jsme se dostali?“

„Pojďte za mnou! Budu vám vyprávět cestou.“

Nobody vzal chlapečka do náručí a prohlédl jej.

Byl to asi roční chlapeček se smolně černou kůží, ale jeho vlásky se nestáčely do ovčích vlnek, naopak, byly úplně rovné a měkké. Tělo dítěte nebylo tetované, zato tvářička byla pokryta jednoduchými obrazci a znaky.

Detektiv je vedl na cestu, vyprávěje o svých zážitcích.

„Ach kdybych tak byl u toho!“ zvolal Větroplach, který měl vždy slabost pro ženy, tím spíš, když se koupaly nahé!

„Nic jiného jsem se nedozvěděl. Naše velká oáza se tedy jmenuje Godžam a dcera nebo žena šejka, který zde vládne, nosí titul fadinah. Snad zde ani šejka nemají. Není totiž vyloučeno, že se jedná o říši, které vládne žena, panenská královna, s níž jsem se setkal. Připadá mi ale velmi zvláštní, že dívky neměly ani ponětí o masakru, který se odehrával nahoře na skále. Na druhou stranu vědí, že v zemi řádí nepřátelé, protože jim daly jméno udlindži.“

Větroplachovi nepřipadaly poslední poznámky Nobodyho příliš věcné, jeho myšlenky bloudily kolem koupající se královny.

„Dávej pozor, Alfrede! Ona se do tebe zamiluje!“

„Záhadou ale zůstalo, jak mohou znát v této oáze moje jméno. Pomalu docházím k přesvědčení, že mne zde toužebně očekávali.“

„Dávej pozor, Alfrede,“ vrátil se Větroplach ke své myšlence, „určitě si tě bude chtít vzít! Přistoupil bys na to? Myslím tím, že bys ji měl jako takovou bokovku. Jestli ne, mohl bys ji přenechat mně. Byla skutečně tak hezká? Štramanda, říkáš?“

„Krucipísek, chlape!“ vyjel divoce Nobody. „Vždyť už nejsi žádný mladík! Navíc jsi ženatý – – –“

Za vysokou trávou, jež lemovala cestu, se objevil průvod mužů. Zřejmě to nebyli bojovníci, kteří měli za úkol pomoci obráncům skalní plošiny. Teprve nyní si naši přátelé všimli nosítek, která muži nesli.

Nobody to ihned pochopil. Muži šli k úpatí hory, kde měli naložit rozdrčená těla přátel. Jejich smutné tváře prozrazovaly, že nemyslí na boj ani na pomstu.

Najednou se však měl celý obraz změnit.

Nejdřív to vypadalo, že průvod mužů mine tři bílé cizince úplně mlčky. Zřejmě se rozkřiklo, že vesnici navštívili bílí cizinci, kteří jsou pod ochranou královny, takže i jakákoliv zvědavost by byla potrestána.

Vtom se starý, v drahocenných šatech oblečený muž v čele průvodu zarazil. Pohlédl na dítě v Nobodyho náručí; ještě jeden zkoumavý pohled na chlapečka – pak jásavě vykřikl:

„Fadin je zachráněn!! Díky Alláhovi a Eusaovi, jeho proroku – rasfadin byl zachráněn!!“

Nobody ztuhl jako socha a klidně si nechal vzít dítě z rukou. Co to slyšel? Esau a Alláhův prorok?!

Esau, to je jeden z arabských výrazů pro Ježíše.

I muslimové uctívají nazaretského Ježíše, považují jej za jednoho z proroků. Proto je pro ně Jeruzalém jedním z posvátných měst.

Ale Esau nebo íza, což je totéž, zaujímá až druhé nebo třetí místo po Prorokovi Mohamedovi. Tomu se nikdo nevyrovná... a to je hlavní důvod, proč nás muslimové nenávidí – neuznáváme totiž jejich Proroka.

Nikdy nikdo neuslyší od pravověrného muslima něco jako „pochválen buď Alláh a jeho Prorok Esau!“

Tu začalo detektivovi svítat. Znal jeden africký národ, který uznává Alláha jako Boha, ale nevyvyšuje Mohameda, nýbrž považuje za prvního proroka Ježíše. Z toho důvodu bývá tento národ mylně označován za křesťany, třebaže používá i naši bibli...

Nobody nemohl této náhlé myšlence uvěřit... a přece, vždyť slyšel ještě jiné jméno!

„Jak se jmenuje tato zem?“ obrátil se na starého.

„Godžam.“

„Je to samostatná země nebo jen provincie?“

„Je to pouhý díl země, která se nazývá Muran,“ vysvětloval starý s užaslým výrazem, že muži neví, kde vlastně jsou.

„Muran, Muran... to jméno neznám,“ mumlal Nobody a zeptal se dál:

„Jak se jmenuje vládkyně tohoto území?“

„Fadinah Theodora.“

Větroplach vyskočil jako pružina. Slyšel tohle jméno, ale v úplně jiné souvislosti!

„Jak se jmenuje vládce celé vaší země?“



„Něguš Menelik. Tento chlapec je rasfadin, jeho syn. Fadínah Theodora je něgušova nejmladší sestra.“

Nobody úžasem málem spráskl ruce nad hlavou.

„Větroplachu, to moje tušení! Kompas se zmýlil. Nepluli jsme na západ, ale na jih! – Nejsme v saharské oáze, nýbrž v Habeši!!“

## KAPITOLA DRUHÁ

### Pán země

Naši tři přátelé seděli v místnosti, jejíž stěny byly obloženy drahocennými koberci. Na zemi leželo množství pestrých podušek, ale nábytek zcela chyběl. – Seděli v tureckém sedu kolem kulatého stupínku, sotva tři couly vysokého, který byl doslova přeplněn vábnými pokrmy, přinesenými černými sluhy.

Jídlo se skládalo hlavně z rýže, skopového i hovězího masa, připraveného na různé způsoby. Místo ubrusu ležela na stole obrovská placka z durrové mouky, z níž si každý po libosti utrl – zdejší obyvatelé nepohrdli a na konci hostiny spolykali i ubrus!

Durrové těsto je stejně chutné jako chléb a tvoří převážnou část jídelníčku Afričanů. Skopové maso s rýží bylo zapečeno, kdežto hovězí bylo pojídáno zasyrova. Habešané je najemno nakrájí anebo je naškrábou, okoření je pepřem a osolí... pak je polykají. Že by se také hovězí maso dalo vařit nebo péci, je v Habeši naprosto neznámým pojmem – právě tak v Evropě nikdo neopéká slanečky, ale Angličan by je syrové nejedl. – Jiný kraj, jiný mrav.

U stolu s nimi seděl starý, úctyhodný černocho, který je přivítal v honosném kamenném paláci. Představil se jim jako rasol Harrot ben Imám.

Ras je označení pro knížete, kdežto rasol znamená malý kníže, spíše hrabě. Nesloužil pouze jako společník, byl vlastně poskytnutou informační knihou, v níž se dá podle libosti zalistovat. Navíc dokázal tento habešský hrabě hovořit několika jazyky – arabsky, anglicky i francouzsky.

Nobody se vyptával a zanedlouho získal mnoho informací o habešských poměrech.

My se zmíníme pouze o tom, co je nezbytné znát pro pochopení našeho dalšího vyprávění. Vše ostatní najde každý čtenář ve specializovaném průvodci.

Není právě křesťanským přáním, když zde pisatel vysloví: „Chtěl bych zažít válku mezi Habeši a některou evropskou mocností. Jistě by to bylo zajímavé!“

Ale k tomu se ještě dostaneme. Habeš je totiž klíčem k Egyptu a celé východní Africe. Vojenská moc, ustanovená v Habeši, nařizuje veškerá ustanovení a zákony pro celou Afriku – to se musí jednou stát dokonalým jablkem sváru pro evropské mocnosti. Prvopočátky tohoto stavu jsou všeobecně známé – různá poselství a delegace, dary pro něguše a tak dále – vždy to začíná stejně.

Kdo se stane vlastním pánem Habeše? Ital již před dlouhou dobou číchal kolem, skládal něgušovi komplimenty... a později proti němu rozpoutal bezvýslednou válku. Ale Itálii nelze v tomto případě brát příliš vážně. Ano, pokud by Angličan decentně odklidil Francouze a začal s výboji – – – bylo by to jistě přirozenější.

Jistě by to stálo pro světové dobyvatele za to! Jak ale Habešany porazit? To je pro znalce poměrů nerozluštitelnou hádankou.

S výjimkou pobřeží je Habeš tvořena hornatým územím. Roviny se vyskytují převážně jen na náhorních plošinách. Tvary horstva jsou zcela netypické, nevyskytují se nikde na světě, alespoň ne v takových rozměrech.

Mírně nebo příkře stoupající vrchy zde nejsou. Vše stoupá terasovitě – schody, které lze překonat pouze pomocí žebříků. Jiné hory nelze zdolat vůbec, protože jejich stěny jsou hladké jako sklo. Tyto hory bývají nazývány stolovými vrchy.

Jistý Rus, který procestoval něgušovu říši, řekl pisateli této knihy, že když projížděl podél Labe mezi Liliensteinem a Königsteinem, cítil se přesazen zpět do Habeše. Rozdíl byl pouze ve velikosti skal a hlavně v jejich množství. Habeš je doslova poseta stolovými vrchy, třebaže jen zřídka se

setkáme se dvěma, které by byly tak blízko sebe, aby moderní dělo dostřelilo z jednoho na druhý.

Rozloha plošiny na stolové hoře může činit i několik anglických čtverečních mil, ale na druhou stranu se setkáme s plošinami, které sotva uživí několikačlennou rodinu.

Většina stolových hor, nazývaných domorodci arbas nebo ambas, je obydlena. Na jedné bydlí několik tisíc lidí, na druhé, jak bylo řečeno, se tísní jediná rodina.

Vědci a badatelé si už dávno lámou hlavy nad podstatnou otázkou: jak se dostal nahoru na nebetyčný vrchol první lidský pár?

Nahoru nelze vyšplhat, nepomohou ani žebříky. To by ve skále musely být připevněny skoby – a po něčem takovém zde není ani stopy.

Člověk by si málem myslel, že se na každé takové skále odehrál zázrak stvoření... u zvířat i u lidí.

Těmito problémy se však zabývat nebudeme. Vždyť na náhorních plošinách nebydlí žádná svérázná lidská rasa, jsou to stejní Habešané, jako ti dole. Prostě se nějakým způsobem dostali nahoru a usadili se tam.

V Habeši žije velká spousta černošských ras. Vládnoucí kasta se nazývá Itjopjavan, a z tohoto názvu byl později odvozen pojem Etiopie. Podle víry jsou Itjopjavané přímými potomky krále Šalamouna a královny ze Sáby. Ta totiž měla židovskému Don Juanovi s šedým vousem porodit dvanáct synů, kteří dobyli bývalý Muran, dnešní Habeš. Když pronikli do země, našli černý národ, který pojmenovali Galia. Jsou to praví černoši s kadeřavými vlasy a dodnes tvoří převážnou část nižší vrstvy národa.

Arabští dobyvatelé, kteří s sebou neměli ženy, se smísili s ženami kmene Galia a zmocnili se především těchto nepřekonatelných tabulových hor – také zde báj vypráví o okřídlených lidech – odkud vládli celé zemi.

Smísením světle hnědých Arabů a černých Habešanek vznikli potomci, tmavší než byli jejich otcové. V protikladu s ostatními národy se při srovnání zjistilo, že krev Habešanů je

tím ušlechtilější, čím tmavší je barva kůže. Vlasy však musí být rovné a hebké.

Itjopjavané dodnes sídlí na plochých tabulových horách, odkud vládnou své zemi. Dolů se nedostanou, ale vlastně to ani nemají zapotřebí, poněvadž nahoře mají vše, co potřebují k životu. Chovají hovězí a skopový dobytek, na planinách, které zaujímají rozlohu několika čtverečních mil, dokonce tam žijí i koně a velbloudi. Pole jsou osívána pšenicí, kukuřicí, durrou a také tabákem. Z textilních rostlin je nejvíc zastoupeno konopí a len. Mimoto i ovce a velbloudi poskytují vlnu a srst, které jsou na primitivních stavech zpracovány.

Pouze jedině jim chybí: sůl. Ta je vládcům země přinášena po provazových žebřících spuštěných shora. Pro zajímavost uvedeme, že sůl je v celé Habeši lisována do kostek o předepsaných rozměrech, nazývaných taltas – sůl se dobývá hlavně v provincii Talta – a tyto kostky jsou všeobecně uznávaným habešským platidlem. Menší částky jsou placeny slanými kostkami, které mají cenu zhruba dvou feniků.

Ale co potom, když se obyvatelstvo stolové hory množí tak rychle, že je rovina už neuživí? Pak musí nadbyteční jedinci dolů. To se děje již od samého počátku – dolů jsou odváděny děti, které při narození neslibují, že z nich vyrostou zdatní jedinci. Právě tak jsou oddělováni přestárli muži i ženy.

Ti se usídlí dole pod horami mezi ostatním obyvatelstvem, i když doposud stojí výš než obyčejní lidé. Ale elita národa zůstává na stolových horách. Nejsilnější muži, nejkrásnější ženy, každý se honosí přinejmenším titulem rasol, hrabě, všechny ženy jsou hraběnkami, a nad nimi stojí arbasský ras, neboli kníže, takže se stává každá tato uzavřená hora rytířským knížecím hradem, což říká také název, s nímž jsme se již setkali – rassamharra.

Existuje pouze jediná výjimka, kdy kníže nebo hrabě opouští svůj hrad a sejde dolů k národu – navždy.

Ano, kdo chce vládnout národu, musí s ním žít. Něguš je prvním knížetem, ovládá všechny samharry, aniž by sám

vystoupil zpět nahoru. Vládne z hlavního města země, a totéž platí pro knížata provincií a nositele všech vysokých poct.

Vlastně je to velice hezká a spravedlivá forma vlády. Většina králů by snad zatoužila bydlet na takové nepřístupné hoře, kde by byli nedosažitelným majestátem, ale to je úplně liché smýšlení. Chce-li král dobře vládnout, musí žít ve středu svého národa, aby k jeho uchu mohl dosáhnout každý hlas.

Každý nový král, každý regent provincie a každý hrabě, který převezme v nížině úřad, pochází původně z některého rytířského hradu, protože děti zmíněných nositelů poct jsou hned první den po narození odneseny nahoru na rassamharru, kde jsou vychovávány.

Pod odborným dohledem jsou tyto děti učeny všem rytířským uměním. Ačkoliv zde vládou zcela odlišné poměry než ve středověké Evropě, nosí dodnes cvičenci na samharrách šupinatá i plátovaná brnění.

Ocitne-li se země v nebezpečí, sestupují černí rytíři po provazových žebřících dolů, stanou se vůdci bojovníků, bydlících v nížinách, a řídí boj proti nepříteli.

V případě, že je nepřítel v převaze, ustoupí černoši zpět na stolové hory, berouce s sebou také bojovníky z nížin, jejich ženy i děti. Provazové žebříky jsou vytaženy a... teď se ukaž, evropská válečná moci, jak s těmi nahoře pochodíš!

Už bylo řečeno, že s děly zde nelze nic pořídit. Ani sebelepší dělo nedostřelí z jedné arby na druhou. Obyvatelé mají k dispozici dostatek vody, protože deště jsou zachycovány do vytesaných skalních cisteren. Množství skalních valů skýtá dostatečnou ochranu před ostřelováním z ručních zbraní.

Vyhladovět je? Kdepak, vždyť tam nahoře mají dost bohatou úrodu, aby je uživila po dlouhé měsíce. Co když se ale na jedné hoře nashromáždí příliš mnoho uprchlíků?

Pak přichází něco hrozného.

Habešané jsou křesťané. Znájí naši bibli, Ježíš nebo Esau je syn boží. To je ale vše. Bible je napsána v mrtvé řeči, kterou sice dokáží kněží přečíst, avšak nerozumějí tomu.



*... nosí dodnes cvičenci na samharrách šupinatá i plátovaná brnění.*

Každý má tolik žen, kolik jich uživí – dědeček Šalamoun to dělal také tak... a pak se i z mírumilovného Habešana může stát lidožrout.

Nahromadí-li se v případě války na stolové hoře příliš mnoho lidí, stanou se slabší a nemocní jatečným dobyt看em!

To se stalo již v 16. století, když chtěli dobýt Habeš Arabové – – – holý fakt! Dokonce se z toho stala svatá tradice. Každý habešský rytíř raději sní své ženy i děti, než by vydal rytířský hrad nepříteli!

Nuže, jen ať si to zkusí některá evropská armáda! Dodnes bylo napočítáno na dva tisíce těchto tabulových hor, ale může jich být daleko víc. V úvahu musí být vzaty také terasovité kopce, k tomu připočteme přes pět set klášterů, postavených taktéž na nepřístupných místech, kam lze vyšplhat jediné po spuštěných provazových žebřících. Všichni jsou soběstační, mniši dokonale ovládají válečnická umění – kdo by si dokázal Habeš podrobit?!

Zde by snad pomohla pouze řiditelná vzducholod', tisíce takových vzducholodí. K obléhání skály by bylo zapotřebí dostatečného počtu dobyvatel, jinak by hrozilo nebezpečí, že budou napadeni zezadu posádkou jiné rassamharry. Než by se vzmohli na odpor, byli by Habešané opět nahoře a vesele by vytahovali provazové žebříky, aby se za nimi nikdo nedostal...

A přece byly nyní dvě nedobytné stolové hory obsazeny nepřáteli!

Tento případ, který pozoroval Nobody se svými společníky, byl totiž v pořadí již druhý.

Jak se detektiv dozvěděl, nalézali se nyní v severním knížectví císařského Godžamu, v jehož čele stála nejmladší, dosud neprovdaná sestra něguše, fadinah, tedy princezna.

K prvnímu případu došlo před osmi dny v blízkosti Gondaru, něgušovy rezidence, což je město se 40 000 lidmi, ležící téměř uprostřed říše.

V blízkosti tohoto města leží rassamharra, odkud pochází králové, či spíše císaři Habeše. V podstatě je to kmenové sídlo, obdoba hradu Hohenzollern. Odtud pramenil název něgušsamharra, královský hrad.

Bylo to brzy po odjezdu prvního ministra rasa saglú Kasaie, který měl přivést Nobodyho, aby vypátral zmizelé albíny z gondarského paláce, a stalo se to právě tak jako zde.



Jednoho rána začali padat z něgušsamharry lidé, muži, ženy i děti, celkem sedmačtyřicet lidí. Plošina něgušsamharry nebyla rozlehlá, počet usmrčených odpovídal počtu jejích obyvatel... nikdo neunikl smrti.

Kdo se nezabil nárazem na zem, našel smrt již nahoře, zastřelen, probodnut; jeho mrtvola byla svržena dolů s ostatními.

„Na něgušsamharry nyní bydlí neznámí muži,“ uzavřel rasol. „Říkáme jim udlindži, což vlastně znamená cizinci. Nevíme, kdo jsou a odkud přišli, je pro nás záhadou, jak mohli proniknout na nedobytné stolové hory. Teď obsadili dokonce samharru naší fadinah. Běda, běda, jak tohle může skončit?!“

Pro Nobodyho zde bylo dost záhadného.

„Nemáte tušení, co jsou vaši nepřátelé zač?“

„Jedná se o příslušníky černošského kmene, který neznáme. Nic víc ti nemohu říci.“

„Odkud to víš? Dokázal vám to říci někdo ze svržených, nebo jste snad zahlédli nepřítele zdola?“

„Ne. Kdo jednou spadne z něgušsamharry, už nikdy nepromluví. Je daleko vyšší než tato hora. S našimi sedmačtyřiceti zavražděnými jsme našli také jednoho cizince. Naddir, kníže stolové hory, třebaže měl smrtelnou ránu na prsou, strhl cizince s sebou dolů. Byl to černoch, oblečený v bavlněném oděvu, jaký se tady nenosí – černoch, patřící k rase, kterou neznáme.“

„Ach, to je něco jiného!“ zvolal Nobody. „Jak přesně vypadalo černochovo oblečení?“

„Měl prostě dlouhé bavlněné kalhoty, což je v Habeši naprosto nezvyklé.“

Rasol Harrot tam osobně nebyl, dozvěděl se o všem ze zpráv posílů, ale i tak mohl popsat vzhled cizího černocho. Stavba jeho těla i účes byly naprosto zvláštní, v těchto místech velmi nápadné. Nobody si byl téměř jistý, že se jedná o rozložitě, vysoce rostlé Kafry.

„Měl u sebe cizí černoch zbraně?“

„Ne.“

„Nebo snad byly nějaké cizí zbraně nalezeny dole pod skálou?“

„Také ne.“

„Byly slyšet výstřely?“

„Žádný.“

„Viděli jste nepřitele na skále?“

„Ano, na okraji skály jsme spatřili několik černých bodů. Máme tu dalekohled, kterým jsme dokázali rozlišit jednotlivé postavy.“

„Nepřátelé se nepokusili vyjednávat s něgušem?“

„Poslové o ničem takovém nemluvili. Jakmile by se však něco takového stalo, byli bychom informováni. Na druhou stranu je pravda, že rychlý jezdec potřebuje na cestu z Gondaru sem tři dny, když přitom nešetří koně a užene ho k smrti. Je to dvě stě anglických mil daleko.“

„Co si o tom myslíte?“

„V Gondaru samozřejmě panuje obrovské rozčilení. Co si o tom myslíme? Nikdo z nás si neumí vysvětlit, jak se cizí černoši mohli dostat nahoru. Kněží mluví o božím trestu, národ považuje nepřátelské černochoy za zlé demony. Lidé se bojí opustit domy, veškerý život odumřel.“

„Ničeho takového jsem si nevšiml. I zde by mělo vládnout rozčilení, že nepřátelé pronikli do středu země.“

„O tom se tu neví.“

„Neví? Jak je to možné? Poslové přece přinesli zprávy?“

„Tajné. Něguš se postaral, aby zpráva o přepadení nepronikla za hranice okresu, v němž se to stalo. Vědí o tom pouze očití svědci. Proč vyvolávat paniku mezi lidmi?“

Udržet všechno v tajnosti nedalo příliš práce. Byl vydán zákaz cestování, nikdo nesmí bez zvláštního povolení opustit hranice svého okresu. Porušení zákazu se trestá smrtí.

Pouze provinční regenti a jejich vlády byli posly zasvěceni a vyzváni, aby se měli na pozoru. Nikdo se neodvážil porušit nařízenou mlčenlivost. Proto se nesmíte divit, že se lidé věnují denním pracem.“

„Ach, rozumím! Proto se fadinah chodí každé ráno koupat i se svými přítelkyněmi.“

„Máte pravdu.“

„A tajemný nepřítel se klidně objevil v bezprostřední blízkosti.“

„Je to hrozné!“ sténal starý muž.

„Nu – nepotrvá to dlouho, a záhadnému nepříteli šlápneme na šos!“

Rasol pohlédl na mluvčího s nevěřicným překvapěním, za nímž se přece jen zračila trocha naděje.

„Ty bys nás mohl osvobodit od nepřítele?!“

„Doufám, že se mně to podaří. Dovol mi ale několik otázek. Byli informováni obyvatelé ostatních samharr, jak říkáš stolovým horám, o tom, co se stalo, a že si mají dávat pozor?“

„Ano, ale ne všichni. Hor je příliš mnoho a některé leží tak daleko, že je vyloučeno jejich obyvatele zpravit během několika málo dnů.“

„Obyvatelé stolové hory, jež byla dnes přepadena, o tom ale věděli?“

„Ras o tom věděl, vždyť mu byl dokonce svěřen do opatrování rasfadin.“

„Rasfadin, to je něgušův syn, korunní princ a následník trůnu, je to pravda?“

„Ano. Jinak má něguš samé dcery.“

„Jak je možné, že korunní princ není vychováván na něgušsamhaře? Podle tvých dřívějších slov bych to předpokládal.“



*„Nikdo se neodvážil porušit  
nařízenou mlčenlivost.“*

„Vlastně máš pravdu. Ale asi před půl rokem vypukla na něgušsamhaře nakažlivá dětská nemoc, která nebyla dosud potlačena. Proto byl rasfadin dočasně převezen na rassamharru, která patří něgušově nejmilejší sestře. Tam vládne ras Tesvick.“

„Aha! Nevypadá to, že se udlindži, jak nazýváš tajemné nepřátele, zaměřili hlavně na zajetí následníka trůnu?“

„Každopádně,“ potvrdil starý muž. „Udlindži možná získali na něgušsamhaře zprávu, že rasfadin byl přemístěn na tuto rassamharru, a hned se jí zmocnili. Tvé závěry jsou velice opodstatněné.“

Rasfadin unikl jen náhodou smrti. Ti netvorové ho svrhli také do propasti, a to i s věrnou chůvou, které byl svěřený. Snad ho raději vzala s sebou na smrt, než aby jim ho vydala do rukou živého. Snad skočila do propasti dobrovolně. Bůh však bděl nad životem chlapce. – Ano, ale jak se cizinci dostali nahoru?!“

„Tuto otázku jsem ti právě chtěl položit.“

„Je to prostě nepochopitelná záhada. Udlindži zřejmě mají křídla a v temné noci vylétli nahoru. Snad se také dovedou učinit neviditelnými.“

„Jak se dostanou obyvatelé tabulových hor nahoru a dolů?“

„Po provazových žebřících.“

„Visí stále dolů?“

„Ó ne! Žebřík je spuštěn pouze občas pro něgušova posla. Jinak se nahoru nedostane žádný obyvatel nížiny.“

Ras dále vysvětlil způsob, jakým jsou žebříky spouštěny a vytahovány. Nobody musel uznat správnost jeho slov.

Pak si nechal Nobody vyličit způsob života skalních obyvatel, o čemž jsme se již zmínili.

„Kde berou obyvatelé tabulových hor pitnou vodu?“

„Dešťová voda je shromažďována v cisternách.“

„To stačí pro potřebu lidí i zvířat?“

„Naprosto. Ročně zde naprší na dva lokte vody.“

„Na samharrách nejsou studny?“

„Studny? Ne,“ zazněla překvapená odpověď.

„Studna není ani na něgušsamhaře nebo na této hoře?“

„Ó, co si myslíš?!“ zvolal rasol živě. „Pak by si uměl každý vysvětlit, jak se tam udlindži dostali. Pokud by existovaly takové studně a podzemní šachty, nebylo by o čem přemýšlet.“

Ne, nic takového na samharrách nenajdeš, ani na jedné z nich. Kdo by chtěl hloubit studny v tvrdé skále? Mimoto, museli bychom o tom něco vědět, a můžeš si být jist, že bychom každou studniční šachtu bedlivě sřežili.“

A přece se Nobody nedal jeho slovy zmást. Tajemní cizinci museli proniknout na náhorní plošiny studničními šachtami, jiné vysvětlení nebylo možné!

Že by domorodci a obyvatelé náhorních plošin nevěděli nic o studních? I to si dokázal detektiv rychle vysvětlit.

Rasol Nobodymu podrobně vysvětlil, jak to nahoře vypadá. Živé otázky ještě podpořily mužovo vyprávění. Nobody se brzy dozvěděl, že na každé samhaře stojí budova, považovaná za svatostánek, jakýsi kostel, a přece něco úplně jiného, odpovídajícího habešským pojmům a náhledům na křesťanství.

Tato místa, která ještě blíže popíšeme, byla považována za posvátná, lidská noha je nesměla poskvřnit. Dokonce i abbanasům a kněžím byl vstup zakázán. Pak bylo možné – pro detektiva to byla jistota – že právě v těchto svatostáncích ústí studnice, aniž by o jejich existenci obyvatelé skal věděli.

„Cestou sem jsem narazil na volné prostranství,“ začal Nobody s novým tématem, „které je prošpikováno tyčemi s navlečenými lidskými lebkami. Co je to za místo?“

„Ty to nevíš?“

„Snad ano, ale rád bych slyšel vysvětlení právě z tvých úst,“ odpověděl Nobody pevným hlasem.

A detektiv se nezmýlil! Starý ihned překřížil paže na prsou a hluboce se uklonil.

Bylo vlastně zvláštní, že se rasol ani nezeptal, jak se tento muž, za kterým byl vyslán sám ministr, dostal do těchto míst.

Ale Nobody mohl mezitím konstatovat, co se vlastně stalo. Byl přece jen detektivem, dokonalým detektivem, o němž se dokonce i zde ve vzdálené Habeši vytvořily mystické báje – díky týdeníku, který našel cestu až sem – sám slyšel, že platí za

neviditelného ducha, vybaveného nadpřirozenými silami... takže zřejmě prolétl vzduchem, nebo dokonce spadl z nebe. Mimo jiné, starý rasol zřejmě dostal od své paní příkaz neobtěžovat hosty vtíravými otázkami a naopak odpovědět přesně na všechny jejich dotazy.

Detektiv nevyklučoval, že fadinah jejich rozhovoru tajně naslouchá. Jeho nezmýlitelný cit mu říkal, že dívka stojí za kobercem, visícím v rohu místnosti.

„Promiň poníženému sluhovi, ó pane, že si dovilil položit nemístnou otázku,“ omlouval se pokorně Habešan. „Je to místo, na které dopravujeme lebky a kosti namviů.“

„Kdo je to namvi?“

„Jsou to prokletí čarodějové, kteří byli usmrceni rukou kata.“

Nobody už slyšel a četl dost o Habeši, aby věděl, že i „habeští křesťané“ znají čaroděje a že dokonce pohanské rituální obřady kouzelníků vzkvétají a jsou pěstovány a hýčkány abbanasi, křesťanskými kněžími.

Člověk vlastně ani nepotřebuje chodit do Habeše, vždyť i v Evropě najde totéž! Zde v Habeši je ale i sebemenší nemoc dávána za vinu kouzelníkům a čarodějnicím. Pak je obvykle přivolán kněz, který různými kejklady a hokusy pokusy vyhledá zlého černokněžníka, který je mučen a týrán, a když je nablízku smrti, srazí mu hlavu a předhodí jeho tělo psům...

„... a jeho kosti jsou pohozeny kolem Ďábelské studně,“ uzavřel rasol obšírnější vysvětlování.

Starý pán, který kromě mateřského jazyka hovořil také anglicky a francouzsky a projevil se jako vzdělaný muž, znající o Evropě mnohem víc, než kolik zná většina Evropanů o Habeši, se ukázal naprosto naivním v souvislosti s kouzelnictvím a s čáry!

Takže zase jedna Ďábelská studna! Nu, na tom není nic nápadného. Narazíme snad ve svém okolí na málo Ďábelských studní, Ďáblových újezdů, Čertových mlýnů a tak dále? A tyto názvy se neobjevují jen v lidových povídkách, jsou také zaneseny v podrobných mapách a dokonce se s nimi setkáme v přesných vojenských kartách!



*... srazí mu hlavu a předhodí jeho tělo psům...*

„Není to ovšem žádná studna,“ řekl rasol na vysvětlenou, „je to jen šachta, která vede do středu země, kde bydlí d’ábel. Touto šachtou vybíhá ven, aby si odnesl duši špatných kouzelníků. Proto tam odnášíme jejich kosti.“

„Dábel tedy šplhá nahoru po žebříku?“ zeptal se teď Nobody rychle.

„Po žebříku?“ zvolal starý Habešan překvapeně.

Tu se Nobody zarazil.

Cože?! Vždyť to znělo právě tak, jako by starý nevěděl, že v šachtě visí měděný žebřík!

Ted' bude muset detektiv pokračovat velice opatrně!

„Není v té šachtě snad žebřík?“

„Žebřík?!“ znělo stejně překvapeně jako prve. „Kdo by tam připevňoval žebřík?!“

„Inu, ten ďábel přece musí mít nějaký prostředek, s jehož pomocí se dostane na zem.“

„Ďábel? Myslíš snad, že potřebuje šplhat po žebříku? Vždyť je téměř všemocný! Vždyť se převážně zdržuje na zemi.“

Skutečně, vysoký úředník neměl o žebříku ani potuchy. Pak o tom pravděpodobně nevěděl žádný jiný Habešan, kněze nevyjímaje. To bylo jisté.

„Kdo odnáší kosti čarodějů ke studni?“

„Otroci, určení k této práci. Odhodí kosti i lebky a snaží se z nebezpečného místa co nejrychleji uniknout.“

„Myslíš? To místo vypadá, jako by bylo dobře udržováno. Kdo nasazuje lebky na tyče?“

„To je povinností matšanta, hlídače pole mrtvých.“

„Dělá tuto práci dobrovolně?“

„Ano i ne. Vždy se jedná o zločince odsouzeného k smrti. Když takový matšanta zemře nebo přijde jinak o život, musí se pro tuto práci najít jiný. V podstatě je tento úřad určený člověku, který propadl smrti. Pokud jej přijme, zůstane živý, ale jen proto, aby trpěl ještě horším osudem.“

Jeho povinností je bydlet přímo na hranici pole mrtvých. Když se kostry čarodějů spojí a pustí se do divokého tance, musí se k nim strážce připojit. Krátce a stručně, občas ho odnese ďábel živého.“

Nebudeme se dál zdržovat naivními názory habešských pohlavárů, pouze dodáme, že podle mínění starého nemůže do takové studny proniknout žádný živý člověk, dokonce tam nemůže ani nahlédnout, protože by byl oslepen pekelným žářem, udělalo by se mu špatně z pekelného zápachu, takže by se okamžitě zřítíl do satanova jícnu.



To Nobodymu vysvětlilo, proč neměl nikdo tušení o existenci měděného žebříku. Oni se tam báli i podívat!

Nobody se ještě dozvěděl, že podobná Ďábelská studna stojí v každé provincii. Všechny slouží ke stejnému účelu – všechny jsou nahoře obezděné. To pochopitelně není dílo lidských rukou – – postaral se o to sám ďábel, aby se mu šachta nezasypala.

Tato slova dokazovala, že v této zemi žil ještě před Habešany vysoce vyspělý národ, který znal podzemní toky Habeše a používal je jako dopravní tepny anebo k jiným účelům. Praobyvatelé opatřili šachty žebříky, aby se dostali pohodlně dolů, zatímco nynější obyvatelé těchto míst nevěděli nic o podzemních řekách a o šachtách, jimiž se dalo sestoupit.

Detektiva ani nenapadlo, aby je vyvedl z omylu. Sám se chtěl dozvědět víc. Právě se chtěl zeptat, jaké postavení má ve skutečnosti císařova sestra, nazývaná fadinah, když tu zazněl ze dvora, uzavřeného palácovými budovami, hlasitý křik.

Všichni vyskočili, ale než se dostali k oknu, vrátil se dovnitř dveřmi, uzavřenými jen kobercem, černý sluha.

Nobody rozuměl zprávě, podávané v arabštině.

Ze stolové hory byl spuštěn provazový žebřík, po němž slezli dva černoši a jeden běloch. Strážci je spatřili a přiběhli ohlásit, že cizinci jsou na cestě sem. Asi chtěli navštívit rezidenci habešské princezny, ležící na říčním ostrově, celkem velké město se zhruba deseti tisíci obyvatel, které Nobody z mostu neviděl.

V příštím okamžiku se z černocha, jehož Nobody považoval za sluhu, vyklubal bojovník, který nepochybně zastával vysoké postavení a zároveň byl mužem nesmírné odvahy.

„Mám zabít tři udlindži, kteří napadli naši zem, nebo je mám přivést jako zajatce?“ volal s blýskajícima se očima.

Tato otázka mohla být položena pouze osobě, která se dosud nenalézala v místnosti. Nobody za sebou zaslechl šum.

Otočil se – před ním stála fadinah, královna, jejíž nádherné tělo bylo tentokrát zahaleno v dokonalejším hávu, než v jakém odcházela z koupaliště.

Byla nesmírně rozrušena, její ňadra hrozila roztrhnout jemný hedvábný šat. Její pohled však nebyl namířen na posla, nesoucího zprávu, nýbrž na Nobodyho, který ihned uhádl, co po něm pevný pohled žádá.

„Mám snad přijmout cizince místo tebe?“ zeptal se rychle.

Odpověděla přikývnutím. Nobody se otočil zpět k poslovi.

„Jsou ti tři muži ozbrojeni?“

„Ne, aspoň nenesli své zbraně otevřeně.“

„Nemůžeme je tedy zajmout. Rasole Harrete, zaříd' vše potřebné, aby byli přijati, jak se sluší na vyslance nepřitele, který chce zahájit mírové rozhovory!“

~

Ocitli jsme se v zemi, v níž se královské dcery stejně jako za dob faraónů koupaly nahé v řece, sice chráněny harémovými strážci, ale ani v nejmenším nezastřeny před zvědavýma očima... a podle toho také vypadalo přijetí cizinců.

Stačilo několik minut, aby byly vykonány potřebné přípravy. Nobody s fadinah a jejím poradcem zatím projednali leccos důležitého.

Mladá vládkyně říše se usadila na vyvýšený trůn, stojící uprostřed rozlehlého sálu, na němž se nešetřilo zlatem ani slonovinou – co se týče slonoviny, nejednalo se snad o umělecká výtvarná díla, nýbrž jen o čisté kly, dokonale vyleštěné. Všude se leskly nádherné drahocenné šperky.

Vlevo a vpravo od trůnu seděli na polštářích ministři, za nimi stáli přední bojovníci, vesměs chráněni šupinatými pancíři, stehenním brněním a fantastickými přílbami, fantastičtějšími, než si umíme představit; ale v jejich postoji bylo cosi rytířského, porovnatelného s obrovitými indickými válečníky, s nimiž se můžeme dodnes tu a tam setkat. Přímou u trůnu se opíralo o dlouhá kopí několik osobních strážců královny, černých právě tak jako jejich paní, a bylo jich tolik, že se mezi nimi Anok s Větroplachem doslova ztráceli.

Nobody udělal pravý opak – sotva dorazil do tajemné země, jejíž jméno zprvu ani neznal, změnil se v hlavní osobu.

Přes tmavý oblek přehodil bílý burnus, kolem blondáté hlavy obtočil dlouhý turbanový šátek a posadil se na dolní schod v uctivé vzdálenosti od trůnu, aby jako mluvčí a zástupce černého Veličenstva vyčkal příchodu cizinců.

O jejich příchodu byli průběžně zpravováni posly; třetí posel je konečně přiváděl. Nobodymu prolétlo hlavou, že cizinci jistě neočekávají přijetí, jaké je běžné u evropského dvora, když museli cestou do rezidence překonat zcela primitivní bambusový most, když je očekávala panenská královna, která se nestydí koupat nahá...

Tři cizinci bez bázně překročili most. Evropan v jejich čele chytil prvního Habešana, kterého potkali, násilím jej přidržel a arabsky se zeptal, kde najdou fadinah Theodoru; byla jim ukázána cesta, připojil se k nim vyslanec... vtom se již rozhrnul koberec zakrývající dveře – cizinci vstoupili.

Jediný pohled Nobodymu stačil, aby věděl, na čem je.

Oba černoši zůstali stát u dveří. Byli to praví kudrnatí negři obrovitých postav, Zulukaffi, elita černého plemene.

Nebyli to však Zulukaffi, kteří ještě před nedávnem nosili štít a assagaj a lovili slony s nasazením života, když unavenému zvířeti přetnuli achillovy šlachy dlouhým nožem. Nejen, že oblízli trochu kultury, ale byli dokonale civilizovaní a kultivovaní.

Ne snad proto, že na sobě měli bílé tropické obleky a vysoké šněrovací boty, a ne snad proto, že jeden z nich si rozpůlil naolejovaný účes na dva díly, ne nepřipomínající kudrnatou zadnici – chraň Bůh, takovými maličkostmi by se Nobody nenechal zmást.

Poznal to z celého držení jejich těl, jak stáli u dveří, sledující podlézavými pohledy svého pána, zatímco pro shromážděnou černou společnost měli pouze opovržení – „pchá, jak nevzdělaná banda jste i přes všechno vaše zlato! Podívejte se na nás! Jsme gentlemani od hlavy až k patám, na ulicích nosíme dokonce i skřípec!... jen kdybychom mohli nechat naši černou kůži vyblednout!“ – tak vyhlíželi tito černí sluhové, dříve snad hrdí

Zulukaffi, ale dnes degradovaní na lidské psy, přičemž zde musí být výraz pes chápán jako vzor věrnosti.

Ted' ale k jejich pánovi, který nezůstal stát u dveří.

Sakra, to je ale hezký chlapík! Nobody to musel uznat, protože byl vždy objektivní a dokázal nezaujatě posuzovat i své úhlavní nepřátele.

Byl to Evropan, germánský typ. Nobody jej odhadoval na Švéda nebo Holanďana; zhruba čtyřicet let starý, ale v pravém rozkvětu, nabitý mužnou silou.

Nápadné byly jeho vlnité vlasy, uprostřed rozčísnuté, které mu sahaly až pod ramena a byly včesány hluboko do čela. Rámovaly krásnou, inteligentní tvář, z níž žhnuly velké odvážné modré oči. Tvář byla ozdobena silným knírem, uzavíral ji hustý, dole zašpičatělý vous.

Zná snad čtenář Rubensův obraz trumpetisty zapalujícího si dýmku? Trumpetisty, který stojí mnohem výš než leckterý důstojník, dokonalého kavalíra mezi pěšáky, Dona Juana, jemuž žádná žena neodolá? Takový stál nyní zde. Podoba s Rubensovým obrazem byla téměř zarážející, rozdíl byl pouze v barvě vlasů, neboť tento muž je měl narudle blondáté.

K tomu musíme připočíst rytířskost jeho vzezření, třebaže byl oblečen v jednoduchém tropickém obleku bílé barvy a neměl u sebe žádné zbraně. Těsný oděv nechával vyniknout jeho atletické postavě, silné nohy vězely ve vysokých jezdeckých holínkách. Ačkoliv se nedalo předpokládat, že by na stolovou horu přijel na koni, měl na botách připevněny velké stříbrné ostruhy. Na hlavu patřila vysoká tropická přilba, kterou při vstupu hrdým, pomalým pohybem sundal.

Ale ještě něco jiného pocítil Nobody při prvním pohledu. Vznešené rysy a bystré oči nemohly našeho znalce lidí zmýlit. To nebyly vznešenost s hrdostí, jež zdobí každého muže. Ze vzhledu cizince tryskala...

Za detektivem to zašustilo. Ihned se otočil a vrhl pohled zpět, aby viděl do tváře černé princezny. Správně... princezna seděla napůl odvrácena, jakoby připravena k útěku, tiskla se do

hedvábných šatů a bázlivými pohledy sledovala hrdého cizince...

Ano, ačkoliv byla černá, poloviční divoška, přece jen byla ženou stojící příliš vysoko nad svými soukmenovci, a jako taková ihned vycítila totéž, nač myslel v prvním okamžiku také Nobody. Ženský instinkt odhalil brutalitu, která prýštila z každého vznešeného rysu cizince.

Cinkaje ostruhami kráčel k princeznnině trůnu, tropickou přílbu v podpaží. Zde zůstal stát.

„Ty jsi fadinah, princezna nebo kněžna této země, která se nazývá Godžam a zaujímá část Habeše?“ zeptal se krátce hrubým hlasem, používající arabštinu.

Ptal se jakoby spatra, i když kněžna seděla výš. Ve stejném okamžiku Nobody vyčetl v očích cizince smrti opovrhující odvahu; jiných citů nebyl schopen. Neohraničená odvaha se pářila s ledovým chladem, což nemohlo díky výrazné nepřírozenosti uniknout žádnému pozorovateli.

Nástroj bez vůle, prodloužená paže někoho mocnějšího, někoho, kdo si říkal monsieur Sinclaire.

Tato úvaha prolétla Nobodyho hlavou, když se zvedal, zatímco ostatní stáli bez jediného pohybu a zírali na cizince jako na strašidelné zjevení, pravděpodobně ve víře, že nemohou věřit vlastním uším, neboť slova, která si cizinec vůči kněžně dovolil, byla... neskonale drzá.

„To je fadinah Theodora, godžamská kněžna.“

Velké modré oči přelétly z trůnu na mluvčího a zkoumavě se do něho zabodly. Nobody působil ve skromném burnusu dojmem obyčejného muže, jeho tvář překrýval lhostejný výraz.

„Kdo jsi?“

„Fadinah mne zplnomocnila mluvit jejím jménem.“

„Jaké zaujímáš postavení?“

„Žádné.“

„Žádné? Co to má znamenat?“

„Jsem její přítel.“

„Ach tak, přítel!“ zaznělo opovržlivě. „To mi nic neříká. Jsi přece Evropan?“

„Ano. Kromě toho, zatím ti do toho nic není, poněvadž ani já jsem se tě neptal, co jsi zač, ale uvědomil jsem tě, že mluvím jménem princezny.“

Nobody čekal, že cizinec ihned vypění, ale vůbec k tomu nedošlo. Pouze obdařil drzého řečníka opovržlivým pohledem.

Také ostatní posluchači porozuměli, co Nobody svou odpovědí míní, a obávali se, že cizinec vybuchne. Nastal mezi nimi pohyb, brnění zazvonila, bojovníci položili ruce na své meče – ale tu již zazněl strachuplný hlas fadinah:

„Mluví s tebou můj saban, já jsem jeho sabana.“

Ihned nastalo ticho, ticho překvapeného údivu. Nobody si toho nevšiml, neboť pozoroval cizince, který si jej opět zkoumavě prohlížel.

„Ty jsi saban fadinah z Godžamu?“ zeptal se.

Zde musíme zdůraznit jednu věc. Nebylo vyloučeno, že vyslaný cizinec rozuměl habešsky nebo správněji etiopsky a že by začal mluvit touto řečí. Protože Nobody tuto řeč neznal, nemohl se vydávat za jakéhosi ministra či jiného velmože princeznina dvora.

Proto se domluvili, že se jednoduše označí za jejího přítele. Slovo „přítel“ je přece dost obsažným pojmem.

Cizinec však začal rozhovor v arabské řeči, v níž byl detektiv dostatečně zkušený.

Zkušený? Člověk může mluvit výtečně kterýmkoliv jazykem, a přesto se stane, že narazí na slůvko, jehož význam nezná, neví kam je zařadit, a přitom to nemusí být žádné vzácné slovo.

Přítel se řekne ašab. Co však znamená význam saban a jeho ženská forma, sabana? Nobody si v této chvíli nedokázal vzpomenout, snad se s těmito výrazy ještě nikdy nesetkal, třebaže to cizinec opakoval úplně všedně.

Koneckonců, detektiv si s tím ani nelámal hlavu. Ašab, saban – snad je to dvojí výraz stejného významu – každopádně se jedná o slovo přítel.

„Jsem saban fadinah, ona je má sabana,“ zopakoval proto bez zábran.

Cizinec po něm hodil ještě jeden zkoumavý pohled, pak sáhl do pravé vysoké holínky, vytáhl svinutý pergamen, roztáhl jej a četl suchým hlasem:

„Ve jménu pádišáha el Kore: tímto se zmocňuji vlády nad Habeši; musíte se bezpodmínečně podřídít všem příkazům mého vyslance sidiho Corneliuse. – Sidi Cornelius jsem já!“ dodal cizinec, sroloval při posledních slovech pergamen a zasunul jej zpět do holínky.

Pádišáh el Kore – Pán země!

Tentokrát nenastal mezi shromážděnými žádný rozruch. Překvapení je doslova zbavilo schopnosti pohybu.

„Prima! Takovou nestydatost jsem ještě nezažil – to přesahuje možnosti mého chápání!!“

Tato slova zazněla z Nobodyho hrdla, poslední část v angličtině. Při vši snaze se nedokázal ovládnout.

Ted' to propuklo! Nezůstalo jen při svírání mečů, bojovníci se tlačili vpřed, aby se zmocnili drzého cizince.

Ten se však ani nepohnul, opovržlivým pohledem měřil shromážděné, právě tak oba černochoy u dveří. Po chvíli napřáhl vetřelec ruku a pokynul k obloukovému oknu.

„Podívejte se ven!“ zvolal silným hlasem.

Všechny oči se otočily tím směrem, jako by byly omámeny záhadným kouzlem... a v sále se rozhostil opět klid.

„Nevíte-li, co to tam stojí, rád vám to vysvětlím: je to dělo, obrovské dělo. Pokud se mi zachce, změním se vaše město během pěti minut v rozvaliny. Vy i vaše ženy a děti budete pohřbeni v troskách – tak umí dodat Pán země důraz svým rozkazům!“

Širokým obloukovým oknem viděli v nevelké vzdálenosti strmě vystupující stolovou horu. Opravdu, nahoře stála zbraň, kterou i Habešané dobře znali – sami měli děla, ačkoliv ne nejmodernější typy – právě proto si uvědomovali, že Evropané disponují děly, která jsou podstatně účinnější.

Habeš má několik přístavů, kde se domorodci doslechli o obrovských ohnivých dracích... tváře přítomných zpopelavěly, nebožáci již viděli své město v rozvalinách.



*Jednalo se o velké polní dělo.*

Nobody o tom smýšlel trochu jinak. Pouhým okem dokázal rozeznat postavičky, pobíhající kolem děla, které mu posloužily k odhadu velikosti kanónu. Jednalo se o velké polní dělo.

Nebylo pochyb, že kanón dostřelí až sem, mohl také natropit velké škody, ale... i kdyby tam stál tucet těchto zbraní, nikdy by nemohly srovnat rozlehlé ostrovní město se zemí během pěti minut!

Zatím detektiv za zády roztáhl všech pět prstů pravé ruky a pak je opět sevřel v pěst, pokyn, aby jej nechali mluvit samotného. Porozuměli. Obrátily se k němu všechny oči, naplněné nadějí. Pouze fadinah nebyla zbavena starostí.



„Tedy ano. Máte-li k dispozici děla, jimiž ovládnete celé město – tedy ano. Nic víc nemůžeme udělat. Chcete vyjednávat? Co od nás žádá Pán země?“

„Žádné vyjednávání! Trvá na tom, abyste mu bez odporu ve všem vyhověli!“

„Jaké příkazy pro nás má?“

„To se včas dozvíte!“

Nobodemu to připadalo, jako by sám Mr Cornelius přesně nevěděl, co Pán země nařídí.

Nu ano, monsieur Sinclaire byl mrtev! Chyběl jim hlavní velitel. Tento muž zřejmě splnil rozkaz, týkající se obsazení habešských stolových hor, ale nevěděl, co se bude dít potom. Samozřejmě, Nobody se také mohl mýlit.

„Koho mají Habešané vlastně poslouchat?“

„Jak jsem řekl – Pána země.“

„Má ještě nějaké jiné jméno?“

„Jistě – Nemo.“

Hohoho! Nemo, Nobody – všechno znamená totéž, Nikdo, rozdíl je pouze v jazycích – první je latinsky, druhé anglicky.

Nobody znal ještě jiného muže, který si stejné jméno přivlastnil, a najednou se musel začít smát; spatřil svým duševním zrakem malého tlustého špunta s hubou dokořán – nebude nakonec tím tajemným Pánem země sám Mr Cerberus Mojan? – Ano, nebyla to směšná myšlenka? Nobody si pomyslel:

„Milý muži, kdybys tak věděl, že také já jsem Nemo, akorát že v anglickém vydání, že jsem detektiv Nobody, který vám běží v patách!“

Hlasitě pak pokračoval:

„Nemo znamená Nikdo. Jak by mohl být ‚Nikdo‘ tvým i naším vládcem?!“

„Nazýváme Pána země Nemem, protože není člověk, ale neviditelný tvor, kterého uznáváme za svého – –“

Muž se zarazil a udělal rukou odmítavé gesto, jako by už řekl víc než chtěl.

... uznáváme ho za svého boha, chtěl asi říci. Nobody si tím byl jist. Před ním stál člen tajemné sekty, započteme-li oba černochoy, byli vlastně už tři, tři zaslepenci, které spojil do tajemné sekty záhadný muž, říkající si Sinclair – nebo také Mefistofeles.

„Neviditelný tvor? Duch? Nebo snad přímo Bůh?“

Tentokrát se muž ošil, čímž dal najevo, že nehodlá další nepříjemné dotazy trpět.

„Vše se dozvíte, až přijde čas. Prozatím požaduji vaši poslušnost a nařizuji, abyste u paty stolové hory naskládali dostatečné množství suchého dřeva. Pospěšte si a připravte ho u místa, kde visí provazový žebřík. Rozuměli jste?“

Aha, vítězným cizincům docházelo dřevo na oheň! Skalní obyvatelé pojídají jako lahůdku syrové hovězí maso, ale na běžný oběd nepohrdnou ani syrovým skopovým. Mletá kukuřice se také nepeče ani nevaří, pouze se zamíchá s mlékem. Obyvatelé Habeše jsou na takovou stravu zvyklí, ale udlindžim to zřejmě nechutnalo.

„Rozuměl jsem a brzy vám vyhovíme,“ odvětil detektiv.

Chtěl toho říci ještě víc, ale cizinec na nic nečekal. Bez jediného slova se otočil a opustil i se svými černochoy sál, aby se vrátil na tabulový vrch. Když vyšplhali cizinci nahoru, vytáhli také žebřík, aby si byli jisti před domorodci. –

Nebudeme popisovat, jaký rozruch propukl v sále po jejich odchodu. Nobody ujistil všechny přítomné, že brzy osvobodí zemi od vpádu zlých cizinců. Pouze tento první rozkaz musí být urychleně splněn.

Tak se stalo. Otroci dostali příkaz, aby naskládali k patě hory dostatek palivového dřeva v místech, kde visel provazový žebřík.

Nobody jen náhodou zahlédl, že se jednalo o krátké, ale velice silné špalky, které se budou nahoru dopravovat značně obtížně. Jinak se o tuto záležitost dál nestaral.

Theodoru již nespátlil, ani rasola ne. Proto se domluvil s Větroplachem na dalším postupu. Kapitán s Anokem měli zůstat v paláci a pozorovat vše podstatné, zatímco Nobody se vydá na

cestu ke studni, aniž by pochopitelně někomu oznámil své úmysly.

Při všeobecném rozruchu bylo docela snadné nepozorovaně zmizet, hlavně pro našeho znalého detektiva, takže ani nepotřeboval použít oblek neviditelnosti.

Po několika málo krocích zmizel ve vysoké trávě, pak se vnořil do hlubokého lesa. Slunce stálo ještě vysoko na obloze, když dorazil k tajemné studni. Cestou nepotkal ani živáčka.

Byl si jistý, že nemohl být spatřen také z tabulové hory, protože jej kryly husté koruny vysokých stromů.

On sám však zpozoroval nahoře život. Zahlédl oblaka kouře, který mohl vystupovat jediné z táborových ohňů, hořících na skalní plošině. Pokud muži dosud nevytáhli nahoru nachystané špalvy, museli použít jako palivo pro oheň stanové tyče a vše, co našli nahoře dřevěného, jinak by si nemohli uvařit teplé jídlo. Drobné kousky dřeva však nevydrží dlouho, proto bylo první starostí cizinců zásobit se dostatkem paliva.

Nobodyho už delší dobu tížily těžké starosti. Co se zatím stalo s jeho přáteli v motorovém člunu? Najde je dosud na svém místě? Detektiv nehodlal svou první výpravu na zem protáhnout na tak dlouho. Udlindži – jak je budeme nadále nazývat – použili zaručeně tutéž podzemní cestu, aby se dostali od jedné tabulové hory ke druhé. O tom nemohlo být pochyb.

Zatím se při plavbě nesetkali s žádným plavidlem, ale během zastávky mohl být motorový člun docela klidně zpozorován.

Nu, za pět minut získá detektiv jistotu!

Jeho myšlenky se však zabývaly i jinými věcmi. Potřeboval si zajistit ještě jeden důkaz.

Z jedné tyče shodil lebku, vytrhl ji ze země a položil napříč přes zděný okraj studny. Přitom sledoval ručičku na kompasu. Teprve poté sestoupil dolů. Během celého sestupu měl tyč stále na očích, protože se ostře odrážela ve světlém otvoru.

A jak to vypadalo pod ním? Marně hledal světlo, vycházející z lampy na motorovém člunu, které by musel spatřit, i kdyby nebylo rozptylové zrcadlo namířeno právě pod šachtu – všechno zbytečně!

Černočerná tma pod sestupujícím mužem se nechtěla rozestoupit, a jednalo-li se o životy přátel, stáhlo se i srdce tohoto jinak ocelového muže.

Ale přece! Nezaslechl právě hlasy? Jistě, to byl tichý šepot doktora Wolframa! Poslední příčky Nobody spíše sklouzl než sestoupil... a ocitl se v člunu.

„To jsem já. Všechno je v pořádku?“

„Zaplať Pán Bůh, že jste zpátky!“ zaznělo vícehlasně tónem značného ulehčení.

„Zaplať Pán Bůh!“ opakoval Nobody.

Lampa svítila, ale byla zakryta. Nobody ji tak nechal.

„Co se tady mezitím stalo?“

„Nic, vůbec nic. Nemůžeme nic říci ani o zajatci, protože za celou dobu nepromluvil jediné slovo. Kde je kapitán Větroplach a Anok?“

„V bezpečí. – A teď, pánové, kdepak si myslíte, že se nalézáme?“

„To bychom rádi slyšeli od vás. Hoříme zvědavostí.“

„Co odhadujete?“

„Kde jinde bychom měli být než uprostřed Sahary?“

„Jste si tím jisti?“

„Jinak to ani nemůže být. Celou dobu jsme pluli západním směrem.“

Nobody mezitím porovnal svůj kapesní kompas s kompasem na člunu, k čemuž postačil slabý svit zahalené lampy. Oba kompasy přesně souhlasily. I zde mířila řeka k západu.

„Podívejte se nahoru do šachty. Rozeznáte tyč, která leží přes okraj studny?“

Scott s Bambulou spatřili tenkou nit, pouze doktor Wolfram si musel vzít na pomoc dalekohled.

„Vidíme ji.“

„Jakým směrem tyč leží?“

„Přesně od jihu na sever,“ zazněla všeobecná odpověď po pohledu na kompas.

„A já tvrdím: tyč leží přesně od západu k východu.“

„To není možné! Kompas ukazuje pravý opak.“

„Kompas nás zmýlil. Nejsme na západě, pluli jsme stále k jihu – jsme pod Habeší!“

Jejich nevěra nemohla mít dlouhé trvání. Zde pod zemí ukazovala magnetická strelka stále k západu – vlastně správně na jih – ale vysvětlení se nabízelo samo: po pravé straně toku se táhla v žulové stěně železná žíla.

Ještě větší překvapení vyvolalo Nobodyho vyprávění o příhodách, které za tak krátkou dobu zažili na zemském povrchu. Nezamlčel nic, neměl to zapotřebí – pouze vlastní myšlenky si nechal pro sebe.

Jakým způsobem se udlindži dostali na nezdolnou stolovou horu, si mohli vysvětlit i nezasvěcení, a o ostatních otázkách a odpovědích se až na jedno nemusíme zmiňovat.

„Co je to za člověka, který se vydává za Pána země nebo světa a začíná se svými dobytčnými plány v Habeši?“ ptal se doktor.

„Není to člověk. – Ten chlap mluvil o neviditelném tvorovi, kterému prý slouží.“

„No jistě, před pověřivými Habešany musí ze svého velitele a pána udělat něco svatého – – –“

„Ó, co si myslíte?!“ vpadl mu Nobody do řeči. „Nechápete, co to znamená? Ten pán – a o to tady jde – je velitelem sekty, která dosud nepronikla na boží světlo. Jasně, zkuste to pochopit!“

Divíte se, pane doktore? Neslyšel jste o podobných případech ze světové historie? Co bylo jiného, když Mojžíš – ostatně to byl náramný chlapík – vyvedl děti Izraele z Egypta? Nedal židovskému národu nového boha, kterého nazval Jehova? Neukázal vycházejícím z pouště zemi Kanaan a neřekl:

„To je zaslíbená země, kterou vám Jehova daroval. Stanete se pány této požehnané země!“

V očích Židů se stali obyvatelé země Kanaan neoprávněnými majiteli... byli proto hubeni ohněm i mečem. Izraelité vyplenili celou zemi a přitom zpívali žalmy na počest svého boha, kterého my, křesťané, dodnes uctíváme a modlíme se k němu – – –“

Nobody mluvil ještě dál, ale my raději jeho důraznou řeč přerušíme. A přece to tak bylo!



*Zahlédl oblaka kouře, který mohl vystupovat jediné z táborových ohňů, ...*

Takto se vyráběli bohové, náboženství i sekty od nepaměti a další se budou objevovat jako houby po dešti.

Nelítostný boj mezi muslimy a buddhisty, mezi muslimy a křesťany – vraždící křížové výpravy – Gustav Adolf a Tilly... všechno to patří do jednoho pytle! Náboženství se rodí, náboženství umírají. Budou se objevovat stále nová, každé si přinese svého boha, a pokud mu bude dáno jméno nějakého

starého, pak to lze považovat pouze za akt postavený na chytrosti a vypočítavosti!

Nebo snad někdo věří, že Bůh Starého zákona je stejný, jako Bůh Nového zákona? Věřme tomu, víra rodí blahoslavné! –

V temném podzemním tunelu zavládlo mlčení. Lodní lékař chtěl zprvu detektivovi odporovat, ale hluboce otřesen od toho upustil. Nobody mluvil přesvědčivě. Edward Scott stiskl příteli ruku na znamení, že mu promluvil z duše. Jeremiah Bambula svěsil sloní uši a z hrudi spoutaného zajatce vyšel sténající vzlyk.

„Nemo, můj bože, ty mě neopustíš!“ zaznělo mumlavě.

„Slyšeli jste?“ zeptal se Nobody.

„Hrůzné!“ šeptal doktor Wolfram.

„Hrůzné? Co? Že tento muž věří na boha, o kterém jsme ještě nikdy neslyšeli? Ó, na světě je přece tolik neznámých bohů – bohů, k nimž se modlí i křesťané – neslyšeli jste dosud o bohu mamonu? A to ještě není ten největší a koneckonců ani ten nejhorší!“

Nobody mluvil lehkým hlasem, ale nakonec přešel do slavnostního tónu a řekl:

„Je jenom jeden Bůh a ten se stará, aby stromy nerostly až do nebe. A – –“ upadl opět do lehkého tónu, „– – a aby je podřízl, k tomu potřebuje nástroje. Jednou je to pila, podruhé člověk. Tentokrát bude bůh Nemo podříznut člověkem, detektivem Nobodym.“

~

Když byl nastartován motor člunu, musela již nahoře na zemi vládnout zcela temná noc. Nobody udal směr – proti proudu.

Jen tu a tam byl pro jistotu vyslán dopředu paprsek světla. Co kdyby se měli setkat s nějakým plavidlem? Nobody tušil, že udlindži žádná plavidla nemají, alespoň ne v současné době – a brzy se měly jeho domněnky potvrdit – ale i tak nesměli zapomenout na vlastní bezpečnost.

„Kolik metrů jsme urazili?“ zeptal se po čtvrt hodině Nobody.

„1227,“ odečetl Scott z přístroje.

Moderní měřič ujetých mil pracoval tak, že zvláštní šroub na člunu se točil podle rychlosti plavby a přenášel své otáčky na hodinový strojek, který zaznamenával rychlost proudění. Z té dokázal každý vypočítat rychlost pohybu člunu.

„Dávejte pozor, brzy musíme narazit na šachtu. Stolová hora by mohla být právě nad námi.“

„Tuhle ji máme!“ zvolal Bambula od lampy.

Z velkého otvoru ve stropě visel opět měděný žebřík, sahající až do vody. Nebylo k němu připoutáno žádné plavidlo.

Motorový člun zastavil. Nobody si pozorně prohlížel žebřík i stěny šachty. Jeho bystrým očím neunikly jisté rozdíly.

„To je hledaná šachta – žebřík byl nedávno někým použitý – patina je na mnoha místech odřená – a tady na žulové stěně vidím červenou rýhu – pochází od mosazi nebo něčeho takového – tudy bylo nahoru vytaženo dělo.“

Porada se nekonala, Nobody ihned jednal. Člun zůstane tady. Bez dalších zbytečných slov stoupal detektiv po žebříku nahoru.

Již po prvních příčkách se ztratil z očí pozorovatelů. Do šachty shora nepronikalo žádné světlo, dokonce nebylo vidět ani hvězdy. To mělo svůj dobrý důvod; Nobody urazil sotva dvacet metrů, když hlavou narazil na poklop. Šachta však nekončila, pouze se rozběhla vodorovným směrem. Nikdy nemohla být používána jako studniční šachta, do níž se spouští okov na vodu.

Vodorovný tunel byl tak široký, že Nobody mohl pokračovat v cestě vzpřímen. Hmatl s roztaženými rukama před sebe a po stěnách.

„Tudy by se dalo pohodlně protáhnout i třiceticentimetrové dělo!“ uvažoval.

Hle – nevynořil se před ním světelný paprsek?

Detektiv si tím nebyl jist. V takové tmě se namáhaný zrak dopouští optických klamů.

Vtom zazněly hlasy! Anglicky! Musely hovořit docela blízko, protože Nobody rozuměl každému slovu.

„Nevermind!“

„Nepochybuj stále, Tome!“





*Hle — nevynořil se před ním světelný paprsek?*

„A já tvrdím: sedíme tady v pěkné kaši.“

„Pokud Nemo bude chtít, pomůže nám ven.“

„Ani on není všemocný — —“

„Člověče, nerouhej se!“ byl přerušen zoufalým hlasem.  
„Nemo je všude a také teď tě slyší mluvit!“

„No jo, když bude chtít, pomůže nám,“ poznamenal první.  
„Jenže on pořád nechce. Jinak by nedovolil, aby posádka *Lucifera* vyhládla a zmrzla. Taky nebylo nutné, aby dneska ráno nechal Nemo ztroskotat naši loď.“

„Člověče, nerouhej se!“ opakoval druhý. „Nepodařilo se nám všem kromě stewarda zachránit? Dokonce se nám podařilo

všechno potřebné včas naskládat do šachty. Neměli bychom za to být Nemovi vděční?!”

„Mluvíš právě jako ten námořník,“ vrčel první i přes přítomnost všudypřítomného boha, „který spadl z ráhna, a když mu řekli, že zraněná noha musí být odříznuta, zajásal:

„Bože, děkuju ti, že jsem si nezlámal vaz! Jinak byste mi teď museli uříznout hlavu!“

Nee, je holou skutečností, že jsme uvízli v pěkné kaši. *Velryba* se do čtrnácti dnů nevrátí a náš proviant zůstal v potopené lodi.

Dělo, o jehož záchranu jsi tak bojoval, sníst nemůžeme, a s tou malou věcí toho také moc nezmůžeme.

Krátce a dobře, sedíme tady v myši pasti. Zatím nám snad pomůže Corneliova odvaha a Levyho chytrost. – Nezbude nám, než čekat na návrat ponorky odříznutí od ostatního světa. Co všechno se může za těch čtrnáct dní stát... ty, těm Habešanům se vůbec nedá věřit. Mají chlupy za zuby! Věř mi, že to neberou tak, jak to na první pohled vypadá. Kujou nějakou zradu!“

„Ach, že jsme radši nezůstali na té jejich něgušsamhare!“ vzdychal druhý. „Tam bylo dost dřeva i ostatního!“

„Pěkně ti děkuju! Tam přece měli neštovice.“

„Ale kdepak, to byla jen dětská vyrážka.“

„Levy tvrdí, že to byly neštovice, a on to musí vědět,“ odvětil muž, který věřil spíš Levyho chytrosti než Nemově všemohoucnosti. „Mimo to jsme na něgušsamhare nemohli nic pořídít, protože Gondar leží příliš daleko. Cornelius to zřejmě nevěděl. Naše dělo nedostřelí ani do nejbližší vesnice, a tam není kolem dokola nic jiného než poušť. Seděli bysme tam jako švábi na sýru. Tady je to jiné, odtud můžeme střílet na rezidenci kněžny. Odtud budeme držet v šachu Godžam, snad i celou Habeš. Ano, jen kdyby už tady byla *Velryba*!“

Nastala pomlka, kolem se začala šířit vůně tabáku. Muži si zapálili dýmky.

Nobody slyšel dost, aby si o všem vytvořil vlastní obrázek. Nyní si chtěl prohlédnout mluvící, pak Levyho a Corneliuse, nakonec se chtěl zabývat celou bandou.

To první se stalo brzy. Nobodemu stačilo několik kroků, pak se přitiskl ke zdi a opatrně nahlédl za ostrý roh, tvořený zahýbající vodorovnou šachtou.

Deset kroků od rohu seděli dva vousatí muži germánského původu, oblečení jako námořníci, to znamená ne v uniformě, ale jako obyčejní dělníci. Byli ozbrojeni krátkými puškami, nápadnými zvláštní konstrukcí, stejně jako revolvery nebo pistole, které měli muži zastrčeny za opasky vedle nožů.

„Kdybych nevěděl,“ dumal Nobody, „že vzduchovky jsou jen dětskými hračkami ke střílení vrabců, považoval bych jejich zbraně za něco takového.“

Nobody se mýlil. Již kolem roku 1850 byl jeden oddíl pruských dragounů pokusně vybaven vzduchovými puškami, které se báječně osvědčily. Jejich průraznost byla srovnatelná s ostatními palnými zbraněmi té doby, zkrátka, nebyly to žádné dětské hračky. Jedinou vadou bylo, že se často v rukou střelce roztrhly, když byly pákou přehuštěny vzduchem – vzduchová nádržka nevydržela takový tlak.

V té době ještě neznali způsob, kterým by tuto vadu odstranili. Dnes je to jiné. Kupříkladu v Americe právě probíhají zkoušky obrovského děla na stlačený vzduch, které by mělo střílet obrovskými dynamitovými granáty do vzdálenosti, o níž se běžným prachovým dělům ani nesní.

Ačkoliv Nobody toto vše nevěděl, přece jen znal muže, o kterém věděl, že by takovou vzduchovou pušku nebo pistoli dokázal snadno vyrobit. Vzduchová zbraň od něho by si nezažala ze žádnou klasickou střílnou zbraní.

„Taky nevím, proč tady držíme stráž,“ zamumlal první, když si zapálil dýmku.

Měl Nobody pokračovat v cestě? To by znamenalo, že se k nim musí nehlučně přiblížit a přemoci je anebo... projít kolem nich neviděn.

Po krátkém přemýšlení se rozhodl pro druhou možnost. Měl u sebe vše, co k tomu potřeboval, dokonce dvojmo.

Poprvé se rozhodl využít dědictví po tajemném muži, jehož dohnal k sebevraždě.

Nobody dosud nepoužil zneviditelňující oděv, ani z nutnosti, ani – jak se tak říká – z legrace. Vždy měl trochu hrůzu před tím, aby se jako neviditelný vydal do ulic Londýna. Sám dobře nevěděl, odkud tato hrůza pramení. Prostě to nebyla hračka pro ukrácení dlouhé chvíle.

Detektiv se ostatně nejradši spoléhal na vlastní odvahu a šikovnost, nechtěl si věci usnadňovat použitím tak nepřirozeného prostředku – ale pomalu si musel začít zvykat. Nemohl stále hledět na tajemný oděv pohledem pyrenejských lovců, kteří opovržlivě odmítnou zabít medvěda jinak než pouhým nožem – tím spíš, že většinou nemají vhodnou pušku. I tito lovci, pokud jsou nevidění, se raději spolehnou na bezpečnější kulku.

Navíc neměl Nobody k provedení podobného pokusu dosud čas. Musíme si připomenout, že hned po smrti Sinclaira odcestoval a od té doby plul na palubě lodi nebo projížděl pouští.

Na druhou stranu se Nobody již častěji cvičil v dokonalosti oblékat zneviditelňující oblek, který nosil neustále v koženém pouzdře v kapse. Bylo k tomu potřeba značné obratnosti a zkušenosti, aby se člověk dokázal v rychlosti navléknout do neviditelných nohavic a rukávů.

Detektiv nevydržel příliš dlouho v nečinnosti. Při cestě parníkem si zhotovil zmíněné pouzdro s přihrádkami a kapsičkami, aby měl všechny díly maskovacího obleku přehledně rozděleny. – Čepici nebo přehoz pak uložil z druhé strany pouzdra. Při manipulaci s jemnou neviditelnou látkou se velice osvědčily zručné prsty neporovnatelného iluzionisty a eskamotéra.

Nyní mu netrvalo oblečení převleku déle než půl minuty. Ještě jednou připomeňme, že nohavice zahalovaly i boty. Navíc zde měl ještě velký čtvercový kus stejné neviditelné látky.

Detektiv ještě jednou nahlédl za roh. Muži seděli na svých místech. Nobody opatrně vystrčil paži, aby ji dostal ze tmy na světlo lampy, která hořela vedle mužů – záhadná látka dosud

neztratila nic ze své moci – – jeho ruka byla naprosto průhledná. Pomalu vystoupil zpoza rohu – dokonale neviditelný!

Neslyšnými kroky pokračoval v cestě. Tunel byl dost široký, aby mohl kolem sedících projít, aniž by se jich dotkl. Pouze se musel přitisknout ke stěně.

Než je minul, na chvíli se zastavil. Jak se zmiňuje ve svém deníku, pocítil nepopsatelné dojmy, když stál poprvé v maskovacím obleku před dvěma muži, kteří hleděli přímo na něho. Cítil jejich pronikavé pohledy, což byla pochopitelně jen sugesce, poněvadž jej v žádném případě nemohli vidět. Cítil však jasné mrazení v zádech.

Zkusme se vžít do podobné situace... a ihned pochopíme jeho pocity.

A právě při této první „akci“ se Nobodemu stalo něco, co se mu mohlo na živé ulici přihodit každým okamžikem.

Jeden z mužů neočekávaně rozhodil rukama... Nobody se jeho pravici nedokázal vyhnout... ruka jej zasáhla přímo do prsou – – narazila v čistém vzduchu na neviditelné tělo a odrazila se!

A výsledek!

Muž jako zasažen bleskem klesl na kolena, odhodil pušku a zvedl sepjaté ruce.

„Nemo – Nemo je tady!“ šeptal napůl ustrašeně a napůl šťastně.

Také druhý muž se připojil. Rychle poklekl a sepjal ruce k modlitbě.

„Pak jsme zachráněni – Nemo je s námi – blahoslavme Nema navěky věků! Amen.“

Tato slova zněla již za Nobodyho zády – ihned totiž uskočil ke druhé stěně, jeho odchod se podobal útěku.

Zmocnilo se jej obrovské rozrušení – předtucha něčeho hrozného, co člověk nedokáže vyjádřit slovy.

Bylo v tom rouhání? Co je vlastně rouhání? Nic z toho, co se zde dělo. Zde jediný člověk spáchal podvod a klam, jaký nelze vyjádřit slovy ani dojmy! A přece, přece – – musela to být

skutečně geniální hlava, jež dokázala tento podvod vymyslet a zinscenovat!

Tato myšlenka vrátila Nobodymu ztracenou rozvahu.

„Pokud postavím chlapa na stráž, a on odhodí pušku, aby se pomodlil ke svému bohu – pak bych ho ihned nechal zavřít!“

Tato myšlenka byla hodná vojáka – nad zbožností a vším ostatním stojí ještě něco jiného... neohrožená věrnost k povinnostem!

Po chvíli chodba zahrnula a za zatačkou pokračovala vertikálním směrem. Nobody opět stoupal po žebříku, vysoko, velice vysoko – vždyť se musel dostat z podzemí až nahoru na náhorní planinu stolové hory. Detektiv šplhal neúnavně vzhůru, aniž by narazil na dalšího strážce.

Nad ním se objevilo mihotavé světlo.

Po několika dalších metrech Nobody dorazil do malé, těsné prostory, jejíž stěny byly postaveny z hrubě tesaných kvádrů.

Mohl se klidně vytáhnout ven, protože nebylo vidět ani človíčka.

Na zemi stála malá petrolejová lampa, ale zmíněné mihotavé světlo přicházelo otvorem ve stěně – ne snad vraty nebo dveřmi, nýbrž docela obyčejnou dírou, vylámanou sochořem.

Detektiv se v paláci fadinah o všem dobře informoval, takže hned věděl, kam se dostal.

Jak řečeno, Habešané jsou křesťany. Mají kostely a chrámy, kterým říkají bana – z toho slova vzniklo označení knězích, abbanasové, neboli chrámoví hlídači.

To vše převzali z bible. Dokonce dodržovali bohoslužby, které jsou popsány a určeny ve Starém zákoně, samozřejmě jen v hrubé formě, odpovídající africkým černochům. Pokud ale stavěli kostely po vzoru Šalamounova chrámu, vidíme v tom cosi milého, hezkého.

Šalamounův chrám měl velké nádvoří, svaté prostranství, a něco ještě světějšího, co mohlo být navštíveno pouze jednou ročně hlavním knězem, se ukrývalo uvnitř.

Totéž najdeme u každého habešského kostela, ale v jaké podobě! Drahé kovy, drahokamy a slonovina jsou ve všech

kostelích bohatě zastoupeny... ale po umění, jímž se Šalamounův chrám tak honosil, zde nenajdeme ani stopy. Vše je hrubé, nevlídné – božstvo vlastně sídlí ve sklepních dírách.

Každá samharra má vlastní bana s abbanasem, knězem. Uprostřed náhorní plošiny se tyčí stavba, postavená – spíš poskládaná – z kamenných kvádrů – to je nejsvětější místo, kde prý sídlí božstvo – pak je zde kulatá stěna, tvořící vlastní kostel. Nahoře je otevřený – když při bohoslužbě prší, natáhnou se přes „komín“ kůže a deky, aby posluchačstvo nezmoklo. Druhá kulatá stěna, která je ovšem jen nízká, takže se dá překročit nohou, tvoří nádvoří – nebo je to o ní alespoň tvrzeno.

Jen rasabbanas, hlavní habešský biskup, který žije v Gondaru, smí vstoupit do nejsvětějších míst každého kostela, aby si mohl popovídat s bohem. – Proto občas cestuje po zemi a navštěvuje jeden kostel po druhém.

Ale v Habeši jsou již tak daleko, že oddělili světskou moc od moci církevní. Rasabbanas nesmí navštívit žádný rytířský hrad, sídlo pozemské moci. Každý takový hrad má svého vlastního kněze, který stojí pod hlavním biskupem. On by se zase nikdy neodvážil vstoupit na nejsvětější místo svého kostela. Tato svatá místa ostatně většinou nemají ani vchody – byly jednoduše zazděny.

Tím je také vysvětleno, proč kněz a tím méně ostatní obyvatelé plošiny nemohli vědět o šachtách, opatřených žebříky, které ústily právě v největší svátosti.

Hádanka však zodpovězena nebyla. Kdo vlastně vybudoval tyto šachty? Kdo v nich připevnil měděné žebříky? Pocházelo to z dob před Kristem? Sloužily snad dřív kostely k jiným účelům? Nebo snad Habešanům a hlavně jejím kněžím vypadlo časem z hlavy, co jejich předkové zbudovali?

Nobody si tím hlavu příliš dlouho nelámali. Držel se skutečností a vše si dokázal vysvětlit. Udílníci museli vědět, že zde najdou šachty opatřené žebříky. Vylezli po nich nahoru, prorazili stěnu nejsvětějšího místa a přepadli nicnetušící obyvatele náhorních plošin, kteří neměli ani čas se vzchopit k

obraně. Vynoření se cizinců z kostela na ně zřejmě zapůsobilo jako zjevení duchů.

Detektiv pronikl průlomem a vstoupil do vlastního kostela. Byla to jen otevřená, kulatá prostora nevelkých rozměrů... na stolové hoře, která měla uživit co nejvíc obyvatel, se muselo šetřit místem. Ochoz, který mohl během bohoslužby pojmout asi tak dva tucty lidí, byl zhruba tři metry široký.

Nedaleko od průlomu byly přes stěnu nataženy dvě tyče, přes ně byly přehozeny deky, pod nimiž seděli chráněni před noční rosou dva muži.

V jednom Nobody poznal Mr Cornelia, ten druhý s židovskou tváří byl zaručeně Levy. Nobodemu bylo divné, že tento muž má na sobě docela moderní oblek s límečkem a manžetami – skřípec na křivém nose, ruce v kapsách – Žid nejmodernějšího kalibru, bloumající po ulicích evropského velkoměsta!

Ale zde se nesmlouvalo. Nebo přece? Ano, o lidských životech!

Bože, kde jenom Nobody viděl tento oduševnělý obličej s výraznými rysy?

Tentokrát nemusel pozorný detektiv ani příliš dlouho přemýšlet.

Mr Harris Levy vyzval před šesti lety všechny členy newyorského šachového klubu k souboji. Nevzhledný, vyhublý mladý Žid všechny porazil, získal první cenu a stal se americkým šachovým velmistrem. Pustil se ještě do šesti slepých her a všechny je vyhrál. Další rok jej chtěl stejný šachový klub vyslat jako zástupce amerického šachu na turnaj do Anglie, ale Mr Harris Levy se vypařil...

Teď je tady! Nástroj muže, který se ve zlých chvílích nazýval Mefistofelem a v dobrých si nechal říkat božský Nemo!

Ano, i tady se hrály šachy, pouze ne tak nevinné...

Oba muži seděli na volských lebkách, mezi sebou krabici, na níž byla rozložena mapa země. Nobody poznal habešskou proláčku, kterou si sami nakreslili a která zdaleka neodpovídala skutečným vzdálenostem.





*... pod nimiž seděli chráněni před noční rosou dva muži.*

Místy byla příliš sražená, tu a tam zase nesmírně natažená, plán, jaký si nakreslí každý důstojník, když věnuje svou pozornost určité oblasti, ačkoliv přitom musí brát v úvahu celou rozlohu země.

Nobody přistoupil blíž a zřetelně rozeznal, že kulatá oblast, kolem níž se táhla modrá linie, znamenala princezninu rezidenci, ležící na říčním ostrově. Vedlejší tmavá skvrna musela tedy označovat tuto skálu. Proč jsou však vedle toho malého kroužku namalované zkřížené hnáty?

Na mapě leželo pár kousků bílého a černého skla. Hráči jimi pohybovali sem a tam, radili se, dokonce se i pohádali.

„Ne, musíme vypadnout přes studni kostí. Pak potáhneme na Godžam – tady se usadíme, Mr Cornelius, zatímco Mr Haddock pomaže dál na Gondar – –“

Nynější šachovou hrou tedy bylo polní tažení, vedené prozatím jen na mapě. Dábelská studna, které říkali studna kostí, byla centrem jejich vojska, z něhož vycházeli, zatímco druhá armáda, vedená jistým Haddockem, se zmocňovala jedné tabulové hory za druhou.

Nobodyho zájem brzy opadl.

„Ano,“ pomyslel si, „Sinclair nebyl vůbec hloupý, když zaměstnal jako velitele vojenského štábu tohoto šachového mistra. Jsem přesvědčen, že Mr Levy je docela schopným vojevůdcem teoretikem. Vždyť i Moltke byl výtečným válečníkem na šachových polích – akorát škoda, že teď sedíte v takové ošklivé kaši, jak se před chvílí naprosto správně vyjádřil strážce ve štole.

Ještě nějakou dobu potrvá, než se vaše armáda dostane na místo, dalších čtrnáct dní si počkáte, než dorazí vaše *Velryba*. Ta s sebou jistě nepřiveze moc vojáků, ale já přesto doufám, že s vámi budu do té doby hotov – pokud se to nestane ještě dnešní noc!“

Bylo proto bezúčelné, aby se Nobody dál staral o plány jejich tažení, v nichž se postupně zmocňovali celé Habeše – vždyť k jejich uskutečnění nikdy nedojde.

Pouze litoval, že se mu nepodařilo zjistit, s kolika figurkami jsou tito hráči schopni hrát – mluvili snad hned o dvou armádách? – proto bude nejlepší, když detektiv zhodnotí skutečnosti na vlastní pěst.

Kolem vnějších stěn ubohé budovy, nazývané Habešany kostelem, se táhly kožené chatrče skalních obyvatel. Nebyly obsazeny vítěznými udlindži, třebaže je mohly dobře ochránit proti padající rose... příčinu toho si Nobody dokázal živě představit. Zanedlouho se o tom přesvědčil na vlastní uši.

Z jedné takové chatrče vyběhl běloch, hliněný džbán v ruce, a nadával francouzsky na všemožnou havěť, která jej v chatrči doslova umačkala.

Proto bylo pro uchvatitele příjemnější přenocovat venku. Noc byla dostatečně teplá, rosy padalo jen málo. Ke spánku si jistě našli nějaké chráněné místo.

V určité vzdálenosti od nebezpečných chatrčí plápolaly ohně, nad nimiž se opékaly obrovské kusy masa poraženého skotu. Nobody napočítal devět mužů, Evropanů různých národností, a dva černochoy. To však nebyli všichni. Vepředu, zřejmě při okraji planiny, plápolal další oheň, v jehož jasu pracovalo dvanáct mužů. Otáčeli kladkou, skládali dřevěné špalky na hromadu, částečně je hned řezali a štípali. Doprava dřeva nahoru byla v plném proudu.

Nebylo vyloučeno, že na rozsáhlé planině o rozloze sedmnáctiakového statku bloumali ještě další muži.

Když se Nobodymu nepodařilo vyslechnout u prvního ohně nic zajímavého, odplazil se k druhému, kde bylo skládáno dřevo.

Cestou tam se přesvědčil, že je i přes neviditelný oblek vystaven nebezpečí. Vyběhl mu totiž vstříc velký pes, a třebaže neviděl vetřelce očima, viděl jej nosem – můžeme-li se takto vyjádřit. Hafan se najednou zarazil, nastražil čumák a oběhl Nobodyho, počítajícího s nejhorším, velkým kruhem – – pak ze sebe zvíře vyrazilo nesmírné zavytí a vyrazilo se staženým ocasem pryč.

Cítit člověka a přitom ho nevidět, to bylo příliš i pro inteligentního psa!

Jiný následek toto intermezzo nemělo. Hvězdy šířily jen slabé světlo, pes nebyl nikým zpozorován, pouze slyšeli jeho zavytí, které se však neopakovalo. Snad si mysleli, že zvíře někdo nakopl, nebo že jej něco kouslo.

Na okraji plošiny Nobody napočítal patnáct mužů, zčásti Evropané, zčásti černoši i jiné barevné. Člun, který se potopil, musel být značně velký, pojmul-li tolik lidí, a jak bylo řečeno, těch osmadvacet mužů, které Nobody dosud napočítal, ještě

nemuseli být všichni. Muži nadávali, že ti negři dole připevňují na lano pouze velké, těžké špalky, které lze sotva vytáhnout na planinu, nemluvě o tom, kdo je má řezat a štípat!

„Kapitán měl těm pacholkům dole poručit, aby tu práci udělali za nás!“ hudovali.

„A vůbec, vrátil se nahoru nějak moc rychle. Zřejmě toho po kněžně moc nechtěl.“

„Bylo to od něho dost drzé, že se odvážil jít dolů.“

„Jo, ale znáš kapitána Cornelia! On dokázal už i jiné věci. Je odvážný jako ďábel!“

„Brzy se na to vykašleme. Máme tady dost dřeva, abysme mohli po celý týden upéct navečer jednoho vola.“

„A na čem budeme péct další dny do příjezdu *Velryby*?“

„Zítřka bude taky den. Dneska bych se na to už vybodl.“

„Budeme dělat, dokud nebude uvařen čaj!“ rozhodl muž, který zřejmě řídil práci.

Nobody obrátil pozornost k dělu, které stálo nedaleko. Leželo na lafetě, přibližně šestnácticentimetrové ráže, vedle ležela hromada granátů a ještě víc výbušných střel, železná bedna mohla obsahovat prachové kartuše.

Taková zásoba munice nemusela přinést rezidenci Godžamu a jejím obyvatelům nic dobrého; dělo muselo být zničeno nebo alespoň účinně vyřazeno z provozu ještě před tím, než Nobody opět opustí planinu a než sám vyrukuje jako protivník udlindžiů.

Nejdřív chtěl zjistit, jaký oheň plápolá na druhé straně. Kráčel přes tučnou pastvinu, cesta vedla mezi poli s obilím a durrou.

Brzy se setkal s dalšími čtyřmi muži, nesoucími džbány, z nichž při chůzi stříkalo mléko. Dojili krávy.

Uhasínající oheň byl opuštěný. Detektiv se vrátil a již z dálky zpozoroval, že oheň vedle kladky byl uhašen, udupán nohama. Chtěli ušetřit co nejvíc dřeva a zuhelnatělé kousky použít druhého dne.

Takže po Nobodyho příchodu bylo již toto místo opuštěno. Muži se odebrali do střední části planiny ke svým druhům, aby se navečeřeli.

Nobody se rozhlédl, ale nikoho neviděl. Proč by měl váhat s řešením svého úkolu? Nechtěl tu zůstat celou noc, jelikož jeho přátelé čekali a nepochybně trnuli strachem stejně jako ráno, když se takovou dobu nevracel. Bylo lhostejné, jestli vetřelci odhalí následky řádění neviditelné ruky až zítra nebo ještě dnes, nejdůležitější bylo to vykonat. Pak se stane šachta pro cizince uzavřenou, zůstanou uvězněni na vrcholu skály.

Vymyšleno, provedeno. Nobody se ještě jednou rozhlédl kolem, a pak přešel k činům. Odšrouboval uzávěr děla, což se neobešlo bez značné dávky trpělivosti. Ne každá ruka by si poradila s množstvím součástí, které je nutné uvolnit.

Stalo se. Detektiv si nedělal násilí a jednoduše hodil uzávěr dolů přes okraj skály. Mohl jen doufat, že těžký uzávěr nedopadne na hlavu některého Habešana. Chvilí naslouchal, ale neslyšel ani nejmenší šramot.

Tak, dělo bylo navždy ztraceno, jiné vetřelci na náhorní plošině neměli.

Nobody se chtěl vydat na zpáteční cestu, když tu k jeho uším dolehl zvuk, že sebou málem trhnul.

Vedle něho ležela hromada velkých špalků. V ní to zarachotilo, zaškrabalo, zabouchalo.

To nemohla být myš ani žádné malé zvíře, které by bylo se špalky vytaženo nahoru.

To lidská ruka opatrně manipulovala s dřevěnou zátkou v kmeni!

Hvězdy poskytovaly dostatek světla, aby detektivovy ostré oči rozeznaly konce špalků i tmavší mezery mezi nimi. Ano, takový špalek mohl dokonale posloužit jako skrýš člověku!

A hle, co to bylo?! Z jednoho špalku uprostřed se odklopilo víko, objevila se černá hlava, dvě jiskřící oči se bystře rozhlížely kolem.

Nobodyho ani nenapadlo, že by v kmeni mohl být ukrytý strážce. Jako blesk mu prolétlo hlavou:

„Habešané dole hledali možnost, jak se zbavit nepřátel! Propašovali nahoru v dutých kmenech bojovníky, kteří měli způsobit mezi udlindži krvavá jatka!“



*... objevila se černá hlava, dvě jiskřící oči se bystře rozhlížely kolem.*

Nobody pocítil nejvyšší úctu k odvaze a chytrosti Habešanů. S vědomím, že je sám neviditelný, pozoroval, jak se bude záležitost vyvíjet dál.

Budiž ještě připomenuto, že odvaha domorodce vylézt z kmene potvrzovala, s jakou nehluchostí se Nobody pohyboval. Černoch jistě velice pozorně naslouchal, než se odvážil odstranit zátku z dutého kmene a opustit svůj úkryt. Tím bylo potvrzeno,

že i rozebráním dělového uzávěru nezpůsobil detektiv sebemenší hluk.

Za hlavou se vysoukalo tělo, ruce, nohy; Nobody, ačkoliv byl nesmírně ohebný, musel obdivovat hadovité pohyby domorodce.

Ano, tento muž se mohl směle srovnávat s indickými kejkliři, kteří jsou tak ohební, že nezbyvá než uvěřit pohádce o jejich tělech bez kostí.

Špión se přitiskl k zemi a se vztyčenou hlavou pozoroval okolí. Vypadal mezi kmeny jako špalek. Kdyby tudy někdo prošel s lampou, těžko by jej rozeznal od ostatních dřev.

Oči našeho detektiva byly ostřejší, jemu stačilo slabé světlo hvězd, aby vše zřetelně viděl.

Černý muž byl oděn pouze v bederní zástěrcce. Byl dost malý, dal by se spíše považovat za dospívajícího chlapce, kdyby si Nobody nevšiml rysů jeho obličeje, které patřily velmi starému muži. Za řemenem kolem pasu mu vězel nůž, z druhé strany se houpal váček.

Přesvědčil se, že nikdo není nablízku, a plížil se dál jako had – skutečně jako had! – a Nobody si vůbec neuměl vysvětlit, jak mohl ležet černocho na břiše a zdánlivě se bez jakéhokoliv pohybu plížit vpřed.

Brzy zmizel za hrází.

Měl jej Nobody dál sledovat a pozorovat? To bylo samo o sobě dost nesnadné, a detektiv chtěl navíc počkat, jestli se i další kmeny neukážou jako duté a jestli nevylezou další domorodci.

Minulo čtvrt hodiny. Nic se nestalo, špión se nevracel, aby pomohl případným společníkům z kmenů. Nyní by bylo značně těžké opět jej najít.

Co asi dělal? Pouze vyzvídal? S tím by se těžko spokojil. Nobody byl přesvědčen, že podnikal něco proti vetřelcům. Vždyť stačilo, aby se nahoru dostal jeden Habešan, který by spustil dolů provazový žebřík, po němž by jeho soukmenovci vystoupili na stolovou horu.

Ale zase to nebylo tak jednoduché! Stometrový provazový žebřík byl navinutý na jakémsi bubnu, ležícím vedle vrátku,

který nyní sloužil jako kladkostroj. Kdyby vrátek jen jednou zaskřípal, vyburcoval by všechny udlindži, a pak, Nobody nevěřil, že by si s tímto masivním zařízením dokázal poradit jediný muž.

Uběhla další čtvrt hodina. Nic se nehýbalo. Uprostřed plošiny začaly pohasínat ohně, lidé se ukládali ke spánku.

Tu začal štěkat pes, po něm druhý. Varovné zaštěkání se změnilo v zuřivé vytí.

„Ó běda! Zachránce vlasti nepomyslel na psy! Vyčmuchali ho, je ztracen, a já mu nemohu pomoci!“

Celá scéna se odehrála v prostoru mezi Nobodým a táborovým ohněm. Lidský stín pádil rovinou, za ním následoval rychlejší stín psa. Nastal boj mezi člověkem a psem, chraptivé zavytí druhého prozradilo, že byl nepochybně zasažen nožem. Ale také člověk klesl, druhý pes se přihnal a se zuřivým štěkotem se na něho vrhl – v táboře nastal poplach, přibíhali muži s pochodněmi.

„Cizí černocho! Zrada!!!“

„Je mrtev! Neptun mu prokousl hrdlo.“

„Jak se dostal nahoru?“

„Zbraně!! Strážé!!! Světla!!!“

Nobody nyní musel pomýšlet na velmi rychlý ústup. Kdyby v tuto chvíli dostali nápad zabarikádovat šachtu, nic by mu nepomohla neviditelnost, zůstal by zajatý na náhorní plošině.

Během rychlého ústupu zaslechl několik výkřiků. Udlindži vše odhalili.

„Tady je dutý špalek!“

„Tady je kolo, kterým byl zazátkován!“

„Rozházejte kmeny a prohledejte je!!“

Výkřiky vzteku přerušily všechno ostatní, následovalo bohapusté klení.

„Odšrouboval uzávěr z děla!!!“

Víc Nobody neslyšel, sestupoval již po žebříku dolů do šachty.





*... druhý pes se přihnal a se zuřivým štěkotem se na něho vrhl...*

Neviděn a neslyšen minul oba strážce, kteří seděli příliš hluboko pod ústím šachty, než aby mohli něco podezřelého zaslechnout.

Za rohem detektiv sundal zneviditelňující oblek a bez nehody dorazil ke svým druhům. Nechal motorový člun popojet zpět, poté jim podal zprávu.

Nemusíme popisovat dohady, které padaly z obou stran. Zato zajatec pozoroval vypravěče se široce rozevřenýma očima. Zmíníme se o Nobodyho plánu:

„Zůstaneme tady a budeme pozorovat spodní ústí šachty. Mám pocit, že udlindži dostanou nápad vyrobit z dopravených kmenů vory, aby se dostali pryč z Habeše po podzemní řece. To jim samozřejmě znemožníme. Pokud budeme chtít, nikdo se odtud nedostane.

Nestane-li se do zítřejšího rána nic nápadného, začnu s nimi vyjednávat. Zatím nevím, jaké podmínky jim budu klást, ale v každém případě budou našimi zajatci na milost i nemilost.

Šachta ve skále se brzy mění ve vodorovný tunel, opisuje dva ostré rohy. Pokud se za jeden z těch rohů postaví někdo z nás, dokáže udržet v šachu celou vzteklou bandu. Motorový člun zatím může odplout ke studni s lebkami a někdo z nás řekne Habešanům, co se tady stalo. Podrobnosti si ještě promyslím.“

Noc proběhla úplně klidně. Ráno v pět hodin vstoupil Nobody podruhé na měděný žebřík, následován po zuby ozbrojeným Bambulou.

Ještě před prvním rohem opět zaslechli rozhovor. Dva strážní tam byli i nyní, pouze museli být vystřídáni, což Nobody poznal podle hlasů.

„Docela se těším na kafe,“ zíval jeden.

„Musíme ještě hodinu vydržet. Pak nás vystřídají.“

„Klidně by nám ho mohli přinést dolů. Mělo se přece vařit kolem třetí.“

„Zřejmě to kapitán Cornelius zatrhł.“

„Myslíš, že nás nechá spát?“

„Těžko. Teď budeme muset všichni přiložit ruce k dílu. Po kafi chtějí natahat špalky k šachtě a spustit je dolů, a to už musí být všechno připraveno. Pak je dole na vodě svážeme a na vorech – –“

Rychlý hmat a obě hlavy do sebe prudce narazily. Než se omráčeným vrátilo vědomí, byli již svázáni na rukou i nohou, v ústech měli zastrčené roubíky.

„Master, to se vám zas něco povedlo!“ pochvaloval detektiva král nosů, který se podílel na spoutání zajatců.

Další příkazy nebyly nutné. Bambula byl ponechán zde jako strážce zajatých vetřelců. Nobody mu pouze popsal místo, kde má čekat s nabitým revolverem. Tam zastřelí každého, kdo nebude znát heslo.

Pak detektiv pokračoval ve výstupu, tentokrát jako vítaný parlamentář. Ani jej nenapadlo, že by nyní měl použít zneviditelňující oblek.

Kdyby jej zajatci, kteří mu byli vydáni na milost i nemilost, nepovažovali za vhodného vyjednávače, pak... Nobody byl muž, který si vlastními silami dokáže prorazit cestu zpět. – K tomu maskovací oděv nepotřeboval.

Ještě několik příček, pak opatrně vyhlédl ze šachty.

Zdivo, uzavírající nejsvětější část kostela, bylo přes noc zbouráno a zcela odstraněno. Místo kamenů zde ležely vyrovnané kmeny, které měly být spuštěny dolů, aby z nich muži dole na řece svázali vor. Kmeny už byly dokonce opatřeny zářezy, v nichž měl probíhat provaz.

Nebylo vidět živáčka, klády dokonale zakrývaly výhled. Také nebylo nic slyšet. Nobodymu to nebylo nijak nápadné, muži mohli pracovat na vzdáleném místě anebo snídat.

„Halóóó! Vyjednávač!!!“

Nedostal odpověď.

To bylo zvláštní, protože dost křičel. Také druhé zvolání, doprovázené pronikavým hvízdnutím, nikoho nepřilákalo, člověka, dokonce ani psa.

Nobody se úplně vytáhl ven – a otrásl se!

Před ním ležel na zemi roztažený muž, světlovlasý běloch, tvář přitisknutou ke kamenité zemi.

Že by tu spal?

„Hej!!“

Prvním dotekem detektiv zjistil, s kým má co do činění. Ten muž byl mrtev! Otočil jej – a polekal se zhrůzněné, pokřivené tváře.

Opodál ležel druhý! Nobody jej ani nemusel obracet, aby zjistil, že jeho tvář je stejně zhrůzněna.

A tam ležel ještě jeden, tamhle další a další! Vedle ležel i velký pes. U ohniště pily dva tucty mužů kávu... mrtví, všichni bez života!

Nobody se sice při prvním pohledu polekal, ale brzy se uklidnil – – – neznal strach, ani hromadná vražda jej nemohla polekat. Rozhlížel se po planině a nemohl konstatovat nic jiného než opět: všichni jsou mrtví!

Také několik kusů hovězího dobytka a větší stádo ovcí – všechno pochcípáné.

Skalní obyvatelé zhotovili pro svá stáda zcela zvláštní lizy, u nichž ležela všechna zvířata. Sůl byla otrávena, zvířata, která by nelízala sůl, zde nebyla.

A lidé? Pes? Nobody očekával, že také voda byla otrávena.

Jak se dalo rozeznat pouhým pohledem, planina se svažovala od okrajů do středu, kde byla zbudována jediná vodní cisterna. Do této kamenné nádrže musela stéci veškerá voda. Cisterna zaujímalá plochu zhruba osmi čtverečních metrů, hluboká byla na tři metry, takže její obsah činil téměř dvě stě krychlových metrů, dostatečné množství pro obyvatele planiny a jejich dobytek.

Kolem cisterny bylo tvrdé podloží, takže nemusela být přikrytím chráněna před prachem. Zvířata byla napájena vědry, opodál byla v měkčí půdě zbudována menší nádržka.

Cisterna byla zpoloviny naplněna vodou. Neplavalo na hladině cosi žlutého, na způsob práškové síry? Jiný člověk by si toho jistě nevšiml.

Nobody si vzpomněl na malý kožený váček, jenž měl Habešan připevněný u opasku. Jeho mrtvolu však nenašel... asi byla svržena ze skály.

Detektiv se nepotřeboval radit se společníky. Delší dobu něco psal do notýsku, vytrhl několik listů, přistoupil k šachtě a pronikavě zapískal. Dole se brzy vynořil Bambula. Aniž by úplně vystoupil, předal mu Nobody popsané listy.

„Zajdi za Mr Scottem, který bude vědět, co má dělat. Pak se vrátíš zpět k zajatcům. Co vůbec dělají?“

„Vlastně nic, sedej tam jako prkna. Co se tu stalo? Už jste je všechny zajal?“

„Byl bych vlastně rád, kdybych se o to mohl pokusit, i za předpokladu, že bych sám podlehl,“ odpověděl otrěseně Nobody. „Teď běž a nech si to vyprávět od Mr Scotta. I co, vždyť ti to můžu říci hned: všichni jsou mrtví.“

„Mrtví?“ opakoval překvapeně král nosů.

„Otráveni. Běž už!“

Bambula zmizel. Nobody se odebral k vrátku a spustil dolů provazový žebřík. I když bylo zařízení velmi primitivní, pracovalo oproti Nobodyho předpokladům bezvadně, dokonce i dítě by dokázalo spustit dolů několikacentovou zátěž.

Když byl žebřík asi v polovině cesty, Nobody jej zastavil. Zhlédl totiž opodál tenkou bílou deku. Přinesl ji a zavěsil ji na strom, aby vlála ve větru. S kapesním dalekohledem u očí zpozoroval, že rezidence na říčním ostrově ožila. Pak pokračoval ve své práci, dokud nebyl provazový žebřík odvinut natolik, aby spodním koncem dosáhl na pevnou zem.

Nemusel dlouho čekat. Na provazový žebřík se pověsila první postava, po ní druhá, třetí – dole se to doslova začalo hemžit lidmi. Zřejmě se zdržovali v blízkosti stolové hory a ihned si správně vyložili, co znamená vztyčení bílé vlajky.

Překvapený Nobody v prvním muži poznal rasola Harrota. Nikdy by nevěřil, že letitý pán s takovou lehkostí vyšplhá po žebříku.

Ale synové Habeše jsou od útlého mládí zvyklí na nebezpečné šplhání, pro starce byl provazový žebřík jistě pohodlnější než pro evropského padesátníka schody.

Starý muž ze sebe vyrazil výkřik – nikoliv úleku, nýbrž radosti – když spatřil tolik mrtvých. Stejně výkřiky vylétaly z hrdel dalších příchozích.

„Zabil jsi je! Osvobodil jsi nás od udlinďžiů!“

„Vůbec ne! Udělal to někdo jiný. Přece o tom víš?“ odvětil Nobody.

„Co bych měl vědět?“

„Kdo udlindži otrávil!“

„Otrávil? Kdo?“ zvolal rasol překvapeně.

„Jeden z vás se nechal včera v noci vytáhnout v dutém kmeni sem nahoru.“

„Vytáhnout nahoru? Kdo by to mohl být? Přece bych o tom musel něco vědět!“

„To si také myslím.“

Nobody podrobně a pravdivě vyprávěl o včerejším večeru. Ani jej nenapadlo, aby se chlubil cizím peřím.

Kolem zavládlo překvapené ticho.

„Nenašli jste dole tělo mladého černocho?“

„Ne, akorát část děla. Pokud chybí na tomto dělu, pak s ním nikdo nemůže střílet. Oheň by vylétl zezadu. Slyšeli jsme těžký pád, a když jsme našli kovovou součástku, poznali jsme, že ses dostal nahoru a znehodnotil jsi dělo.“

Nobody si zjevení záhadného malého černocho nadále nechal pro sebe. Ti dobří lidé se ho dosud nezeptali, jak se dostal nahoru, snad dokonce věřili, že dokáže létat. Nobody se již dávno rozhodl o dalším postupu.

Vedl rasola, k němuž se přidávali další a další lidé, ke vchodu do šachty. Tam jim v půlhodinové řeči vysvětlil vše. Habešané porozuměli. Seznámil je také se vším, co museli vědět, aby mohli svou zem a jmenovitě samharry chránit proti útokům vetřelců.

Překvapení a úlek posluchačů neznaly mezí.

„Já pochybuji, že by se na něgušsamhaře dosud nalézali udlindži. Především musíte prohlédnout samharry v celé zemi, zda mají jejich bana takovéto šachty, ať už s žebříky anebo bez nich. Musíte ihned vykonat přípravy, aby k něčemu podobnému již nedošlo. Ostatní je vaše věc. Jenom přestaňte věřit na zázraky! Prohlédněte studně a zneškodněte je.“

Rasol se vzpamatoval první.

„Zachováme se podle tvých rad. Takže i ty jsi se dostal do naší země takovou studnou?“

„Už jsem ti přece podrobně vyprávěl, jak jsem na moři, obtékajícím vaše pobřeží – my je nazýváme Rudé moře – jak jsem tam našel ústí podzemní řeky, po níž jsme se vydali – to všechno jsem už říkal.“

„Ale když chceš, tak dokážeš létat vzduchem,“ pokračoval srdečně starý.

„Neumím vůbec létat,“ smál se Nobody.

„Tak se umíš udělat neviditelným!“

Nobody měl své důvody, proč mu odporoval.

„Pak bys musel být obyčejný člověk?!“

„Jasně, jsem stejný člověk, jako všichni ostatní!“ musel se Nobody smát.

„Takže jsi člověk jako já – chvála Bohu!“ zazněl jasný hlas, který mohl patřit jedině ženě.

Před Nobodým se objevila fadinah. – Také ona vyšplhala nahoru, vždyť to byla její vlast. Nyní hleděla na detektiva s jiskřícíma očima.

„Chvála Bohu, že jsi jen člověk!“ opakovala radostně.

Neporovnatelný znalec lidských povah se zkoumavě zahleděl do jejich svítících očí. Četl v nich něco zvláštního.

„Zbavil jsi mou zemi hrozných udlindžiů!“ pokračovala chvějícím se hlasem.

„Mýlíš se, fadinah Theodoro! Neslyšela jsi mé vyprávění, jak sem v noci pronikl jeden z tvých mužů – – –“

„Slyšela jsem to dobře, ale nevěřím ti! Jsi skromný muž, správný křesťan, jsi dokonce tak skromný, že chceš své zásluhy přenechat někomu jinému.“

„Bože, já – – –“

„Nepřísahej, vím to lépe! Pojd', už je připraveno vše k přijetí vítěze, k přijetí mého sabana.“

Podávala mu se zasněným výrazem ruku. Nobody ji nepřijal. Nyní zahlédl mezi černými postavami také Větroplacha a Anoka. Ten první se tvářil velice směšně.

„Saban? Jsem tvůj saban?“ opakoval Nobody nepřítomně.  
„Co je to vlastně saban?“

Neodpověděla.

„Nu, jsi její snoubenec!“ nechal se slyšet Větroplach. – „A vlastně ještě víc! Dá se říci, že jsi její princ – manžel!“

„Ano, áno, nee, neeé, princ – manžel!“ smál se Anok.

Vtom jako by Nobodymu spadly šupiny z očí. Odmítavě předpažil ruce.

„Vím, fadinah, co myslíš. Jsi nejmladší něgušova sestra, a pokud najdu zmizelého albína, havalana s jeho dítětem, a přivedu je zpět, pak bys mně měla připadnout za ženu. Ale jednak jsem havalana – – –“

Fadinah opovržlivě mávla rukou.

„Co je mi po bratrově havalanovi?! Osvobodil jsi mou zemi od udlindžiů!“

„– – – a jsem také ženatý!“

„To vadí?“

„Naše náboženství nám předepisuje, abychom měli pouze jednu ženu... a také ty vyznáváš stejnou víru!“

„To není pravda! Šalamoun měl mnoho žen.“

„To byla jeho věc. Stačí!“

Husté obočí černošky se pokrčilo.

„Co jsi myslel tím ‚stačí‘?“

„Že nikdy nemůžeš být mou ženou,“ odvětil Nobody pevně, protože výmluvy nezabíraly.

„Vždyť jsi mne veřejně nazval svou sabanou!“ zvolala s divokou vášnivostí.

„Ty jsi to udělala, když jsi mě nazvala svým sabanem. Já ale neznal význam tohoto slova.“

„Lžeš! Mluvíš arabsky stejně dobře jako já!“

„Ujišťuji tě, že jsem význam tohoto slova neznal.“

„Viděl jsi mne, godžamskou fadinah a sestru krále, při koupání, a přesto nechceš – – –!“

„Pozor!“ zvolal Nobody španělsky, protože neviděl jiné východisko. „Tady pomůže jen nejrychlejší útěk! S tou ženskou se nedá žertovat. Rychle dolů do šachty a do člunu. Kupředu!“

Zdálo se, že Větroplach chce něco namítat, ale přece jen poslechl – uvědomoval si, co by následovalo. Udeřil Anoka do



zad a jediným skokem zmizel v šachtě. Námořník se vrhl za ním.

Ale i fadinah pochopila, co se zde chystá.

„Zadržte ho!! Chce utéci!! Zadržte ho, vždyť je to také jenom člověk!!!“

Vrhla se kupředu.

Detektiv se vyhnul jejímu sevření, podběhl pod napřaženýma rukama a také zmizel v šachtě.

„Vpřed, vpřed, rychle dolů! Pak to půjde rovně, ale tam už narazíte na Bambulu. Povede vás dál.“

„No jo, ale proč se s ní vlastně nechceš oženit, Alfredě?!“ volal o několik metrů níž Větroplach.

„Ano, áno, nee, neeé, vždyť vlastně má docela pěkný...“ nedokončil Anok s významným pokývnutím hlavou.

„Lezte, lezte!“ volal Nobody šlapající námořníkovi na ruce. „Jsme pronásledováni!!“

Měl pravdu. Ústí šachty potemnělo, ženský hlas vyzýval uprchlíky k zastavení.

Ale dohnat je nedokázali. Pouze jedno už Nobody nemohl udělat.

„Tady je Bambula!“

„A leží tu dva muži!“

Zdálo se, že i fadinah dorazila k chodbě. Kdo mohl vědět, koho má černoška s sebou a čeho všeho by byla schopná?!

„Kupředu, kupředu! Nechte zajatce ležet!“

Museli je zde zanechat. Bylo nemyslitelné táhnout je s sebou, nebo se kvůli nim pouštět do boje s pronásledovateli... a se zuřící zamilovanou ženskou!

Na něco takového neměl detektiv ani pomyšlení. Vždyť měli ještě jednoho udlindže v člunu. – Bambula se připojil k uprchlíkům. Brzy skočili do člunu, který ihned odrazil a pod Nobodyho rukou zamířil k proudu dolů...

~

Tím uzavřeme jedno z nejzajímavějších dobrodružství Nobodyho života.



*Po čtyřech dnech dosáhli otevřeného moře, kde dosud kotvil Letící šíp.*

Po čtyřech dnech dosáhli otevřeného moře, kde dosud kotvil *Letící šíp*. Námořníci se právě chystali vyslat druhý motorový člun.

Ponorky nebo podmořského plavidla si nevšiml ani Nobody, ani námořníci, kteří čekali u ústí řeky. Nebylo vyloučeno, že se tajemní cizinci ve své *Velrybě* vydali úplně jiným směrem, vedoucím také k otevřenému moři. Na každý pád bylo lepší, že se s ní nesetkali.

Nobody si ještě dlouze promluvil s rasem saglú Kasaiem, který se ihned vydal na cestu do Habeše.

Pokud si detektiv myslel, že tímto habešské dobrodružství skončilo, mýlil se. Ještě jednou se setkal s fadinah z Godžamu a zažil dobrodružství, v němž sehrál velkou roli bývalý dvorní astrolog z cařihradského serailu. Tento příběh však byl dostatečně popsán ve Worldově týdeníku a my se zde k němu nebudeme vracet...

Kotle *Letícího šípu* vyvinuly dostatek páry.

„Kam?“ zeptal se kapitán Větroplach.

Nobody byl už dávno rozhodnutý.

„Zpátky do Suez, odkud se vrátím k beni Šammárům. Rád bych z těch čertů vymámil alespoň svou winchestrovku. Co ty, Edwarde? Nepůjdeš se mnou?“

„Půjdu,“ zněla tichá odpověď.

Jediným pohledem do přítelovy tváře Nobody zjistil úplně všechno. Vůbec nebyla pravda, že by už nechtěl o své mladické lásce slyšet!! Pouze nechtěl nijak zdržovat podzemní expedici.

A skutečně! Co by se asi bylo stalo, kdyby ve správném okamžiku nepluli podzemním tokem a kdyby v pravý čas nevystoupili na zemský povrch! Vše by bylo jinak, ale jistě ne k lepšímu.

Po příjezdu do Suez Nobody ihned poslal telegram domů, v němž uklidnil Gabrielu.

Než se muži stačili domluvit na novém cestovním plánu, přišel z Londýna telegram pro Briana Astona, toho času na palubě *Letícího šípu* v Suez.

Hnědý pošták předal telegram detektivovi, za což sklídil bohatý bakšiš.

Nobody však ještě neroztrhl pečeť, když se zarazil nad chováním Scotta.

Ten rychle vyskočil ze židle a nataženou rukou ukazoval na telegram.

„Musíš to udělat, Alfred!“ zvolal vášnivě.

„Co?“

„To, co stojí v telegramu!“

„Hned se podívám.“

Rozbalil telegram a četl.

„Nestojí tam nic jiného, než že zde mám počkat na dopis, který následuje.“

„Ano, musíš na něj počkat!“

„Jestli byl odeslán současně s telegramem, budu tady tvrdnout alespoň pět dní!“

„I kdybys tu měl čekat dvakrát tak dlouho, musí to být. Dopis ti oznámí něco, co je velice důležité pro tebe a celý tvůj další život. Dovede tě to o pořádný kus dál v tajemství, které se snažíš rozluštit! – Jsem si tím naprosto jistý.“

Co k tomu mohl Nobody dodat? Už dávno nepochyboval o jasnovideckých schopnostech svého přítele.

I nadále pokračovali v přípravách na cestu do pouště, pouze s tím rozdílem, že nemuseli pospíchat.

Pátého dne došel doporučený dopis. Příkaz Jejího Veličenstva – navléknutý do formy prosby – ale pro Nobodyho přece jen příkaz.

Ruská velkokněžna, spřízněná s anglickým dvorem, která odjela do Paříže pod jménem Victorie Juvenalová, má být z blíže nevysvětlitelných důvodů tajně sledována. Jedná se o delikátní záležitost, která může být svěřena pouze člověku Nobodyho formátu. Necháme prosit!

„K čertu! Snad se zase nemám starat o nějaké ženské!!“

„Musíš! Přivede tě na novou stopu, která tě povede blíž k odhalení záhady.“

„A ty?“

„Pojedu do pouště, která mně ostatně není cizí. Ty si však pospěš do Paříže!“

Nobody poslechl – ne královnu nebo svůj vlastní rozum – nýbrž jasnovideckého přítele.

Nastoupil na palubu nejbližšího parníku, který mířil do Marseille.

## KAPITOLA TŘETÍ

### Pouze jednu noc

Nobody dorazil do Paříže v deset hodin večer. Jeho první cesta vedla na hlavní policejní stanici, kde si nechal předložit seznam cizinců, přihlášených v posledních dnech k pobytu.

Takové přání by pochopitelně nemohl vyslovit leckterý obyčejný smrtelník, a už vůbec ne v tak pozdní noční hodinu. Ale pán, který se legitimoval jako státní anglický detektiv, dostal ihned přihlašovací knihu, ačkoliv se nenechal poznat jako slavný detektiv Nobody.

Seznam byl zpracován velmi přehledně. Nobody během několika minut zjistil, že se jistá Victorie Juvenalová dosud nepřihlásila. Jak známo, pasové záležitosti jsou ve Francii velice přísně dodržovány. Podle zpráv, které detektiv dostal, nemohla mít dáma žádný jiný pas. Ať by se ubytovala v hotelu, v penzionu nebo u svých známých, vždy se musela přihlásit úřadům – a pod skutečným jménem.

Snad ještě nepřijela. Nobody bude muset počkat.

Opustil policejní úřad a vyhledal si ubytování v hotelu, kam nechal přinést svá zavazadla z nádraží. Neměl nic určitého v plánu, přenechá to náhodě, která mu snad přinese nové dobrodružství.

Bloumaje ulicemi, dostal nápad. Detektiv, který měl kontakty po celém světě, umístil pochopitelně několik svých mužů i ve Francii. Jeden z těchto mužů byl dokonce redaktorem největších pařížských novin.

Výtečný chlapík se dokonale vyznal v pařížských uličkách... hlavně v noci. Nobody věděl, že slouží každý den do půlnoci. Vlastně to byl spíš Nobodyho přítel než služebník. – – Vymyšleno, provedeno!

Detektiv se vydal do redakce.



*Nobody dorazil do Paříže...*

Oba muži si měli o čem vyprávět. Brzy minula půlnoc a muži chtěli odejít z redakční místnosti.

Jeden ze zaměstnanců přinesl ještě mokré obtahy korektur. Redaktor je musel pročíst. Byly to stránky s reklamami a inzeráty.

„Ach, podívejte se na tuto zvláštní věc! Tady, přečtete si to! – Co to je za bláznivou ženskou – o co jí asi jde?!“

Nobody uchopil list, přelétl označený inzerát – navenek zůstal klidný, ale vnitřně sebou trhl – nalezena! Hledaná už byla v Paříži!

Jednalo se o mimořádně zvláštní inzerát, tučně vytištěný, některá slova byla ještě zvlášť zvýrazněna.

### ***Ihned hledám***

***průvodce pro mladou dámu. Musí odpovídat těmto požadavkům: mladý, zdravý, sympatický; zkušený v jazycích: francouzština, angličtina, němčina, ruština a pokud možno i jiné; musí jednou rukou zvednout alespoň padesát kilo, nesmí se nikdy opít; čistotnost je samozřejmostí; musí umět běhat i jezdit; čestnost vítána, ale není podmínkou; ženatí jsou vyloučeni. – Vysoká denní mzda, dobré jednání, žádné podřadné služby (čistění bot, apod.). – Zájemce se může kdykoliv představit osobně u miss Victorie Juvenalové, hotel St. Barbara v Paříži.***

Nobody se usmíval, redaktor se natrásal smíchy.

„Víte, kdo to je?“

„Nuže?“ zarazil se Nobody v domněnce, že přítel bude vědět něco bližšího. Ale tak to nebylo.

„Je to Ruska. Nechám se okamžitě pověsit, neskrývá-li se za nastrčeným anglickým jménem ztřeštěná Rusanda. Průvodce, který musí ovládat aspoň čtyři jazyky – a přitom nemusí čistit boty – a nesmí chlastat – vysoká denní mzda – dobré jednání zajištěno, chachacha, to znamená, že tam nebude tancovat nagajka! – čestnost není podmínkou – to by chtěla příliš, nemyslíte? Je to tak správně... ruské!“

Ano, potud měl pravdu. Pisatelka inzerátu se sama prozradila jako Ruska. Ale jinak nevěděl nic bližšího.

„Viděl jste tu dámu?“

„Ne. Večer v osm hodin přiběhl poslíček a přinesl inzerát, který musí být vytištěn už v ranních novinách. Stihnout se to samozřejmě dalo, ale každá řádka byla o frank dražší.“

Poslíček se jen zasmál a vytáhl tisícifrankovku. Obyčejný řádek v našich novinách stojí tři franky, tučný deset, jeden frank za přednostní otištění, zvýrazněná slova bez příplatku – dohromady to dělalo sto padesát čtyři franky. Všechno bylo jedno. Nu, peněz bude mít jako slupek, v tom si jistě stěžovat nemůže. Horší to však bude s její hlavou. Jak se mohla dostat do hotelu St. Barbara?!“

„Co je s tím hotelem?“

„Neznáte ho?“

„Ne.“

„Stojí hned vedle Notre Dame. Je vesměs obýván dámami, jen tu a tam se v něm ubytuje některý duchovní. Je to solidní podnik, po dvanácté už neberou hosty – lidově se mu říká ‚hotel svíčkových bab‘. Nedovedu si představit, jak by se tam vyjímal Ruska!“

„Inzerát tedy vyjde zítra?“

„Zítra ráno v šest hodin. Nu, to zas bude jednou v hotelu St. Barbara nával! V našem světovém městě se najde dost mladých mužů, kteří dokonale vyhoví podmínkám inzerátu – – to vám ostatně ani nemusím říkat. Ztracené existence, dobrodruzi – ale snad se tu a tam objeví i nějaký schopný chlapík... který už dlouho neseděl – – –“

Zazvonil telefon. Redaktor zvedl sluchátko.

„Ó běda! Mám doprovodit šéfredaktora na nějaké jednání. Zrovna teď! Co mám dělat? Budu se muset omluvit –“

„V žádném případě!“ přerušil jej živě Nobody. „Kdybyste jim nechtěl vyhovět, mohlo by to mít dopad na vaše zaměstnání. Nezapomeňte, že vaše současné místo je pro nás nezaplacené! Prostě někdy jindy.“

Muži se rozloučili ve tři čtvrtě na dvanáct. Zvon Notre Dame právě ohlašoval půlnoc, když Nobody pomalu vystoupil z drožky před hotelem St. Barbara.

Tento hotel si vysloužil v lidovém názvosloví Paříže ještě úplně jiné jméno, než které uvedl redaktor. Bohužel zde nemůže být opakováno, ale pro přílišné zvědavce alespoň uvedeme, že nehonosný název souvisí s okruhem zákazníků, kteří tento hotel



využívají – – samé panny. Hotelové ředitelství dokonce muselo vyhovět nesčetným žádostem těchto zákaznic a od jisté doby v hotelu pracují pouze ženy. Mužské funkce jsou sice zastávány muži, ale jejich věková hranice činí nejméně padesát let. Ještě než je dědeček přijat, musí se – slušně řečeno – podvolit jisté operaci, která může být provedena pouze na silnější polovině lidstva...

Teprve pak si jsou bázlivé panny naprosto jisté.

Vtipný čtenář už jistě sám ví, jakým jménem byl hotel St. Barbara počten.

Právě ve chvíli, kdy vystupoval Nobody z vozu, byly uzavírány hlavní dveře. Na poslední chvíli vyrazil kupředu a zapřičil dveře nohou.

„Zadržte! Promiňte, ale potřeboval bych si ještě s někým promluvit.“

Nu, naštěstí z toho ještě neudělali dokonalý klášter! Dveře se opět trochu pootevřely a objevil se senilní vrátný, kývající stále hlavou. Jistě prokázal nemálo odvahy, když ještě po půlnoci otevřel cizinci dveře. V portálu totiž nestálo jen několik číšníků se svatozáří nad hlavou, ale i ozbrojený strážník, který právě sbíral poslední hlášky.

„Po půlnoci již hosty nepřibíráme.“

„Nejsem host, pouze si chci s někým promluvit. Bydlí zde miss Victorie Juvenalová?“

„Jistě, to ano, ale... co jí chcete, monsieur?“

„Prostě chci s miss Juvenalovou mluvit.“

„O půlnoci? Co si myslíte? To je vyloučeno!“

„Dáma si mne objednala.“

Vrátný zvedl obočí tak vysoko, že jeho pleš měla opět porost, a stejné výrazy nasadili i číšníci.

„Dáma si vás objednala? Do našeho hotelu?“ zaznělo tónem nejvyšší nedůvěry.

S inzerátem Nobody raději nezačal, protože pak by se do hotelu nedostal už vůbec.

„Jedná se o obchod.“

„O jaký?“

„O soukromý.“

„Ne, monsieur, něco takového tady prostě není možné. – Zítřka – –“

„Potřebuji s dámou promluvit okamžitě. Stačí mi pět minut, minuta, chci jí jen odevzdat navštívenku.“

To bylo něco jiného. Nobody směl vstoupit do „svatých míst“. Zřejmě s něčím takovým počítal, protože ještě v drožce napsal cosi na lístek, který zastrčil do obálky. Tu nyní vytáhl.

Ale strasti dosud nebyly u konce.

„Věc se má tak,“ začal opět vrátný, když se přesvědčil, že mladý muž je oháknutý v bezvadném zimmíku, „že nevíme, zda miss Juvenalová – ehm – už nespí – – ehm, jak bych to – řekl – –“

„Zda už není v posteli,“ pomohl mu Nobody.

„Ááááhhh!“ zaznělo jednohlasně od davu číšníků, doplněno odpovídajícími posunky.

„Mademoiselle Juvenalová si dovoluje odpočívat,“ vylepšil vrátný rozčileně Nobodyho slova.

„Nevadí. Až dáma uslyší, že jí přináším dlouho postrádanou kartičku, ihned vyleze z poste... chtěl jsem říci, že bude odpočatá.“

Vrátný dal hlavu dohromady s číšníky. Tlustý strážník si neodpustil, aby se nepřimísil. Moudré hlavy došly brzy k závěru, že mladá dáma, která si pronajala tři nejdražší místnosti v prvním patře a která, třebaže přišla bez služebnictva, házela kolem sebe hned při vstupu spropitným, že tato dáma musí svou kartičku ihned dostat – i kdyby se už náhodou odebrala do poste.

„Jak zní vaše ctěné jméno?“

„Bernard.“

„Následujte mne prosím, ctěný pane.“

Nobody vystupoval po schodech za pokojovým číšníkem.

Chvilí trvalo, než našel služebný duch odvahu zaklepat na dveře, za nimiž ráčila dáma odpočívat – hlavně se musíme vyhnout výrazu, že mladá dáma vlezla do poste... kdepak,

vstoupili jsme do hotelu St. Barbara, kde jsou podobné obscénní výrazy přísně zakázány.

Tiše, velice tiše pohladil starcův prst dveře.

Pak naslouchali.

Po chvíli zaznělo téměř neslyšně: „Spí.“

„Nu, to vaše zaklepání nemohla ani slyšet!“

Prst ohleduplného starce zaklepal trochu, trošinku hlasitěji – poté se starému podlomila kolena, protože Nobody mezitím bezohledně zabušil na dveře svatého místa.

„Proboha, monsieur, co jste – – –!“

„Uuuuuááááhhhh!“ zaznělo uvnitř. „Co se děje, Petroviči? Ach tak, vždyť nejsem... kdo je venku?“

„Je tady pán,“ naříkal tenkým hláskem číšník, „který...“

„Rád bych se dámě představil jako eventuální průvodce,“ přerušil číšníkovo naříkání silný hlas detektiva.

„Jako... jako co?“ zazněl opět uvnitř překvapený sonorní ženský hlas.

Vytržená ze spánku se musela nejdříve rozpomenout.

„Přišel jsem na váš inzerát.“

„Ach tak! Ale vždyť je noc! Kolik je vůbec hodin?“

„Právě osm a půl minuty po půlnoci,“ odpověděl Nobody promptně, aniž by se podíval na hodinky, „ale v inzerátu stálo, že dáma je kdykoliv k dispozici – kdykoliv!“

„Správně, velice správně, *a la bonheur*. Počkejte okamžik, otevřu dveře.“

Uvnitř zapraštěla post... – pst!! – bylo otočeno klíčem.

„Ještě chvilku počkejte! Musím si lehnout zpátky do postele. Až zavolám, můžete vstoupit... tak, pojd'te dovnitř!“

Číšník, který už neměl žádné vlasy, jež by mu hrůzou vstávaly na hlavě, zůstal stát na osvětlené chodbě – Nobody vešel do tmavé místnosti.

Opět zapraštěla postel, bylo slyšet zašustění příkrývky. Nobody si v duchu představoval, jak se ta ženská zahrabala do kutlochu, ženská, která měla sonorní, a přece tak melodický hlas, ženská, která hledala průvodce tak zvláštním inzerátem.

Ale nepřekonatelný znalec lidí zařídil své chování právě podle toho – jinak by jej nenapadlo, aby svou návštěvu uskutečnil po půlnoci. Nezmýlil se! Byl přijat, a tím, že jej přijala právě v posteli, dozvěděl se dost, jak se má nadále zachovat.

„Zatím se nechci oblékat. Není vyloučeno, že se mi hned od začátku nebudete líbit, dokonce ani ve tmě... a pak bych se oblékala zbytečně. Raději vás upozorňuji, že mám pod polštářem nabitý revolver a bič na psy!“

Ohó!! To dokonale zapadalo do obrázku, který si Nobody již dávno udělal.

„Mademoiselle může revolver i bič na psy nechat na místě.“

„To není jisté! Nejedem kavalír použil stejná slova, ale pak se vůči bezbranné zachoval jako zlotřilec.“

„Myslíte-li si, že jsem něčeho takového schopen, raději ihned odejdu. Taková nařčení nestrpím! Poroučím se.“

„Zadržte!“ zaznělo velitelsky a prosebně zároveň. „Zůstaňte! Pokud se máme stát dobrými přáteli, musím vás předem požádat, abyste mi neměl nikdy nic za zlé.“

V jejím hlase, v jejím uličnickém vyjadřování zaznělo něco, co mluvilo přímo k srdci.

„Nikdy nikomu nic nevytýkám.“

„Máte pravdu, že jste hned neřekl: nebudu vám mít nikdy nic za zlé. Všechno má své hranice. Ale dosud nejsme tak daleko, abychom se stali dobrými přáteli. Nejdřív bych vás musela zaměstnat a myslím si, že budu mít z čeho vybírat. Jen náhodou jste se mně představil jako první. A propos, vy jste již četl můj inzerát? Myslela jsem, že noviny vyjdou až zítra ráno.“

„Můj přítel, který je redaktorem pařížských novin, ví, že právě hledám zaměstnání, jež by mně vyhovovalo. Protože si myslel, že odpovídám vašim podmínkám, seznámil mne s obsahem inzerátu, který ovšem vyjde až ráno v šest.“

„Kdy jste s ním mluvil?“

„Před půlhodinou.“

„Šel jste hned sem?“

„Ihned.“

„Chcete se mi představit o půlnoci?“

„Jak jsem řekl, v inzerátu stálo, že se mohu představit kdykoliv. Protože sem zítra ráno přijde asi dost uchazečů – – –“

„Dobrá – *a la bonheur*. Vaše rychlé rozhodnutí mi imponuje. Také se mi zdá, že jste dokonce střízlivý.“

„Mademoiselle si skutečně myslí, že bych se jí šel představit v podnapilém stavu?“

„To vše tady už bylo. Jak se jmenujete?“

„Bernard.“

„Takové jméno se mi líbí, dá se snadno vyslovit. A křestní jméno?“

„Eugen.“

„Také dobře! Posad'te se, monsieur Ber... zadržte, ještě si nesedejte! Nejste náhodou příbuzný herečky Sáry Bernhardové?“

„V žádném případě. Mé jméno se píše úplně jinak.“

„Pak se klidně posad'te, monsieur Bernarde.“

Zdálo se, že Ruska není právě nakloněna známé francouzské tragédce. Kdyby s ní byl Nobody spřízněn, nesměl by se zřejmě ani posadit.

Ale se sedáním byly v naprosto tmavé místnosti trochu potíže. Mademoiselle si to brzy uvědomila.

„V místnosti stojí celá záplava židlí a křesel. Zkuste nějaké nahmatat. Našel jste něco?“

„Jedno jsem našel, ale něco na něm leží.“

„Co?“

„Inu... podprsenka.“

„Hod'te ji na zem.“

Nobody poslechl a posadil se.

„Jste ženatý?“ vylétla z postele další otázka.

Nobody protentokrát Gabrielu zapřel.

„Jak jste starý?“

„Osmadvacet.“

Když si dal Nobody záležet, mohl se ještě o několik let omladit.

„Jste zasnoubený?“



*„Jste ženatý?“ vylétla z postele další otázka.*

„Nikoliv.“

„Ale zamilovaný!“

„Ne, mademoiselle, mé srdce je dosud volné.“

„Poslyšte, kdyby nebyl osmadvacetiletý muž ještě zamilovaný, pak by to ani nemohl být člověk?!“

„Netvrdil jsem, že jsem ještě nebyl zamilovaný.“

„Takže jste už miloval?“

Nobody měl svou odpověď připravenou již dávno před tím, než vůbec zazněla otázka. Hrál na jistotu, neboť dobře věděl, jaká ženská povaha leží před ním v posteli.

„Už několikrát.“

„Ale vždy jste lásce unikl?“

„Vždycky.“

„To je dobré. Nic jiného mne nezajímá. Pouze jedno vám ještě musím říci: kdybych vás náhodou zaměstnala – nesmíte si se mnou nic začínat.“

„Ó, mademoiselle, co – – –!“

„Dobrá, dobrá! To se už častokrát přihodilo! Takže: jakmile bych si všimla, že jste se do mne zamiloval – – – budete propuštěn. Rozuměl jste?“

„Velice dobře, mademoiselle!“

„Co se týče mé osoby, mám už dávno podobné historky za sebou. Kdybyste si ovšem vy v takovém případě prohnal hlavu kulkou, bylo by mně to dokonce příjemné.“

Nobody se už několikrát musel kousnout do rtů, aby nevybudil smíchem. Vše bylo řečeno naprosto vážným hlasem, ale přitom tak směšně – tím spíš, že hlas nemohl v žádném případě patřit ženě, která by měla „podobné historky“ za sebou.

„Cítíte se v tomto ohledu pevný?“

„Naprosto.“

„Inu, uvidíme. Nyní mi vyprávějte o sobě, ale jen krátce a stručně. Nuže!“

„Studoval, dědil, během pěti let všechny miliony utratil.“

„Bravo!“ smála se z postele. „To bylo skutečně krátké a stručné – *a la bonheur!* To mně imponuje! Také mně to skutečně stačí. Pouze několik maličkostí. Kdy vám došly peníze?“

„Před čtrnácti dny jsem rozměnil poslední sto frankovku.“

„Za co jste žil od té doby?“

„Právě z této rozměněné bankovky. Poslední dny obědvám za šest sou.“

„Pak musíte mít úžasnou energii! Jistě jste své peníze utratil za ženské?!“

„Pouze malou část.“

„Kam zmizely ostatní peníze?“

„Procestoval jsem je.“

„Cestoval jste dlouho?“

„Nepřetržitě.“

„Cestování samo o sobě přece nemůže být tak drahé?“

„Pokaždé jsem vypravoval celé karavany.“

„Karavany? Kam?“

„Do Afriky, Asie, Severní i Jižní Ameriky.“

„Tááák?! Jaký jste sledoval cíl?“

„Jsem vášnivý lovec. Jednalo se o lovecké výpravy, a to stojí velké peníze. Kromě toho jsem přitom dál studoval.“

„Co jste studoval?“

„Filologii. Orientální jazyky a indiánské dialekty.“

„Monsieur Bernarde, budete-li se mně líbit nadále jako dosud, snad bych vás mohla zaměstnat. Rozsviťte!“

Nobody rozžal sirku a zapálil jí plamínky plynového lustru.

Nebesa, v té ložnici to vypadalo!! Obsah několika velkých kufrů se nevešel na křesla, na židle, na kanape, ani na druhou postel, věci byly rozházeny i po podlaze. Nobody zde spatřil i velice diskrétní prádlo! A to dáma teprve nedávno přijela!

Postel s dámou ležela za jeho zády.

„Proč ke mně stojíte zády?“

„Čekám na povolení, abych se směl otočit.“

„Blbosti! Nebud'te tak upjatý! Já sama chci vidět váš obličej. Nuže?!“

Nobody se otočil. Viděl pouze její hlavu, zajímavý, hezký obličej, trochu mužný a přece líbivý, husté, tmavočerné vlasy, vypadala vůbec taková... samé vlasy, jak se tak říká. Její horní ret byl zdoben knírkem, který by jí záviděl leckterý poručík, na levé tváři piha krásy s chomáčkem dlouhých chlupů.

Detektiv věděl, že je jí šestadvacet let, ale byl by jí hádal méně, třebaže byla tmavovláška, a tyto ženy stárnou rychleji. Tipoval by ji tak na dvaadvacet.

Zahalila se až k bradě, neukázala ani malíček. Nebylo to snad zaviněno dívčí stydlivostí, spíš zimou, panující v místnosti. Doposud nijak stydlivě nemluvila, stydlivě také nevypadala... a co následovalo dál, nemůže být s nějakou stydlivostí dáváno dohromady!



Konečně se dostatečně vynadávala na muže, který stál sotva tři kroky od postele.

„Bon, velice dobře. Ajaj, dokonce sympatický, ajaj! Alespoň v obličeji. Sundejte si kabát!“

Nobody poslechl. Co si přitom myslel, bylo něco jiného. Ale na něm nikdo nic nepoznal. Prostě muž, který se chtěl nechat zaměstnat.

„Dobře!“ říkala mu ženská hlava, zahalená do polštářů. „Teď se otočte! – Ano, bezvadná postava. Kvůli ní se budu obtěžovat ještě jednou vstát. – Podejte mi támhle ty punčochy.“

Detektiv přehodil přes postel dlouhé hedvábné punčochy. Další práce komorné však konat nemusel, ať už se jich obával anebo v ně doufal.

„Běžte do vedlejší místnosti. Je tam zatopeno. Zapalte svícen. Hned přijdu za vámi.“

Nobody splnil její přání. Netrvalo ani minutu a objevila se, zahalená do drahocenného kožichu. Nebyl to dlouhý dámský kožich, ani pánský, sahající přes kolena – třebaže není vyloučeno, že by i dáma mohla nosit takový kožich na ulici, protože kožich je zcela výjimečný díl oblečení, který nepodléhá téměř žádné módě. Na nohou měla vysoké boty.

Byly to kozačky, které byly uvnitř podšity kožešinou, lemující také vrchní část bot – ale jakmile udělala krok, kožich se trochu rozhalil – a Nobody zjistil, že dáma na sobě nemá kromě kožichu a kozaček vůbec nic.

V posteli měla vlasy rozpuštěné, ale nyní si je rychle stočila do uzlu.

Byla vysoké, plné postavy s bujnými nadry, ruce byly štíhlé, s červeně obarvenými nehty, malé nohy – – které však dovedly velice rázně chodit.

K její tváři zaujal Nobody zcela odmítavý postoj již v ložnici. Nyní ale zjistil, že knírek i ochlupené znamínko mají jakýsi zvláštní půvab, ladící s energickými rysy tváře, a pak... tahle ženská měla ducha!

Dokonce i v ruce měla ducha – – to znamená, odzátkovanou láhev. Zřejmě v ní bylo víno.

„Přineste sem, prosím, ze stolku dvě skleničky na portské víno.“

Skleničky klidně mohly být menší, poněvadž Nobody cítil, že ve vinné láhvi sídlilo něco mnohem silnějšího.

„Na zdraví!“

„Na vaše zdraví, mademoiselle!“

„Oslovujte mne miss Juvenalová. To mi bude milejší,“ řekla, střídajíc angličtinu s francouzštinou.

„Na zdraví, miss Juvenalová!“

V obyčejné vinné láhvi sídlil Benediktin, jak Nobody zjistil – a ona vyprázdnila celou skleničku jediným lokem!! Detektiv se nesměl nechat zahanbit.

„Prosím, posaďte se, Mr Bernarde!“

Usedla přímo naproti němu, přehodila nohu přes nohu, ale její poloha se nedala nazvat neladnou.

„Jaké jazyky ovládáte?“

„Angličtinu, němčinu, španělštinu a všechny řeči Středozemního moře.“

„Všechny?“

„Ano.“

Rusky se ho ptala, kde přišel k tak bohatým jazykovým znalostem. Také Nobody odpověděl v ruštině, vysvětluje, že má velké nadání pro jazyky, které se učil teoreticky doma a prakticky je dokázal zvládnout během půlročního pobytu v té které zemi.



*Byla vysoké, plně postavy  
s bujnými nadry...*

„Rusky mluvíte bezchybně. Jaké orientální jazyky jsou vám nejmilejší?“

„Arabština a hindustánština.“

Rozhlédla se nevěřícně kolem sebe, ale na indiánské dialekty se už raději neptala. Přeskakovala z jednoho tématu na druhé, podle zvyku... což prozradila už ve svém inzerátu.

„Víte, že jsem chtěla průvodce, který dokáže v jedné ruce zvednout padesát kilo – nevidím tady nic příhodného – ukažte mi svaly.“

I v těchto slovech se skrýval pravý ruský patriarchismus starého ražení. Ve zkoušce síly nesmíme vidět nic zvláštního. Ještě dnes musí v mnoha oblastech Ruska zájemci o práci – hlavně ti, kteří mají stále něco zvedat a nosit, pytle s moukou, dříví a podobně – musí před zaměstnavatelem vykonat zkoušku síly. Čím víc puďů uzvednou, tím větší bývá denní plat. To je pak určeno předem – a vlastně je to docela chytré. Kolikrát unese hubený, šlachovitý chlapík mnohem těžší náklad než tlustý, urostlý goliáš.

Nyní by se dalo namítnout, že dozorce snadno zjistí, kdo toho zvládne víc a kdo méně, a podle toho by plat mohl být zvýšen nebo snížen. Ale zde musíme vzít v úvahu ruské poměry. Zaměstnavatel, velký majitel statků, kolikrát už najaté pracovníky nikdy víc nevidí. – Není problém, aby se dělník spřátelil s dozorcem, přičemž sehraje velkou roli několik lahví vodky... krátce a stručně, majitel statků vyzkouší síly uchazečů, pak určí plat – – – a tím to hasne! Jinak by byl vždy z jedné nebo z druhé strany okraden.

Zde se pochopitelně jednalo o něco jiného. Nobody klidně držel mírně pokrčenou paži, Ruska znalecky osahávala jeho svaly.

„Svatý Dunstane! Svlékněte si ještě sako!“

Dobrá, Nobody se představil v košili s dlouhými rukávy. Nestačilo to. Musel pravý rukáv vykasat až k rameni.

„Svatý Sebastianě! Muži, jak jste přišel k takovým svalům?“

„Od mládí jsem pěstoval sporty všech druhů.“

„A to jste si s takovými svaly nedokázal udržet bídných pět milionů?! Co na to říci – *a la bonheur!* Ukažte mi nohu!“

Osahala Nobodyho stehno stejně nestydatým způsobem, jakým se v její polodivoké vlasti zkoušejí koně. Naštěstí nechtěla, aby si detektiv sundal také kalhoty.

„Báječné! Na zdraví!“

„Na vaše, miss Juvenalová!“

Zatímco si Nobody oblékal sako, dolila potřetí skleničky na portské likérem.

„Jezdíte na koni?“

„Velice dobře.“

„Plavete?“

„Jsem mistr v plavání.“

„Šermujete?“

„Šavlemi, rapíry, flerety.“

„Opravdu? Doufám, že se jen nechlubíte! Bohužel tu nemám žádnou zbraň, jinak bych si vás hned vyzkoušela. Umím také šermovat.“

„Nechlubím se. Tvrdím, že se mohu měřit s profesionálním šermířem.“

„To by bylo báječné! Klidně byste mne mohl učit, protože s mým šermováním to není až tak dobré. Hned bych ale poznala, jak jste obratný.“

„Rád vás přesvědčím.“

„Nuže, na zdraví!“

Třetí sklenka silné pálenky byla vyprázdněna, čtvrtou nalila.

„Jak je to se střelením?“

„Jsem dobrý střelec.“

„To můžete hned dokázat.“

Vytáhla z kapsy kabátu malý revolver.

„Je nabitý. Vidíte to malé čtvercové políčko uprostřed baru?“

Bar stál na druhé straně místnosti, byl to vzácný řezaný kousek.

„Vidím.“

„Zasáhněte jej!“

Nobody se nedal dvakrát pobízet. Rychle vystřelil na bar. Rána nebyla hlasitější, než když silně zaklapneme knihu.

Miss Juvenalová vyskočila a běžela k baru.

„Nezasáhl jste! I vy jeden! O půl metru výš!!“

„Jistě, to je pochopitelné. Nejdřív musím poznat zbraň. Nemáte náhodou ještě jednu patronu?“

Měla jich plnou kapsu. Nobody vystřelil podruhé.

„Tentokrát jste se trefil, a jak! Přímo do středu! Přesněji by to nikdo nesvedl! Bravo, na zdraví!“

Čtvrtá sklenička se vyprázdnila, pátá byla naplněna. Brzy bude láhev prázdná.

„Bože, ta ale chlastá!“ pomyslel si Nobody.

Opět se posadila.

Nobodyho by neporazil ani vývar z holínky, ale ani na Rusce nebylo nic znát.

„Dobrá, přijmu vás. Příliš neriskuji, protože zaměstnávám ze dne na den. Z toho vyplývá, že neexistuje výpověď. Každý den dostanete zapláceno, ale pokud řeknu: pryč – – jste propuštěn a můžete jít.“

„Souhlasím.“

„Na druhou stranu, také vy můžete kdykoliv bez výpovědi odejít.“

„Ó, to se asi nestane.“

„Proč ne?“

„Protože... protože myslím, že se mi u vás bude líbit.“

„To tvrdilo mnoho průvodců, a přece jednoho dne práskli do zaječích.“

„Najímala jste si průvodce opakovaně, pokud se smím zeptat?“

„Ano, ale ne v této podobě. Vždycky jsem si zaměstnala někoho na krátkou cestu, protože jsem dosud moc necestovala. Právě s tím chci začít.“

Z kapsy vytáhla zlaté, diamanty posázené pouzdro a vyňala cigaretu. Nobody rychle rozžal zápalku a nabídl jí oheň.

Udělala odmítavý pohyb a vytáhla vlastní krabičku.



*„Jste můj společník, ne sluha.“*

„To nemáte zapotřebí. Jste můj společník, ne sluha. To bylo v inzerátu zdůrazněno.“

„Prosím, zde se jednalo o povinnost k slušnosti, a to nejen vůči dámě. Mimoto, dosud ve vašich službách nejsem.“

„Jak to? Byl jste přijat – i když zatím jen na dnešek.“

„Než s tím budu souhlasit, musím se dozvědět, jaké služby mám konat a jak za to budu honorován.“

„Správně!“

Zapálila si cigaretu nad uhasínající zápalkou v Nobodyho prstech. Nabídla mu pouzdro a pro změnu připálila ona jemu.

„Jídlo a ubytování budete mít zdarma, k tomu vše potřebné, totéž co já, to znamená: jen to nejlepší. Jaký plat požadujete?“

„To bych rád ponechal na vás.“

„Dva franky denně?“

„Žertujete!“

„Žertuji? Když budete mít vše zdarma? Nu, půjdu na dva franky padesát, ale víc už nedám.“

„Pak je mi vás líto. Hodnotím své zkušenosti mnohem víc. Žádám alespoň deset franků na den.“

„Deset franků na den?“

Tvářila se, jako by špatně rozuměla. Pak propukla v hlasitý smích.

„Ani náhodou!“ zvolala.

„Považujete to za mnoho?“

„Mnoho, mnoho, příliš mnoho!!“

„Každé další slovo je tedy zbytečné. Ostatně jsme se jen představili. Lituji, že jsem rušil váš noční klid. Poručím se!“

Nobody vstal, uklonil se, sáhl po převlečnicku, který si sem vzal s sebou, a kráčet ke dveřím.

„Zadržte!“ zaznělo, když měl kliku v ruce.

Nobody se otočil zpět.

„Nenechte se přemlouvat. Koneckonců, na nějakém tom franku mi nesejde. Líbíte se mi a — —“

„Poručím se!“

„Zadržte! Pojd'te sem. Dám vám dvacet franků denně. Nepoznal jste, že jsem jen žertovala?“ smála se.

Nobody věděl naprosto přesně, že to právě tak dopadne, že jenom vtipkuje. Jiný by si toho pravděpodobně nepovšimnul, neboť Ruska byla skvělá herečka.

Detektiv chladnokrevně přehodil převlečník přes židli a zase se posadil.

„Myslíte si, že mi jde o pár mizerných franků? Netušíte, proč jsem vás takto zkoušela?“

„Tuším.“

„Nuže?“

„Zítř ráno se vám představí dostatek mužů, kteří by se spokojili s jediným frankem, ale když vy – – –“

„Když vám někdo nabídne lepší místo, necháte mne ve štychu. Tak je to! Každý dělník je hoden své mzdy, a jestliže se bez zjevných důvodů spokojí s nižší odměnou, než si sám hodnotí svou práci, je to lump! Existují sice výjimky, ale ty jen potvrzují pravidlo.“

„To je i můj názor. Takže deset franků denně.“

„Dvacet franků! Na tolik si vás cením. Ujednáno?“

„Ujednáno.“

„Nuže, na zdraví!“

Obchod, domluvený zatím na jeden den, byl potvrzen pátou skleničkou Benediktina. Láhev doplnila poštěsté skleničky na portské, třebaže již ne úplně; dáma pozvedla sklenku, přitukli si... a byli na suchu.

„Počkejte, přinesu ještě další. Také se chci trochu obléknout.“

Odešla do ložnice, láhev vzala s sebou.

„Krucinál, ta ale umí chlastat!“ pomyslel si ještě jednou Nobody.

Jemu samotnému nebylo po šesti skleničkách nijak ouvej, ale ta ženská – půl láhve likéru v žaludku... no jasně, Ruska! A přece to muselo být dost i pro Rusku s vysmoleným žaludkem!

Tentokrát na sebe nechala čekat dost dlouho. Nobody se zatím zaměstnával svými myšlenkami.

Dveře se otevřely – a Nobody byl oslněn! Něco takového v žádném případě nečekal!

Nepřevlékla se jen trochu, ale pořádně. Oblékla si plesovou nebo aspoň velkou večerní toaletu. Báječný háv, hluboce rozhalený. Pouze vlasy si neučesala... a táhla další láhev!!

„Jsem jenom zvědav, jak tohle dopadne,“ myslel si Nobody. „To by bylo něco pro mého přítele Větroplacha!“

Okamžitě nalila obě sklenice, pak rozbalila balíček cigaret a polovinu z nich k němu přisunula.

„Poslužte si. – Za co mne vlastně považujete?“

„Za velice emancipovanou dámu.“



„Výtečně! To bylo otevřené a přitom trefné. Ale tak přesné to ještě není. Teprve se hodlám emancipovat.“

A propos, před chvílí jste nastínil, že se dosud necítíte být v mých službách, protože nevíte, jaké úkoly po vás budou vyžadovány. Otázka honoráře již byla vyřešena, ale tato ještě ne. Dosud jsem vám neřekla, co za jídlo, ubytování a dvacet franků denně musíte udělat. Jak jste mohl tak rychle přikývnout?“

„Vím, že po mně nebudete chtít nic zavánějícího, a to mně stačí. Mohu vám vyplnit každé vaše přání.“

„Odkud víte, že po vás nebudu chtít nic zavánějícího?“

„Vidím to na vás. Jsem dost velký znalec lidí.“

Zasáhl jej zkoumavý pohled, jenž se o okamžik později změnil v přátelský.

„Máte pravdu. Pokud bych se nedokázala ochránit sama, budu potřebovat mužného ochránce. Už jste slyšel o věhlasném americkém detektivovi Nobodym, který je osobním detektivem anglické královny?“

„Jejda, co od něho může chtít?“ myslel si Nobody, zatímco se zapřel:

„Osobně ho neznám, ale dost jsem o něm slyšel.“

„Tak je to i u mne. Považuji Nobodého za znamenitého muže, za nejznamenitějšího člověka naší doby, která je tak chudá na romantiku. Bohužel se narodil o pár století pozdě. Je to jakási vzpomínka na doby obrněných rytířů a hrdinů... jeho jméno mi připomíná řinčení mečů a hru na harfu. Připijme si na zdraví tohoto odvážného muže!“

Žena mluvila s nesmírným nadšením. Nobody si samozřejmě rád připil na vlastní zdraví, i když pouze pálenkou... i co, vždyť to byl nejjemnější Benediktin. Hned dvě plné sklenky vzaly za své.

„Jsem jenom zvědav, kdy ta ženská spadne pod stůl,“ pomyslel si nepolepšitelný Nobody.

„Proč vlastně začínám o Nobodym?“ pokračovala. „Jednou jsem měla v úmyslu tohoto detektiva angažovat jako svého průvodce k dovršení určitých plánů. Včas jsem ale došla k poznání, že osobní detektiv Jejího Veličenstva anglické

královny bude mít jiné starosti, než ochraňovat emancipovanou ženskou a podporovat její excentrické plány. Pokud jsem nechtěla dostat košem, musela jsem to zkusit s pomocí inzerátů.“

„Třebaže se nemohu srovnávat se slavným detektivem, doufám, že se mnou budete spokojena. Dovolte mi jednu otázku: chtěla jste angažovat detektiva – jste snad vystavena nějakému pronásledování?“

„Ano i ne. Neptala jsem se, kdo jste, nechci dokonce ani vidět vaše papíry. Můžete mi vyprávět cokoliv, já vám to uvěřím. Naznačil jste mi něco ze své minulosti – a víc nežádám – proto vám chci také já naznačit něco o sobě. Poslouchejte... chci být svobodná a volná jako pták. Nemá snad každý člověk právo na svobodu?“

„Jistěže! Svoboda je to nejdůležitější, co člověk má.“

„Nuže, mne zatím drželi v kleci – třebaže byla zlatá – ale stejně to byla klec. Prolomila jsem mříže a jsem skutečně svobodná, ale mohlo by se stát, že budou chtít ptáčka polapit a strčit zpátky do klece.“

„Můžete mi nařizovat, miss Juvenalová,“ prohlásil Nobody prostě. „Jsem ochráncem svobody a budu jím samozřejmě i nadále.“

„Připouštím! Ale to stačí. Co máte dělat a jak mne máte chránit se dozvíte, až nastane vhodná doba.“

„Mluvila jste o plánech, které jste si vytyčila a v jejichž splnění vám mám pomoci.“

„Také to se dozvíte později, nebo na to postupně přijdete sám. Nyní bych s vámi chtěla mluvit o něčem úplně jiném.“

Ještě jednou si připili. Pak nastala delší pomlka. Opřela se a zamyšleně sledovala kouř šesté cigarety.

Nobody měl dost času si ji pořádně prohlédnout.

Jasně, třebaže to nebyla vyložená krasavice, byla milou a svůdnou ženou, k čemuž napomáhaly i líbivé šaty, které se nijak nesnažily zakrýt její dokonalé vnady. Hluboký výstřih byl držen pouze dvěma sponami z bílého atlasu, které dokonale kontrastovaly s hnědě sametovými ňadry. Stejně opojný byl

pohled na jemné ruce, jakoby pokryté hnědým chmýřím – tak se leskly měkké, sametové chloupky.

Vtom si Nobody všiml, že jej pečlivě pozoruje pod sklopenými víčky, a jako by toho nebylo dost, přehodila nohu přes nohu a začala kývat safiánovým pantoflíčkem, který nahradil vysokou kozačku. Nohy byly nataženy v punčochách tělové barvy.

„Koketuje s tebou!“ pomyslel si Nobody. „Benediktin začal účinkovat, chce tě vydráždit! Chce tě opít! Ha, kdyby věděla, kolik toho Nobody dokáže vypít! Jak to ale skončí?“

Rychlým trhnutím se opět naklonila dopředu. Nejdřív naplnila prázdné sklenky, sucho bylo nesnesitelné. Zanedlouho dojde i druhá láhev.

„Věříte, že jsem slušná žena?“ zeptala se najednou.

„Ó, miss, jak byste mohla – –“

„Odpovězte! Tvrdil jste, že jste znalcem lidí, a ženy jsou přece dobrým studijním materiálem. Působím na vás dojmem slušné ženy?“

„Ano,“ odvětil Nobody krátce a dokázal do tohoto jediného slůvka vložit tón čistého přesvědčení.

„V tom se také nemýlíte. Jsem naprosto slušná žena.“

„Ale miss, já – –“

„Dobrá, v tom jsme se tedy shodli. Teď dál. Nepřipadá vám zvláštní, že se zde prezentuji v takových šatech?“

„Proč zvláštní?“

„Nepřetvařujte se! Jinak se rozejdeme, protože se k sobě nehodíme. Dobře víte, o čem mluvím. Jsou to plesové šaty s výstřihem. Oblékla jsem se do nich o půlnoci, abych se bavila s neznámým mužem.“

„Tak si poslechněte mé otevřené mínění: nejste jen emancipovaná, ale také nanejvýš výstřední. Co tím jinak sledujete, to pochopitelně nevím.“

„Mýlíte se, pokud mne považujete za výstřední. Emancipovaná také nejsem, teprve se jí chci stát. Ale považujete za neslušné, že se před vámi nestydím obléci tak výstřední šaty?“

„Proč? Nejsou to snad společenské šaty? Nejsou právě takové šaty používány na dvorních bálech?“

„Ano, na dvorních bálech, a také na jiných plesech. Ale tady tak před vámi – to je totéž, kdybych se takto objevila na ulici – – hned by mne odvedli kvůli neslušnému chování.“

„Čtěná miss, otevřela jste téma, které se podobá nekonečnému šroubu. S tím nikdy neskončíme. Vím přesně, co myslíte, a plně s vámi souhlasím. Ano, mám naprosto stejný názor. Ale zde musí být brán zřetel na mravy a zvyky, proti nimž se marně bojuje. Druhou stránkou je vlastní estetika.“

Nechte mne mluvit naprosto otevřeně: když běhá děvče po ulici ve spodničce a v korzetu, není to vlastně nic jiného, než když se dáma objeví na plese v šatech s hlubokým výstřihem.

Ano, například tanec opravňuje muže ke značné svobodě, ale je s tím spojeno ještě něco jiného. To, o čem mluvím, nebylo vytvořeno uměle, ale cit pro to leží hluboko v lidském srdci – – právě proto vám tento pocit neumím definovat – prostě to nedovedu.“

Zamyšleně se opřela lokty o opěradlo křesla a podepřela si jimi bradu.

„Máte pravdu, naprostou pravdu!“ zvolala poté živě. „Je v tom velký rozdíl. Teď ale dál: považujete za neslušné, když se dáma ukáže na ulici v pánském obleku?“

„Ne, vůbec ne. To je zase něco jiného. Ať se každý obléká tak, jak se mu to líbí – nebo jak se říká: podle vlastního gusta – – ovšem za předpokladu, že to není činěno s úmyslem někoho svádět.“

Její tvář se pokryla hlubokým ruměncem, který se ale brzy ztratil.

„Šel byste se mnou po ulici, kdybych na sobě měla pánský oblek?“

„Bez sebemenšího studu.“

„Chránil byste mne proti urážkám a útokům kolemjdoucích?“

„Samozřejmě. Není ani nutné, abych kvůli tomu byl u vás zaměstnán. Když uvidím dámu v pánském obleku, která by měla být inzultována, ihned zasáhnu všemi silami k jejímu dobru.“

„Hezky řečeno! Líbíte se mi stále víc. Teď ještě něco jiného. Nejdřív se ale napijeme.“

V láhvi bylo na jedinou skleničku.

„Budu hodně cestovat.“

„Velice si přeji, abych vás mohl doprovázet.“

„Také v divokých oblastech?“

„Dám vám k dispozici své zkušenosti.“

„Budeme muset často spát pod jednou střechou, dokonce snad také v jedné místnosti.“

„V nouzi si člověk nemůže vybírat.“

Přiložila si ruku k ústům a zhluboka zívla.

„Začínám být unavená.“

Tomu Nobody věřil. Pouze se divil, že se jí neleskly oči a že na ní nebyly vidět žádné známky opilosti.

Sáhla do západky a vytáhla dvacetifrankovou bankovku.

„To je vaše první mzda. Kolik je hodin? Dvě? Dobrá. Budu vás zaměstnávat vždy od poledne na čtyřiaadvacet hodin.“

Nobody poděkoval a zastrčil peníze do kapsy.

„Jste tedy v mých službách do zítřejšího poledne.“

„Jako poslušný sluha.“

„Nikoliv sluha, nýbrž průvodce, společník – řekněme rovnou: přítel.“

„Přesně vím, jaké postavení vůči vám musím zaujmout.“

„Tak půjdeme spát.“

S těmito slovy vstala a odešla do ložnice.

Půjdeme? Co to mělo znamenat? Znělo to velice zvláště.

„Pojďte!“ zaznělo z vedlejší místnosti.

Nobody vstoupil mezi dveře. Právě se zaměstnávala odklizením různého prádla z druhé postele.

„Nařizujete, abych přenocoval v tomto hotelu?“

„Jistě. Vstoupil jste do mých služeb – pak je samozřejmé, že nebudete bydlet v jiném hotelu.“

„Má zavazadla jsou dosud na nádraží.“

„Nejde-li o nic jiného! Při našich cestách budeme mít často jen oblečení, které právě budeme mít na sobě.“

„Nenechám se tedy vyvést takovou maličkostí z míry. Zavolám na číšníka, aby mi vykázal místnost.“

„Ne! Budete spát v mé ložnici ve druhé posteli.“

Otočila se k němu, aby se na sebe podívali. Nobody okamžitě odhalil její úmysly.

„Trváte na tom, abych spal ve vaší ložnici?“

„Bezpodmínečně!“

Nobody se už na nic neptal, úplně zmlkl. Pomohl ženě odestlat postel. Poznal její úmysly. O frivolnost se v tomto případě nejednalo, vždyť mu sama řekla, že o žádné milostné romány nestojí, jinak že by ho hned propustila.

Ano, chtěla jej pouze vyzkoušet, a za tím účelem mu vnutila extraláhev Benediktinu – velice silná zkouška! Co by člověk mohl čekat od emancipované ženy?

„Pomůžete mi se svlékáním? Rozepněte mi šaty.“

Nobody k ní bez námitek přistoupil. Buď se v něm zmýlí anebo – je-li to skutečně taková dáma od Maxima – bude s ním spokojena.

Poprvé zahlédl její šiji. Šaty byly na zádech ještě více vykrojené než vpředu – a při prvním pohledu na nahá záda ztuhly ruce mužské komorné. Nobody totiž spatřil něco, co by nikdy nečekal u dámy, jejíž společenské postavení dobře znal. Myslel, že sní. Byl doslova otřesen.

Trvalo jen docela malou chvíli, než se opět ovládl. – Chladnokrevně a velmi rychle rozepl hbitými prsty háčky a přitom přemýšlel, zda se šaty nedají rozepnout i zepředu. Když se oblékala, nemohla v žádném případě tyto háčky sama zapnout!

Šaty byly rozepnuté. Objevila se tenká košilka s ještě větším výstřihem.

„Není vám nic nápadné?“

„Ano. Dokonce se přiznám, že jsem byl při prvním pohledu na smrt polekán.“

„Proč? Co vidíte?“



*Krásná ženská záda byla pokryta jednou jizvou vedle druhé, ...*

Co Nobody viděl? Krásná ženská záda byla pokryta jednou jizvou vedle druhé, od levého ramene k pravému. Musely to být hrozné rány a jistě nebyly příliš dlouho zaceleny – v tom se Nobody vyznal. Živě si představil, jak strašně musela být její záda rozbitá.

Při její poslední otázce prostě vypadl z role.

„Proboha, kdo vám to udělal?“ vydechl oťresen.

„Muž.“

„Jaký muž? Který muž vás mohl takto zbít? Co to bylo za netvora? Řekněte mi, kdo to byl, a já – –“

„Byl to můj manžel.“

Nobody nechal klesnout paže.

„Váš manžel – vlastní – manžel – vás – takhle – – zmlátil?“

„Zmlátil?!“

Divoce se k němu obrátila.

„Švihal mě karabáčem, knutou!! Ještě věříte, že bych se oddala nějakému jinému muži?!“

Žena to ze sebe vykřičela spíše s hrozným výsměchem než s nenávistí. Zdálo se, že se Nobody dosud úplně nevzpamatoval.

„Váš vlastní manžel – velkokníže Karamzin vás tak hrozně bil?“ šeptal s vytřeštěnými očima.

Nobody zde vyslovil jiné jméno. Velkokníže Karamzin vůbec neexistuje, ale my máme dostatek lehce pochopitelných důvodů, abychom právě jméno ruského šlechtice zamlčeli. Proto budeme i jeho manželku nazývat velkokněžnou Margot, ačkoliv se ani toto jméno v ruském šlechtickém lexikonu vůbec nevyskytuje. Ve skutečnosti však obě tyto osoby žijí.

Žena tedy slyšela skutečné jméno svého manžela. S potlačeným výkřikem odskočila od Nobodyho.

„Muži, kdo jste, že mne znáte?!“ vyrazila rozčileně.

Naproti tomu Nobody se opět uklidnil a dal se dohromady. Napřímil se, dokonce se dokázal usmát, ačkoliv jinak vypadal velice vážně.

„Kdo jsem? Předsevzala jste si, že si zvolíte za ochránce Nobodyho, osobního detektiva Jejího Veličenstva anglické královny – nuže, stejný Nobody se vám nabízí k dispozici jako ochránce.“

Slova účinkovala zcela jinak, než Nobody očekával.

Úlek ženy se ihned vypařil, s velkýma očima pozorovala muže před sebou, pak pomalu pokývala hlavou.

„Mé tušení!“

Tato slova naprosto odpovídala povaze Rusky, ale pro Nobodyho byla doslova šokující.

„Cože? Vy jste věděla, že jsem Nobody?!“



„Ne, to jsem nevěděla, ale – ale – ale – – –“

„Takže jste to tušila?“

„Také ne, ale – ale – říkala jsem vám, jak ráda bych získala detektiva Nobodyho na svou stranu – s jakou úctou na něho myslím – a vy – vy – – vy jste mně byl hned od začátku tak sympatický – – –“

Teprve nyní jej napadlo, že jejich setkání nebylo náhodné.

„Jste skutečně Nobody?“ zeptala se s neskrývanou nedůvěrou.

„Ano.“

„Sir doktor Alfred Willcox?“

„Právě ten.“

„Osobní detektiv anglické královny?“

„Ano.“

„Jistě, ale – – –“

Výhružně pokrčila obočí a napřímila se.

„Pak to nemůže být náhoda – sledujete mne!“

„Prosím, miss Juvenalová. Pojdme ještě jednou naproti – je tam tepleji. Podám vám vysvětlení, které jistě pochopíte.

Předtím bych rád učinil poznámku, že zůstávám jako dosud vašim sluhou, nebo, chcete-li, cestovním průvodcem – každopádně však vašim přítelem, oddaným vám v každém nebezpečí.“

Po těchto dobře volených slovech se Nobody ladtě uklonil a odebral se do vedlejší místnosti.

Na stole dosud ležela láhev. Natáhl se pro ni. Když ji zvedl, spatřil na spodní straně dna malý knoflík. Zatlačil jej a nalil do sklenice miss Juvenalové. Ochutnal a spokojeně přikývl.

„Zpozoroval jste něco?“ zaznělo chraptivě ode dveří.

Opět si oblékla kožich, pouze s tím rozdílem, že pod ním nyní měla šaty, a také tenké pantoflíčky vyměnila za kozačky, čímž ovšem její nohy nijak neutrpěly.

Nejnápadnější bylo, že položila právě tuto otázku.

„Jistě. Dvojitá láhev. Malé tušení jsem měl už dřív. Pila jste obarvenou vodu.“

„Váš Benediktin byl ale pravý!“

„Dvě láhve obarvené vody bych vypil se stejně spokojenou tváří.“

„Právě podle vašeho pití jsem ihned poznala, že jste skutečně detektiv Nobody. Kdysi jsem četla ve Worldově týdeníku, jak vás konkurenční detektivové chtěli opít, až spadnete pod stůl. – Božíčku!!“

Se smíchem se posadila na židli, na níž seděla už dřív.

Její chování bylo úplně jiné, než Nobody po předešlém výjevu očekával. Zmínil se o tom.

„Velice se divím, ctěná miss, že jste tak uvolněná a veselá, když víte, koho před sebou máte. Vždyť jste se tak ulekla, když jsem se vám dal poznat.“

„Ano, ale jen v první chvíli. Zmínila jsem se, jak smýšlím o Nobodým, a to se mi v té chvíli vybavilo. Ptala jsem se vás, zda mne považujete za čestnou dámu, a vy jste odpověděl se vši rozhodností, že ano. Stejně tak já jsem přiznala, že má důvěra v Nobodyho je neotřesitelná... a stejně bych důvěrovala i vám, třebaže bych se nikdy nedozvěděla, kdo vlastně jste. V tom jsem zase já znalkyně lidí.“

Nobody odpověděl lehkou úklonou.

„Ale máte snad pravdu,“ pokračovala vážnějším hlasem, „mluvme nyní o hlavních věcech. Sledujete mne?“

„Ví se, že jste odcestovala do Paříže pod jménem miss Victorie Juvenalová a že máte každým dnem dorazit.“

„Na čí příkaz mne pronásledujete?“

„Nepronásleduji vás, mám vás pouze pozorovat. Tímto úkolem mě pověřila má vládkyně, která je velice úzce spřízněna s ruským dvorem. Zda jím k tomu byla anglická královna vyzvána, nevím, ale zřejmě to tak bylo.“

„Víte snad, co jsem provedla?“

„Prý jste utekla od svého muže – – –“

„Neutekla, doslova jsem zdrhla. Co dál?“

„Prý jste dokázala ulít váš mateřský majetek ve výši přibližně patnácti milionů rublů.“

S úsměvem si poklepala na prsa.

„Mám ty miliony tady u sebe. Sice ne ve zlatě nebo v tisícirublovkách, protože i tak by to byl pěkný balík – mám zde směnky, které mi jakákoliv banka na světě bez vyptávání promění na hotové peníze. Žádná policie mi nemůže bránit, abych si vyzvedla své právoplatné vlastnictví. Plnoletá jsem také. Byl jste snad vyslán, abyste mi zabavil můj vlastní majetek?“

„Madam, tvrdila jste, že máte Nobodyho v úctě, protože ho považujete za – – –“

„Správně, správně! Promiňte! Ne, něco takového bych vám skutečně nepřisovala. Přesto bych ráda věděla, proč mne sledujete.“

„V tom případě budu muset začít u něčeho jiného a zainteresovat další osobu. Tímto úkolem mne pověřila anglická královna. Věříte snad, že by poslala svého osobního detektiva, aby vás pronásledoval kvůli pár milionům?“

„K anglické královně mám nejvyšší úctu.“

„A právem.“

„Proč mne tedy máte pozorovat?“

„Jisté kruhy vás podezřívají, že jste zapojena v anarchistickém hnutí. To je záležitost, v níž se každý vládce a panovník, každý král i prezident snaží odhalit jádro věci.“

Odpověděla opovrčlivým gestem.

„Pchá! Já a anarchistka! Ano, naprosto věřím, že mne manžel označil za anarchistku, nebezpečnou zemi, aby mne – ne mne, ale mé peníze aby získal! Budu vydána – a zmizím na Sibiři. Velkokníže Karamzin se bojí ještě o jiný majetek. Sedí na něm jako kvočna na vejcích – na statcích mého otce! Jako anarchistka pochopitelně pozbudu veškerá práva.“

„Madam, mým jediným úkolem bylo pozorovat anarchistku. Jakmile zjistím, že podezření bylo liché, budu svého úkolu zbaven.“

„Zadržte! Zůstanete samozřejmě u mne! Nakonec ani vy sám mne nechcete opustit. Co jste se ještě dozvěděl o mém manželství?“

„Nic, absolutně nic.“

„Vykřičel snad velkokníže Karamzin do světa, z jakého důvodu mu žena utekla?“

Nobody nebyl schopen odpovědět. Opět musel bojovat s pohnutím, zatímco ona, která učinila první zpověď, zůstala naprosto klidná.

„No ano,“ pronesla lhostejným hlasem, „můj muž se také nemusí bát. Jakmile je velkokněžna v podezření, že se spojila s anarchy, přestane se jejím slovům věřit.“

„Je tedy skutečně pravda,“ ptal se Nobody lehkým tónem, „co – co jste mně prve vyprávěla?“

„Vždyť jsem vám ještě nic nevyprávěla, pouze jsem vám něco řekla. Ale mohu vše vysvětlit. Poslouchejte.“

Odkáslala si a pokračovala lhostejným konverzačním tónem:

„Předem chci poznamenat, že jsem byla tou nejvěrnější manželkou. Nikdo, vůbec nikdo mi nemůže nic předhazovat. Můj sňatek s velkoknížetem Karamzinem měl politické pozadí carský úkaz ale přesto jsem se do něho zamilovala celým žarem svého srdce. Byl ideálním rytířským hrdinou. Během čtyř let jsem však došla k jinému názoru – jistě, tím projde většina manželství.

Mé ideály byly zbořeny, strašně, hrozně jsem trpěla, ale přesto – střízlivýma očima jsem viděla, že v žádném ruském šlechtickém rodu to nebylo jiné než u nás.

Nechala jsem Karamzina, aby se věnoval svým zálibám, které se pohybovaly někde mezi vínem a ženami – zůstala jsem mu věrná, třebaže pokušení nechybělo. Přece jen byl otcem mého dítěte.“

„Vy máte dítě?“ zeptal se Nobody tiše.

„Počkejte. Budu velice stručná. Stalo se to asi před čtvrtkem. Náš soused, čestný statkář, měl doma otrokyni. To znamená, že to vlastně byla francouzská vychovatelka jeho dětí, chytrá, vzdělaná dáma, ale ve skutečnosti – nu, jako světaznalý muž víte, jak to chodí na statcích východního Ruska – – takže byla otrokyní.

Můj muž se s ní chtěl vyspat. Ale ano, proč ne – ale statkář za to chtěl mne. Ne navždy, jen tu a tam!

Ctěný pan Karamzin, šlechtic nejhlubšího zrna, mne vyzval, abych navštívila souseda. Já jsem se ale mezitím o jejich úmluvě dozvěděla a řekla jsem mu, co vím. Myslíte, že se styděl? Ani náhodou! Byla jsem snad i já něco víc než pouhá otrokyně?

Aby mi to vysvětlil, aby zlomil můj odpor, napil se a zbičoval mne. Stopy knuty jste dnes spatřil na mých zádech.“

„Hrůza!“ vydechl Nobody.

Slova působila ještě odporněji, když byla vyslovována stále stejným, lhostejným tónem.

„A vy?“

„Já?“

„Co jste udělala?“

„Co bych měla dělat? Byl silnější než já, a tak jsem si to musela nechat líbit – tedy to jeho bití. Dokonce jsem neplakala – ale tím víc jsem přemýšlela – – – ano, nesmírně jsem přemýšlela!“

V jejím klidném hlasu se skrývala hrozba. Vůbec to neznělo přirozeně.

„A potom?“

„A potom? Mé dítě bylo velmi nemocné, musela jsem o ně pečovat. Zatímco ošetřovali má záda mastmi a olejíčky, seděla jsem ve dne v noci u Leošovy postýlky – přitom jsem stále přemýšlela – přemýšlela – přemýšlela.“

Dosud se v jejím hlase neobjevila sebemenší známka rozrušení, smutku, a to ani tehdy, když přitiskla ruce ke spánkům, jako by si chtěla vybavit myšlenky, jež tehdy procházely bolavou hlavou.

Vtom náhle sjela ze židle, klesla na kolena, až se čelem dotkla rukou, opřených o zem, a v této poloze zvolala žalostným, srdceryvným tónem:

„Daleko na břehu Něvy se tyčí malý penzionát – – –!“

Než si Nobody stačil uvědomit, co těmi slovy myslela, vyskočila opět na nohy; v jejích očích se objevil záblesk veselí, právě tak zněl její hlas:

„Vidíte, to byl můj konec – – ale úplně jiný, než si snad myslíte. Bylo to za mnou, překonala jsem to! Stalo se se mnou

něco zvláštního. Ach, kdybyste věděl, jak veselou dívkou jsem byla... dokonce i v prvních letech manželství – ale pak jsem začala poznávat, co se ukrývá v duši mého muže, projevila se jeho pravá povaha – zesmutněla jsem, zatrpkla — pak jsem se stala matkou – byla jsem šťastná, když jsem držela synka v náruči – dokázala jsem opět zpívat, mohla jsem se smát – ale s naprosto odlišnými pocity, než když jsem byla mladá – odpustila jsem velkoknížeti všechno, všecičko, čím mi ublížil – pak se ze mne stalo pod bičem manžela divoké zvíře – ale lidský duch si udržel rovnováhu — a pak, když jsem syna pohřbila – bez slz – vše se změnilo ve sněhovou bouři – vtom jsem spatřila vycházet slunce — nové slunce – slunce svobody – a opět se ze mne stala ta veselá žena – – –“

Nobody s úžasem hleděl na ženu, která zde stála s jiskřícíma očima a přitom mluvila s rozesmátými ústy. A chápal ji!

Nobody si uměl živě představit, co cítila, co prožila, a co ji přivedlo k takovému přerodu. Slovy se to vysvětlit nedá – musí se to pochopit, vycítit.

„Ach,“ začala opět stejnými slovy, „kdybyste věděl, jak bujnou, veselou a bláznivou dívkou jsem byla! Na našich nekonečných stepích, v Petrohradě, v Moskvě, ano, i tady v Paříži – jsem stále stejná – – – a jak jsme to, my čtyři dívky, vedly v penzionátu – Irma, Clarence – vy je asi neznáte... slyšel jste něco o kozačce?“

„O – kozačce?!“ opakoval Nobody s údivem, neboť v prvním okamžiku nevěděl, o čem Victorie mluví.

„O princezně Turandot – snad jste slyšel nebo četl, jak kdysi utekla z pařížského penzionátu do Monte Carla.“

Nobody přitakal, že historku, jež se před roky odehrála v Monte Carlu, zná ze zpráv tisku.

„Také ona je dcerou ruského knížete,“ pokračovala miss Juvenalová. „Poznaly jsme se v petrohradském penzionátu. Uzavřely jsme ideální přátelství, ochranný a vzdorovitý svazek. Sešly jsme se čtyři dívky s revolučním duchem. Ach, jaké převratné plány jsme vymyslely! Především jsme si slíbily, že se nevdáme. Válku všem mužům, kteří chtějí vládnout ženám!!“



*Když se pro mne nad hrobem syna otevřel nový svět,...*

Smála se. Když se opět posadila, aby si zapálila cigaretu, vypadala úplně stejně jako dřív.

„Turandot byla nejmladší z nás, podstatně mladší než my ostatní. Přesto byla první, která své výstřední plány uskutečnila. Nebudu vám vyprávět, jak se všechno semlelo – krátce a dobře, ta malá kozačka – – tím myslím princeznu Turandot – – si dovolila prolomit všechny šlechtické tradice. I ona byla určena ruskému šlechtici a měla být v Paříži vybroušena... ale utekla

do Monte Carla. Pak se vdala za muže, který se proslavil jako kapitán pašeráků.“

Ach ano, to Nobody dobře znal! Vypravěčka to naštěstí dál nerozváděla.

„Kapitán, mezi námořníky nazývaný Větroplach, byl dobrodruh, ale jinak čestný muž. Ti dva se usídlili na jednom ostrově nedaleko Číny a vedou docela šťastný, idylický život.

Často jsme si s Turandot psaly. Když se pro mne nad hrobem syna otevřel nový svět, viděla jsem zřetelně líbeznou postavu kozácké dívky stát před sebou. Pokynula mi. Za ní – tak volalo mé srdce – tam najdeš vše, co ti dosud chybělo a po čem toužíš: lásku, přátelství, svobodu.

S rafinovaností, jakou bych u sebe nikdy nehledala, jsem vyzvedla své mateřské jmění a zajistila jsem si pasy. Prchala jsem. Ale hned na první stanici jsem zpozorovala, že mi jsou v patách. Věděli o mém písemném styku s Turandot a tušili, že se na ni obrátím. Chtěli mně překřížit cestu. – Nyní vám chci něco říci.“

Vstala, položila ruce na Nobodyho ramena, prohlízejíce si ho jiskřícíma očima.

„Sama nevím, co se dělo v mém nitru, ale jedním jsem si byla naprosto jistá: že jsem svobodná! A svou znovu získanou svobodu, která mi vrátila mladickou odvahu, si uchráním! Než bych se nechala odvléci zpět, raději... zkrátka, mám u sebe jed.“

„Ale madam!“ zvolal Nobody překvapeně; „proč mi to říkáte?!“

Opět si sedla.

„Dobrá. – Kdybyste nebyl Nobody, neřekla bych vám to. Pouze bych jednala. Už na cestě z Ruska jsem se jako dáma, cestující sama, setkávala s různými nechutnostmi. Ne jako pronásledovaná, ale celkově. Potřebovala jsem průvodce.

V Paříži jsem podala inzerát, abych někoho našla. Udělala jsem to ještě dnes večer, hned po příjezdu do města. Mé zkoušky vám jistě naznačily, po jakém průvodci jsem toužila. Zítra bych vám byla svěřila vysokou částku peněz anebo bych vám dala



směnku k proplacení. Kdybyste se s penězi nevrátil, bylo by mně to jen milé. Chápete, proč?“

„Samozřejmě to chápu. Bylo by lepší, kdyby vám byl průvodce nevěrný kvůli penězům, než aby vás později prozradil. Jednoduše byste zkoušela můj charakter.“

„Máte pravdu. U Nobodyho to pochopitelně nemám zapotřebí. Budete mne ale doprovázet?“

„Kam?“

„Do bezpečí.“

„Chcete mi prozatím zamlčet váš cíl? Tak poslouchejte, abych se nemusel opět opakovat: půjdu s vámi třeba na konec světa jako váš věrný přítel a ochránce!“

Jejich ruce se poprvé setkaly. Pevný stisk; pak pokračovala:

„Před chvílí jsem vyslovila jména svých dvou přítelkyň. Jedna se jmenuje Irma Janovičová, dcera ruského barona. Druhá, Clarence Labocheová, je dcera velice bohatého Francouze, který si otevřel obchod v Petrohradě.“

Dohromady nás svedly výstřední myšlenky, jaké mívají dívky v našem věku. Skutečně, spřízněné duše se vždy najdou. Přisahaly jsme, že se nikdy nevdáme. Bylo nám osmnáct, a ještě jsme nevěděly, co vlastně znamená slovo svatba. Byly jsme velmi naivní. Naše společnice v penzionátu, mnohem mladší než my, se slovo svatba neodvážily ani vyslovit – a to už byly od základů zkažené. Rozumíte?“

„Rozumím. Svou přísahu jste však nedodržela.“

„Proto, že jsem nevěděla, na co přísahám. První se provdala baronesa Irma. Vzala si amerického vyslance v Petrohradě a následovala ho do Ameriky, kde měl Mr. Bowell velkou farmu v nejdivočejší části Colorada.“

Clarence právě přišla o rodiče, a tak přítelkyni doprovázela.

Slíbily jsme si, že si budeme psát. Poslala jsem jí mnoho dopisů – ale nikdy jsem nedostala odpověď. Bůhví, jak tam chodí pošta. Teprve poslední den, když jsem se připravovala k útěku, jsem od ní dostala odpověď. Ráda bych ji navštívila, ale domnívám se, že by bylo lepší, kdybych se na nějakou dobu

ztratila z civilizovaného světa. K tomu ovšem potřebuji dobrého průvodce.

Až se uklidní rozruch, který byl způsoben mým útekem, vydám se za svými přítelkyněmi do malebného údolí mezi skaliskem Žen a Botou – – –“

Ted' to bylo venku!

Nobody se okamžitě upamatoval na plánec, který našel u kostry muže v egyptské poušti – žena, bota... to je stopa, o níž mluvil Edward Scott! Ano, jasnovidecký přítel slavil další ze svých triumfů.

„Měl bych pro vás ještě lepší návrh, miss Juvenalová,“ řekl poté Nobody. „Nemusíte se trmácet necivilizovanými zeměmi – – doporučil bych vám, abyste navštívila na nějakou dobu svou přítelkyni Turandot. Náhodou vím, kde se zdržuje, a rád vás k ní doprovodím.“

To nebyl vůbec špatný nápad. Jak si s tím Nobody poradí, nechala Ruska na něm.

Detektiv si poradil snadno – přesně „nobodyovsky“. Časně ráno opustil hotel a zajistil jízdenky do Marseille.

Když tam šťastně dorazili, vydal se Nobody do přístavu – a během dvou hodin se mu podařilo najmout parníček, který nesehnal žádný náklad, na cestu k Číně... a pak do Ameriky.

Za několik týdnů již ležela blažená miss Juvenalová v náručí přítelkyně, „kozačky Turandot“, obávané vichřice kapitána Větroplacha.

Po krátké zastávce u Sirného ostrova zamířil Nobody sám do Ameriky, do coloradského údolí.

Událostmi, které tam prožil se zde nebudeme zabývat, byly dostatečně popsány ve Worldově světovém týdeníku. Pouze podotkneme, že výtečně využil svůj plánec, nalezený v poušti... v údolním jezírku vylovil starou mumii a kipu, které se mu podařilo rozluštit. Pak následovala dobrodružství v cařihradském serailu a návrat do Habeše, kde Nobody ukončil řádění bývalého padišáha astrologa.

Po bouřlivých dobrodružstvích pocítil Nobody potřebu odpočinku.



*Po krátké zastávce u Sirného ostrova zamířil Nobody sám do Ameriky, ...*

Vrátil se do Londýna, aby se věnoval svému hospodářství a hlavně rodině, která si jej za poslední měsíce příliš neužila.

## KAPITOLA ČTVRTÁ

### Nové úkoly

„Crrr – crrr – crrr! Crrr – crrr – crrr!“ zaznělo pracovním sira Willcoxe.

„Alfred Willcox. Přejete si?“

„To jsem opět já, sir. Nerozmyslel jste si můj návrh?“ ozvalo se ze sluchátka.

„Mr Lake, už jsem vám dvakrát řekl, že nemohu váš případ akceptovat. Ne, ať je vaše nabídka sebelákavější, prostě ne. Teprve před několika dny jsem se vrátil z dlouhé cesty a rád bych se teď věnoval rodině.“

„Prosím, berte ohledy na tu nešťastnou dívku – chrr – chrr – křup!“ zachrastilo ve sluchátku, které poté ohluchlo.

„Nu, právě v nejlepším,“ posteskl si Nobody. „Přece jen si to ještě budu muset promyslet.“

Mohlo se vlastně jednat o docela zajímavý případ, ale detektiv toho měl za poslední dobu opravdu moc. Během několika měsíců totiž procestoval doslova celý svět, nejprve v honbě za tajemným Mefistofelem, pak při pátrání po jeho tajemné sektě. Oproti tomu mu bylo značně proti mysli odmítnout pomoc člověku v nouzi.

„O jaké dívce to asi Lake mluvil,“ přemýšlel. „Škoda, že se o ní nezmínil už dřív. Co se týče finanční otázky nabídek, je mi lhostejná, ale jedná-li se o lidské neštěstí, musí člověk být ohleduplný. Nu, snad se ten neodbytný muž ještě ozve.“

Skutečně – netrvalo ani pět minut, a telefon se ozval znovu.

Crrr – crrr – crrr! Crrr – crrr – crrr!

Nobody se natáhl pro sluchátko. Ano, byl to opět baron Lake.

Ne, sir Willcox nezavěsil úmyslně; jednalo se zřejmě o poruchu – ty nakonec nejsou nijak řídké – spojení bylo přerušeno nedobrovolně.

„Dobrá,“ pokračoval hlas na druhé straně drátu. „Nerad bych riskoval další přerušení; pokud budete souhlasit, sir, mohli bychom se nezávazně sejít na místě, jehož volbu ponechám na vás.“

„Ještě mně prosím povězte, o jaké nešťastné dívce jste to mluvil.“

„Víte – – –“ druhý konec drátu se odmlčel, zřejmě vytušil Nobodyho zájem, „– – – nejraději bych... nejraději bych vám to sdělil mezi čtyřma očima.“

„Spoléhá na můj cit,“ pomyslel si Nobody. „Nu což, nezávazná schůzka ještě nic neznamená.“

„Znáte hotel Snowhouse poblíž New Gate?“ zeptal se.

Ano, znal jej. Tedy za dvě hodiny v modrém salonku. Master Lake nemusí děkovat – zatím nemá za co!

Venku se pomalu stmívalo. Sir Willcox si vzal CAB, ale vystoupil ulici před hotelem. Jak bylo jeho zvykem, chtěl se nenápadně porozhlédnout kolem. Běžně takové podniky nenavštěvoval, ale pozvání do jednoho z nejluxusnějších hotelů v Londýně mu mělo posloužit k oťuknutí neznámého.

Ostatně, jméno baron Alphons Lake nebylo Nobodymu úplně neznámé. Za svých toulek světem se doslechl o baronovi, který musel mít velice zajímavý osud. Baron Lake byl původem Francouz. V nejranějším mládí opustil rodnou zemi a zmizel v Americe. Ač zběhl ze studií, byl velice vzdělaným a hlavně filantropickým mužem.

V Americe rozmnožil své jmění, když se mu podařilo získat několik naftových polí s vysokou kapacitou. Stal se jedním z nejbohatších mužů Nového světa. Na cokoliv sáhl, to mu kvetlo pod rukama. Není divu, že kolem takového muže začaly obletovat lepší děvy – jedna nabídka střídala druhou.

Mladý Lake – po odchodu z Francie si poangličtil jméno – odolával, neměl však příliš nadšení pro ženskou krásu. Alespoň ne do té doby, než se objevila Ona. To musela být ta pravá!

Velice půvabná a krásná Španělka, seňora Elvíra Catasová, měla všechny přednosti žen: byla krásná, inteligentní i okouzující; měla v sobě onen zvláštní magnetismus, jenž přivádí muže k šílenství. Navíc byla bohatá – prý. Člověk ji musel považovat za anděla, sestoupivšího z nebe.

Ať Lake odolával, jak chtěl, tomuto andělovi odolat nemohl. Netrvalo dlouho a došlo na zásnuby. Svatba následovala o několik týdnů později. Ihned poté odjeli novomanželé na svatební cestu do Mexika.

Víc o nich Nobody nevěděl. Pouze se ještě někde doslechl, že seňora Catasová byla ve skutečnosti velice prohnaná podvodnice, ovdovělá děvka nejhrubšího zrna. Její první manžel, bohatý italský důstojník, byl zraněn v souboji kvůli jejím záletům. Než podlehl ranám, stihl ještě seňoru vydědit. Neměla ani vindru... co snazšího, než vyrazit do Ameriky, kde snadno sežene nějakého křena. Byla velmi prohnaná, chytrá a krásná – neváhala použít těchto vlastností i svého těla, aby pronikla do vyšších kruhů. Získala nějaké peníze, a potom už nebylo nesnadné omotat si kolem prstu i takového muže, jakým byl baron Alphons Lake.

Těmito myšlenkami se Nobody zabýval, když kráčel pomalu k hotelu. V postranní ulici souběžně s hotelem bylo stanoviště fiakrů a drožek CAB. Opodál se leskly výlohy známého londýnského klenotnictví, před nimiž zevlovalo několik tuláků. Nobody by jim ani nevěnoval žádnou pozornost, ale jejich orvané cáry působily v lesku výloh jako pěst na oko.

„Nu, zde toho moc nevyžebraíte, akorát vás sebere konstábl,“ zamumlal detektiv a vystoupiv po schodech, vešel do hlavního salonu.

Nevšimavě prošel po drahém peršanu a zahrnul vlevo do modrého salonku.

Zde seděl jen jeden host. Byl to nepřilíš starý muž, jemuž však starosti a útrapy života vryly vrásky do tváře a protkaly jeho vlasy šedinami. A... nebyly to jen starosti, nýbrž něco mnohem horšího. To Nobody poznal na první pohled. Muž byl

dobře oblečen; jehlice v jeho kravatě musela stát nejméně pět liber – – bezpochyby baron Lake?

Ano, je to on. Přišel raději dřív, takže tu čeká už půl hodiny. Měl špatnou předtuchu, že se něco stane, že se snad se sirem Willcoxem ani nesejde.

„Vaše obavy byly zbytečné,“ prohlásil Nobody. „Jednou jsem vám slíbil, že přijdu, tak jste tomu měl věřit. Nemám ve zvyku neplnit své sliby.“

„Má slova neměla za účel vás urazit, sir,“ omlouval se baron. „Spíš jsem měl pocit, že nade mnou visí nějaká hrozba, která zabrání v příchodu mně.“

„Jak vidím, dorazil jste ve zdraví,“ usmál se Nobody.

„Jsem rád, že je to tak. Víte, chci s vámi mluvit o velmi důležitých věcech. Jsem přesvědčen, že až vám vše vysvětlím, mou prosbu neodmítnete.“

„Nu, nebudu vám slibovat nic předem... co pijete?“

„Whisky.“

„Objednám si také. Poslouchám vás.“

Úslužný číšník přinesl Nobodymu žádané, zatímco Lake spustil:

„Vlastně jsem původem Francouz...“

„Něco jsem o vás už slyšel,“ přerušil jej detektiv a řekl, co věděl.

„Skoro mne udivuje, že tak špičkový detektiv jako vy neví víc o událostech, jež takovou dobu vlnily hladinu americké smetánky.“

„V té době jsem se většinou zdržoval v odlehlých koutech světa, kam se zprávy nedonesou tak snadno.“

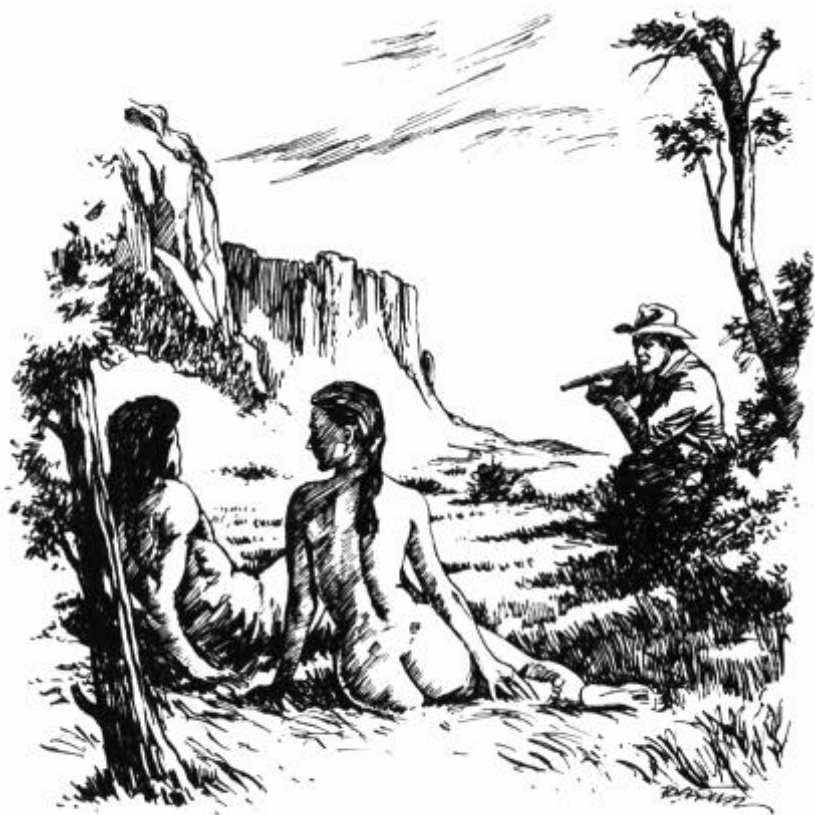
„To chápu. Proč jen jsem tu ženskou neprokoukl dřív!“

„Jste příliš měkký a dobrotivý. Nedívím se, že si vás tak omotala kolem prstu. Dokázala si vycvičit už i jinačí chlapíky.“

„Ano... snad máte pravdu. Nejvíc lituji tu dívenku... ach, chuděra...“

„Míníte tu, o které jste mluvil v telefonu?“

„Ano. Budu vám vyprávět celý ten smutný příběh.“



*Spanělky si nelámou hlavu s přílišnou věrností.*

Bylo to už třetí den svatební cesty, co Elvíra začala projevovat svou pravou tvář. Ubytovali se toho večera na haciendě baronova přítele. To byl bodrý muž, čistokrevný Mexičan, který na své haciendě – ostatně jedné z největších v kraji – držel jako peóny několik jihoamerických Indiánů z kmene Čibčů.

Jeden z nich se připojil k novomanželům už na hranici hacienderových pozemků. Byl to statný muž, v jehož žilách kolovala nějaká ta kapka černošské krve. Horkokrevnému Jihoameričanovi se rozbušilo srdce, když spatřil krásnou ženu. Ta musí být jeho!! Také on se jí líbil; Španělky si nelámou



hlavu s přílišnou věrností. Krátce a stručně, když se baron uprostřed noci probudil, nenašel Elvíru po svém boku. Protože stále nepřicházela, vydal se ji hledat – a také ji našel – nahou v Indiánově objetí.

Ať byl baron filantrop, jaký chtěl, to bylo příliš! Vytrhl revolver, který si prve zastrčil do kapsy, a vpálil kulku do hlavy – – Indiánovi. Ne, ani nyní nedokázal zabít tu couru... přece jen to byla jeho žena. Indián byl na místě mrtev.

Bylo z toho nesmírné pozdvižení. Haciendero byl dobrý přítel Lakeho, ale ve svém postavení si nemohl dovolit držet na haciendě vraha ze žárlivosti. Lake se rychle vydal na další cestu a – – Elvíru vzal s sebou. Začal ji nenávidět, rád by ji od sebe zapudil... byla však těhotná.

Bude to dítě jeho?

Nu, po devíti měsících bylo vše jasné. Čokoládová holčička, která dostala jméno Juanita, nemohla být dcerou barona, v jehož rodu nikdy nekolovala krev jihoamerických Indiánů, navíc s nějakou tou kapkou černošské krve.

Ať tedy děvka táhne a svou nadílku si vezme s sebou! Z dobromyslného filantropa se stal zatrpklý člověk, nenávidějící ostatní. Skutečně? Brzy poznáme, že to tak docela nebyla pravda.

Elvíra mu vyhověla pouze zčásti: táhla, ale bez nadílky.

Mezitím už bouře kolem tohoto případu utichla – Američané mají starosti i o jiné věci – a Lake se odvážil opět mezi lidi. Co však s dítětem?

„Dostal jsem nápad,“ pokračoval baron, „že dívku odvedu ke svému příteli hacienderovi. Měl bezdětné manželství a jeho žena velmi toužila po dítěti. Odvezl jsem Juanitu na haciendu... ti dobří lidé se jí skutečně ujali... vychovávali ji jako svou.“

Slova mu šla trhaně přes rty, jeho ruce se chvěly. Přece jen to dítě musel milovat.

Po několika hubených letech však hacienda vyhořela; stáda byla poražena nemocí. Majiteli nezbylo nic jiného, než všechno prodat za nuznou minci a odejít pryč.



... stáda byla poražena nemocí.

Dnes bydlí ve Veracruz a dívku, která mezitím povyrostla, má stále u sebe, ačkoliv všichni žijí na pokraji nouze.

Mluví se na chvíli odmlčel a rychle do sebe obrátil sklenku alkoholu.

„Proč jim tedy nepomůžete?“ zeptal se Nobody snad trochu nekorektně.

„Ano... víte... rád bych to udělal už kvůli svému příteli, ale... já... já... nemám už žádné peníze.“

„Cože? Kam se poděly všechny ty vaše miliony?“

„Nu, co bych skrýval. Přišel jsem o ně. Jak? Jednoduše. Když Elvíra zmizela, pocítil jsem samotu plnou tíží. – Vy tu ženu neznáte; vy nevíte, co dokáže udělat s lidským srdcem, s city muže. Nemohl jsem dál. Začal jsem kouřit opium, proploval jsem nejhoršími doupaty hráčů a vagabundů. Sedmdesát milionů dolarů se doslova rozplynulo. Navíc dlužím spoustu dalších peněz organizovanému gangu, který roztahuje svá chapadla nad celým světem. Domnívám se, že to vezme špatný konec.“

„Proč hned myslet na nejhorší?“

„Víte, už jsem vám přece řekl, že mám takový zvláštní pocit... snad to nic neznamená, snad je to jen nějaká utkvělá představa... mám strach. Proto jsem vás obtěžoval, proto jsem tolik naléhal. Teď znáte zas jednu historku z high society.“\*)

„Je to velice smutný příběh,“ pravil zamyšleně Nobody. „O té ženě jste už neslyšel?“

„Právě že ano!“ ožil baron.

„Žije ještě?“

„Žije.“

„Kde se zdržuje?“

„Podivíte se, až vám to řeknu.“

„Už jsem zažil leccos podivuhodného,“ odtušil detektiv. „Hned tak mne něco nepřekvapí.“

„Snad přece!“

„Tak mluvte, pane barone!“

„Mám zprávy, že je vězněna jako otrokyně v harému egyptského chedíva.“

„To není možné!“

„A přece je to pravda.“

„Odkud to víte?“

„Mám to ze spolehlivého pramene. Zjistil to můj přítel, americký konzul v Káhiře. Ví to přímo od strážce harému.“

---

\*) Vysoká společnost (angl.)

„To zní věrohodně. Ostatně, už jsem byl svědkem něčeho podobného. Chcete ji snad vysvobodit?“

„Ani by mne to nenapadlo...“ odmlčel se. „Vyskytly se ale okolnosti, které mne donutily nad tím přemýšlet.“

„Jak to?“

„Musím se nejdřív zmínit o jiné věci. Před třemi lety jsem se dozvěděl, že Elvíra měla v Americe nějaké příbuzné. Pátral jsem v tom směru a zjistil jsem, že by se mělo jednat o jejího strýce a jeho sestru. On se jmenuje Jackie Cooke, ale ve skutečnosti pochází z Ruska. Jeho pravé jméno je Saša Pněv. Měl prý na Kavkazu a na Uralu slévárnu platiny. Po nějaké době se vystěhovali i se svou sestrou do Států, kde své peníze výhodně rozmnožil. Před nějakou dobou však zemřel a Marie se někam odstěhovala. Zůstalo po něm velké jmění; Elvíra je jeho neteř, a proto si myslím, že část – – –“

„Že část dědictví odkázal jí. To znamená, že by bylo možné ji přinutit, aby část těch peněz poskytla své dceři... počkejte, nepřerušujte mne!... a aby to bylo možné, musela by být vysvobozena z Káhiry. Tímto úkolem jste mne tedy chtěl pověřit?“

„Jak jste to mohl uhodnout?“

„Nu, to není nic nesnadného, vážený pane. Kdyby nepřišel Nobody na tohle, nepřišel by už na nic!“

„Máte skutečně pozoruhodný talent!“

„Díky za pochvalu!“

„Nepochybně ji zasloužíte.“

„Nuže, když nedáte jinak... akorát doufám, že mne nechcete přimět lichotkami, abych vyhověl vašemu přání?“

„Znamená to snad, že mne odmítáte? Můžete přece získat část těch peněz pro sebe a jistě – – –“

„O peníze nejde! Je to sice velice lákavé dobrodružství, ale existují důvody – – –“

„Prosím, žádná zbytečná slova! Řekněte mi krátce: ano, nebo ne?“

„Tak rychle se nemohu rozhodnout. Jistě chápete – – –“

„Sir, pokud ještě nejste konečně rozhodnutý, ponechám vám nějaký čas, abyste mohl celou věc pečlivě zvážit. Řekněme, že vám zítra zatelefonuji; odpovíte mi jen jedním slovem: ano – ne. Souhlasíte?“

Nobody přikývl.

„Pokud vás to nebude obtěžovat, Mr Lake, rád bych se vás ještě zeptal na několik maličkostí.“

„Jistě.“

Alfred Willcox se ptal na různé podrobnosti, které se mu případně mohly hodit. Poté pokynul číšníkovi.

„Platím!“

„Hned, sir!“

Také Lake sáhl do kapsy.

„Nechte to na příště, barone,“ zadržel jej Nobody. „Jsem rád, že jsme se poznali a že jste mohl být mým hostem. Zítra dopoledne mně zavolejte. Ne, nečekejte na mne; ještě si musím koupit doutníky. Sbohem, pane barone!“

Alphons Lake opustil salonek. Nobody přistoupil k baru a koupil si balíček doutníků. Potom zamířil k východu.

„Pomoc! Pomóóó!!“

Tyto výkřiky mu přilétly vstříc.

Rychle vyběhl před hotel. Vpravo ani vlevo nebylo živé duše.

„Pomóóó!!“ zazněl opět výkřik, který přicházel zpoza pravého rohu hotelu.

Nobody se vrhnul tím směrem – a naskytl se mu hrozný obraz.

Baron Lake ležel na zemi v kaluži krve; z krku mu trčela rukojeť dýky. Jeden z útočníků ležel pod ním, druhý mu právě mířil svou dýkou na břicho s výkřikem: „Tím jsi splatil svůj dluh gangu!“ – Třetí se obrátil k Nobodymu, neboť zaslechl jeho spěšné kroky. Byli to stejní otrhanci, jenž zevlovali v okolí výloh klenotnictví, když Nobody přicházel k hotelu.

Detektiv přispěchal a srazil pěstí k zemi prvního protivníka; druhý se mezitím bleskurychle zvedl a běžel pryč. Nobody jej nepronásledoval. Přiskočil k těžce zraněnému baronovi.



*... z krku mu trčela rukojeť dyky.*

„Splníte... splníte mi — — splníte... mé přání?“ vyrazil ze sebe tento namáhavě; jeho slova doprovázel proud krve, prýštící z úst.

„Zachraňte ji... peníze... dcera — — ano?“

Nobody přikývl. Bylo jeho povinností splnit poslední přání umírajícího. Jak jen to mohl dopustit? Vždyť viděl ty tři muže — slyšel baronovy obavy — dozvěděl se o gangu — — měl to předpokládat!!

Baron se usmál; v jeho očích se zaleskla jiskra naděje — a naposledy vydechl.

Ve stejném okamžiku se probral útočník, sražený Nobodyho ranou. Detektiv k němu ihned přiskočil, aby mu zabránil v útěku. Popadl jej za levou ruku a zkroutil mu ji za záda. Totéž chtěl udělat s pravicí, aby mohl muže spoutat... ale to se nestalo.

Otrhanec poznal, že neunikne – – – jeho pěst se křečovitě sevřela – – mužova hlava dopadla těžce na dlažbu.

Co se stalo? Muž si vrazil do dlaně otrávený hrot, který se ukrýval v ozdobě prstenu na jeho pravé ruce. Otrhanec byl na místě mrtev. Nobody odtáhl barona stranou a přesvědčil se, že i druhý muž je mrtev; v jeho srdci vězela baronova dýka. Tu již přispěchal z druhé strany konstábl přivolaný hlukem.

Nobody mu v krátkosti vysvětlil nejnmutnější a pak zamířil rozladěně k domovu. – –

Druhého dne časně ráno spěchal na policejní stanici – ne, toho uprchlého otrhance nedopadli – ano, samozřejmě, jednoho dobrého detektiva může Nobody dostat – jistě, bude jej doprovázet až do Káhiry.

„Vezmu si tedy Jacka Brayna,“ prohlásil Nobody. „Dejte mu dovolenou na neurčitou dobu. Výlohy hradím. Ne, lístky na loď jsem zakoupil už cestou sem.“

„Kdy odjíždíte?“

„Rychloparník *Shark*\*) odplouvá za tři hodiny. Doufám, že Mr Brayn bude připraven.“

„Jistě. Doufáte v úspěch?“ vyzvídal policejní ředitel.

„Vždy jsem v něj doufal a nikdy doufat nepřestanu.“

„Snad z toho dokonce nebude návrat slavného Nobodyho?“

„Pokud ano, jistě to už nebude Nobody, jakého lidé znali. Ostatně, nemyslím, že bych se chtěl střemhlav vrhnout do záhad. Docela mi stačí ta nevyjasněná záhada toho tajemného muže, který se tenkrát zabil v mém sklepě. Stále jsme ještě nic nezjistili. – Nu, takže už jen dvě a tři čtvrtě hodiny, sir. Ještě si musím vyřídit nějaké maličkosti. S Braynem se sejdu na palubě.“

---

\*) Žralok



*O několik dní později přistál v káhirském  
přístavu Bulak rychloparník Shark.*

„Jak si přejete, sir. Přeji vám hodně štěstí!“

„Sbohem!“ — — —

O několik dní později přistál v káhirském přístavu Bulak rychloparník *Shark*. Na nábreží se vyvalil dav cestujících všemožných národností, mezi nimi také několik Angličanů.

„Arabadží!“ zvolal jeden z nich k zástupu oslařů, čekajících na své zákazníky.

Okamžitě přichvátal mladý Arab.

„Kolik si budeš přát, oslů, sidi?“ ptal se.

„Jednoho pro mne, druhého pro mého společníka a dva na zavazadla,“ řekl první arabsky. „Zaměř k hotelu d'Orient!“

Muži vyskočili na malé, ale značně silné oslíky; arabadží naložil jejich zavazadla na dvě zvířata a pak se ujal své práce —



běžel za oslíky po svých a klackem usilovně zpracovával oslí zadky, aby jejich majitele udržel v čilém klusu.

Po necelé půlhodině seskočili muži před uvedeným hotelem.

„Tady máš!“ prohlásil Nobody – neboť on to byl – podávaje chlapci několik mincí.

Arab se hluboce uklonil; takovou odměnu nedostával často. To ovšem neuniklo hotelovým zaměstnancům, postávajícím kolem vchodu. Dva z nich ihned přiskočili k Nobodymu a Braynovi.

„Ubytujeme se!“ nařídil Nobody. „Máte zde rezervovaný pokoj na jméno Brayn. Odneste tam zavazadla! A my,“ obrátil se k průvodci, „my si zajdeme na skleničku.“

Oba muži zamířili do výčepu, zatímco nosiči odnášeli jejich zavazadla do rezervovaného pokoje.

Nobody prolétl pohledem lokál a – – – na chvíli se zarazil.

„Pojďte! Posadíme se k tomu stolu pod oknem vedle toho tloušťka.“

Ještě si přejel několikrát prsty přes tvář, čímž se tato zcela změnila... vedle Brayna stál nefalšovaný Ind, třebaže v anglických šatech. Pak zamířil Nobody k označenému stolu a Brayn jej následoval.

„Smíme se posadit?“ obrátil se Ind anglicky na tloušťka.

„Yes, jistě!“

Byl to rozložitý, velice silný muž s blahosklonným výrazem v tváři. Chvíli si zvědavě prohlížel nově příchozí, ale pak se lhostejně odvrátil.

„Mám na Káhiru velice dobré vzpomínky,“ prohodil nyní Ind ke svému průvodci, když se posadili. „Před mnoha lety jsem se zde seznámil s velice zajímavým člověkem, kterého jsem dnes opět spatřil.“

„Ach tak!“ podivil se Brayn. „Co to bylo za muže?“

„Zprvu na mne působil jako blázen, ale později jsme se stali dobrými přáteli. Měl sice mouchy, ale v jádru to byl skvělý chlapík. Byl to znamenitý obchodník, ale dokonce chtěl psát i knihy!“

„Hm... s čím obchodoval?“



*Cerberus Mojan, čokoláda, oleje i sýry...*

Zdalo se, že i tlouštíků sleduje jejich rozhovor, vedený v angličtině, a při poslední otázce ještě víc zpozorněl.

„Snad se vším. Specializoval se však na čokoládu a oleje.“

„Ehm!“ – přerušil jej tlouštíků, sáhl do kapsy a podal jim navštívenku, na níž stálo:

*Spisovatel  
Cerberus Mojan  
čokoláda, oleje i sýry  
ve velkém  
LONDÝN*

„Bohužel se nepamatuji, že bych se byl s vámi setkal,“ obrátil se poté na Inda.

„Opravdu? Myslel jsem, že máte lepší paměť, Mr Mojane!“

„Ehm... totiž... ne, to není možné!“

„Co?“

„Že byste byl Mr Nobody – – –?“

„Pst!“ zašeptal nyní Ind, přejel si opět po tváři – – – a seděl zde skutečně detektiv Nobody!

„Jste to skutečně vy, vážený? Kolik let jsem vás už neviděl! Co děláte v Káhiře? Snad ne za nějakým případem? Kdo je ten váš společník?“

„Ne tak najednou!“ smál se Nobody. „Budu vám vše vyprávět.“

Muži si objednali anglický porter a zahalení v oblacích vonného dýmu vesele hovořili. Nobody seznámil Mojana se vším, co souviselo s jeho pobytem v Káhiře.

Cerberus Mojan se nezměnil. Cestoval po světě, dělal psí kusy, ale nestěžoval si. Byl to týž Mojan, jakého čtenáři už znají.

„Takže stejné dobrodružství, jaké nás potkalo v cařihradském serailu?“ ptal se tloušť.

„Nu, tentokrát to snad proběhne snadněji a rychleji. Chedívův harém nelze vůbec srovnávat se sultánovým seraiem.“

„Hm! Doufám... ehm... doufám, že počítáte s mou pomocí, sir?“

„Abych vám řekl pravdu, Mr Mojane, raději – – –“

„Cože?! Jakže! Nechcete mě vzít s sebou, he?“

„Nechci zapírat, ale – – –“

„Ehm! Ehmmmm!!! Spatříte mě po tolika letech a hned mi odmítnete mou první... ehm... prosbu!“

„Ach, tak zlé to zas nebude! Abyste neřekl, vezmu vás s sebou odpoledne na průzkum. Potřebuji si obhlédnout chedívův harém. Ta žena má být mezi otrokyněmi; ženy nejsou ubytovány v paláci, ale přenocují v harému nedaleko Kubaši. Tam se tedy vypravíme.“

Muži ještě dlouho vyprávěli o všem možném, kouřili a popíjeli. Po obědě se odebrali do pokoje, aby se převlékli a trochu si odpočinuli. Také Mojan se vzdálil do svého hotelu – bydlel o ulici dál v Báb el France. Zde nesehnal pokoj, ale chodil sem na nejlepší porter v Káhiře. Jak se zdálo, trávil více času ve zdejších lokále než ve svém hotelu.

O několik hodin později kráčeli dva muži kolem paláce nedaleko Kubaši. Zde bydlely přes noc chedívovy otrokyně, jeho ženy a všechny ty, které pečovaly o ženské práce ve všech chedívových palácích. Mezi těmito otrokyněmi měla být i Španělka Elvíra Catasová, dvojnásobná vdova, mnohanásobná milenka, matka indiánské dívky, žena, jež vybičuje muže v šílenství, aby od něj vzápětí utekla – najdou ji zde?

„Asi nezbude nic jiného, než vniknout do harému v noci přes zeď“, mínil Mojan.

„Počkejme! Snad by se nám podařilo vniknout do harému, kdyby... nu, uvidíme.“

Nobody už měl nějaký nápad.

Zanedlouho se přece musí začít vracet otrokyně ze svých zaměstnání v chedívových palácích. To se děje tak, že jsou přinášeny v nosítkách po jedné nebo po dvou eunušskými nosiči.

Snad nechtěl Nobody...? Ano, chtěl.

„Mojane, měl bych pro vás úkol“, obrátil se detektiv na tloušťka. „Znám vás a vím, že jste i přes vaši postavu rychlý a silný muž. Dokázal byste odlákat strážce harémových nosítek, aby za vámi běžel kus cesty a potom se vrátil, protože jste mu unikl?“

„Ehm, to jistě nebude nesnadné, tím spíš, bude-li to nějaký pořádně bachratý černocho. Ti jsou hrozně neohrabaní a pomalí.“

„Dobrá. Zařídíte, aby vás pronásledoval alespoň minutu cesty. Pak se mu ztratíte, aby se mohl vrátit. Já se postarám o ostatní. Potom můžete jít do svého hotelu. Nejdřív se ale ještě zastavte u Mr Brayna a řekněte mu, že zatím jeho služby nepotřebuji; bude muset projevít svůj ostrovtip zítra. Budu vás očekávat zítra s rozedněním na tomto místě.“



*„Schováme se v tomhle loubí.“*

„A vy?“

„Počítám, že se nějakou dobu zdržím v harému.“

„Rád bych tam šel s vámi...“

„... a všechno pokazil! Ne, to nejde. Na zítřek vám chystám skvělý úkol v ještě skvělejší společnosti.“

„Nu dobrá. Ehm... co tedy teď?“

„Schováme se v tomhle loubí. Pokud spatřím vhodná nosítka, vyběhnete dopředu a odlákáte jednoho z nosičů – toho, který bude silnější a tlustší.“

„Jak to mám udělat?“

„To ponechám na vašem ostrovtipu. Nejste žádný hlupák a –  
– –“

„To je jisté! Ehm... nakonec, už mám plán.“

„Tak vyčkejme.“

Stáli tam asi půl hodiny. Za tu dobu prošlo kolem několik chodců a také několik eunuchů s nosítky. Někteří z nich zabočili do ulice ke Kubaši.

„Už chodí!“ sykl Mojan.

„Čekejme!“ odtušil Nobody.

A hle! Nyní se na druhém konci ulice vyhoupli dva nosiči, nesoucí harémová nosítka. První byl velice tlustý černoch s převislými tvářemi a odulými rty. Druhý byl mladší, nepřiliš tlustý – mohl být jen o trochu silnější než Nobody. To jsou ti praví!

Nosítka se pomalu blížila. Za chvíli minou výklenek. Tu vyběhl Mojan, přiskočil k prvnímu černochovi a plivl mu do tváře. Vzápětí vytrhl z jeho opasku bič a zasadil mu několik ran přes obličej. To ovšem bylo i na netečného kleštěnce příliš. Upustil nosítka na zem – chudák ta žena uvnitř! – a vrhl se za Mojanem.

„Kelb, kelb – pse, pse!!!“ řval a snažil se tlouštíka popadnout.

Mojan však nečekal a s bičem v ruce pelášil pryč, co mu síly stačily. Eunuch se rozběhl za ním.

Také nosič vzadu položil nosítka a spěchal prvnímu na pomoc. Tu vyskočil Nobody z úkrytu a zvolal:

„Pohlédni na mne!“

Eunuch mu pohlédl do očí a v tom okamžiku cítil, jak se mu klíží víčka. Nobody jej jediným pohledem uspal.

„Budeš spát hypnotickým spánkem, dokud ti nedovolím, aby ses probudil. Rozuměls mi?“

„Rozuměl jsem ti... budu spát...“

Tato otázka byla nutná, aby Nobody poznal jeho hlas. Nyní v rychlosti zatáhl eunucha do výklenku – několik okamžiků si zpracovával tvář rukama, na něž si nanesl z lahvičky několik kapek jakési tekutiny. Stejnou tekutinu si rozetřel i po krku,

rukou a pažích. Rychle shodil svrchní šaty, natáhl přes sebe eunuchův oděv; tomu pak navlékl svůj svrchník – a postavil se k nosítkům. Byl nyní černochovi k nerozeznání podobný!

Netrvalo dlouho a objevil se druhý eunuch. Těžce oddychuje přistoupil s kletbami k nosítkům.

„Proč jsi se mnou neběžel za tím psem?!“ pištěl na Nobodyho typickou eunušskou fistulí.

„Někdo musel zůstat u nosítek,“ odvětil Nobody hlasem nosiče.

„U Alláha, to máš docela pravdu, Alí. Nemohl jsem toho prokletého psa chytit. Přišel jsem o bič! Ať ho Alláh prokleje!“

„Znáš ho?“

„Ne. Asi se napil vína a Alláh mu zatemnil mozek. Pospěšme si ale, nebo ještě bude tančit bič i po našich zádech!“

Zvedli nosítka a za několik minut už vcházeli do brány chedívova harému. Tu se Nobody bezděčně ohlédl... a ztuhl úlekem.

„Bože, Mefistofeles!“ pomyslel si s hrůzou. „To není možné!“

Neměl čas dále přemýšlet, neboť se ozval strážce u brány: „Svázal ti snad Alláh nohy, Alí?! Koukej padat, nebo ti pomůžu karabáčem!“

Brána za Nobodým zapadla...

Druhého dne časně zrána zaklepal Nobody na pokoj ve svém hotelu. Mister Brayn byl již vzhůru a rychle otevřel dveře.

„Jak jste pochodil?“ ptal se rychle po pozdravu příchozího.

„Výtečně. Zanedlouho sem přivede Mojan seňoru Catasovou.“

„Jak jste to dokázal?“

„Nu, bylo to velice snadné.“

A Nobody vyprávěl.

Podařilo se mu vniknout do harému. Pod maskou eunucha Alího mu nedalo žádnou námahu vypátrat hledanou ženu. Pracovala v harémové kuchyni. Ačkoliv mnoho protrpěla, byla stále nesmírně krásná. Nyní Nobody pochopil, proč si dokázala podmanit i takového muže, jakým byl baron Lake.

Představil se jí jako pan Sundau a vše jí vysvětlil. Řekl, že ji za jistých podmínek vysvobodí. Jak? Nu, docela snadno. Už je vše připraveno. Ráno ji vynese eunuch Achmed s falešným Alím ven. Proč by to neměl udělat? Nobody přece přivedl Achmeda hned za branou do hypnotického spánku a přikázal mu, že ráno vynesou s Alím tuto otrokyni ven k výklenku. Bude to zcela snadné.

Ano, má podmínku – – za to, že ji vysvobodí, přenechá polovinu svého majetku své dcerce, kterou vychovává haciendero Cortucho ve Veracruz. Ne, po baronovi nezdělala nic, pouze vdovský titul – a ne první – ale to nevadí; může se totiž stát, že získá majetek jinou cestou. – Ráda souhlasila, že polovinu svého doživotního jmění nechá přepsat na dceru. Nu dobrá, jsou dohodnuti. Nobody jí vyprávěl o všem možném, na co se ptala. Poté se vzdálil.

Než se odebral na Alího podušku, prohlédl si alespoň ty části harému, kam se mohl jako eunuchův dvojník dostat. Pak se klidně uložil ke spánku.

Druhého dne s rozedněním naložili s Achmedem otrokyni do nosítek, a aniž by byli zdržováni, odnesli ji k výklenku. Zde již čekal Mojan – – ujal se ženy a odvedl ji do bazaru, aby ji oblékl. Potom ji má přivést za misterem Braynem do hotelu.

„Nebudou ji pronásledovat?“ obával se Brayn.

„Ne. Eunuchové budou až do večera pod hypnotickým vlivem. Nyní sedí v kavárně a popíjejí. Prázdná nosítka ukryli v zahradě za výklenkem.“

„To je téměř neuvěřitelné!!“ zvolal detektiv.

„Nu, hypnóza ve správných rukou zmůže leccos,“ usmál se Nobody. „Dáma je zachráněna a případným pronásledovatelům unikne do bezpečné dálky.“

Při těchto slovech ovšem netušil, jak pro něho samotného bude ta dálka nepřijemná.

„Chcete snad odejít, sir?“ zeptal se Brayn Nobodyho, který se opět zvedl.

„Ano. Musím rychle zatelegrafovat domů, protože jsem zde spatřil něco, čemu nemohu uvěřit. Pak si potřebuji něco zjistit na



americkém konzulátě. Abych nezapomněl, počkejte na pana Mojana dole v jídelně. Pokud by snad projevil některý ze svých vrtochů, nenechte se vyvést z míry. Hlavně si pamatujte slovo...“ Nobody se k němu sklonil a něco mu pošeptal. „Je to heslo, jímž se mu musíte prokázat.“

„Ach, už včera mně ten člověk připadl takový zvláštní!“ smál se Brayn. „Nu co, proč by mu člověk nevyhověl.“

„Dobrá. Já jdu, ale včas se vrátím. Doufám, že tu bude všechno – *all right*. S případem jste seznámen, a tak se pokuste působit na záchráněnou ve prospěch toho dítěte. Brzy se uvidíme.“

Nobody odešel. – – –

Před velkým hotelem zastavila drožka domorodého majitele v červeném fezu.

Z vozu seskočil i přes svou tloušťku elegantním, mladistvým skokem pán, ke kterému ihned přiskočili číšníci, opírající se o hotelový portál, jako by je navštívil sám Velký Mogul. Neznali jej, neboť nepřicházeli do styku s hosty výčepu.

Ten těžký zlatý, dvojnásobně silný řetěz od hodinek, na němž viselo bezpočet pečetiítek a přívěsů, ty brilantové prsteny, stejně jak kravatová spona s kamenem, takový ohoz... a jak ten malý a tlustý muž dokázal mávat svou černou hůlkou a lesklým cylindrem – hrome, to musel být nepochybně nějaký kníže z říše světa finančníků!

Kdo by mohl tušit, že tento muž, tvářící se jako zosobněná hrdost, že ještě včera večer naléval do svého hrdla anglický porter v místním výčepu?

Ani ve vystupující dámě, které Mr Cerberus Mojan podal galantně ruku, by nikdo nehledal uprchlou otrokyni, jež ještě včera večer stála u plotny chedívova harému.

I včera dobře vypadající žena působila dnes ještě mnohem lépe. Snad to dělaly ty odbarvené vlasy – – – ale ne, ona se změnila celá. V rysech obličeje, v postavě a hlavně v očích tkvěl ten rozdíl. Ty zářily na svět naplněny radostí ze života, její chřípí se chvělo, jako by chtělo sát všechny slasti života – a ta dáma chtěla zase to všechno skutečně prožívat. Už se na to těšila

a připravila se, jak to dělá žena, které bylo po dlouhou dobu vše odmítáno a odepřeno.

Mister Cerberus Mojan natáhl nenapodobitelným gestem svou ruku, a číšníci, kteří se před ním ukláněli jako cvičení pudlíci, čekali na slova, která měla přijít.

„Ehmmm – – – hotel d’Orient?“

Tolik slov ani nebylo pro ty vycvičené pudlíky zapotřebí.

„Velice správně, pane barone, to je hotel d’Orient.“

„Ehm – – – bydlí zde mister Brayn?“

„Velice správně, Excellence, mister Brayn zde opravdu bydlí.“

„Ehmmm – – – je přítomen?“

„Velice správně, Výsosti, mister Brayn sedí v jídelně.“

Stejně neopakovatelným gestem graciéznosti a důstojnosti nadzvedl Mr Mojan svůj lesklý cylindr a nabídl dámě rámě. A jak ji tak vedl portálem, jak mával nožičkama, třepal jimi, jak se houpal v bocích – – skutečně, tento malý, tlustý mužíček by na každém parketu vyvolal respektuplnou pozornost. To musí být muž, jehož přízeň by si nenechal ujít ani žádný kníže – ačkoliv vlastně ještě nikdo ani nevěděl, kam jej vlastně zařadit. Jeho vystupování však hovořilo za něj.

O tři minuty později už seděli oba v místnosti naproti mladému, elegantnímu pánovi, jehož energie pouze s přemáháním potlačovala rozrušení.

Mojan nasadil naprosto zvláštní výraz, asi takový, jako kdyby právě snil.

Náhle prudce vyskočil a obrovským žabím skokem se ocitl u dveří, které plnou silou otevřel.

Mohutné plesknutí – zvuk vydaly dveře, jenž narazily na nos číšníka, který stál skloněný u klíčové dírky.

„Ó ty bídný hovnivále, ty prokletý, močůvkou smrdící kote!!!“

Jeden elegantní kopanec, který přesunul číšníka až na druhý konec chodby, a pak se Mr Mojan vrátil důstojně do místnosti, jako by se nic nestalo.

„Ehmmm – – – heslo?“

„Havá, havá, raik,“ odvětil Mr Brayn.

„Havá, havá raik je čistý, čistý vzduch – souhlasí. Ehm... ukažte mi jazyk!“

„Myslel jsem, že by vám mohlo postačit správné heslo,“ odvětil detektiv rozpačitým hlasem.

„Koukejte otevřít pusu a vypláznout jazyk!“

Muž se odvrátil od dámy a vyplázl jazyk, jak jen to bylo možné. Mojan přistrčil svůj nos do jeho těsné blízkosti. Na jazyku byla vidět malá bradavička.

„Správně, kuří oko na jazyku. Klidně můžete jazyk zase schovat a také zavřete pusu.“

Nyní už Mr Mojan nepředkládal před každé slovo své ehmmm a také přestal koktat – ale zdálo se, že se zároveň s tím vytratila i jeho veškerá uctivost.

Jistě se nedalo nazvat uctivostí, když píchl palcem do vzduchu směrem k dámě a prohlásil:

„To je vona!“

Znamená to, že to řekl anglicky, ale i angličtina má své dialekty, žargony a vulgární výrazy. V naší řeči by to znělo právě jako zmíněné: To je vona!

„Seňora Catasová? Jsem velice poctěn, že vás poznávám a že vám mohu blahopřát ke šťastnému vysvobození.“

Španělka si nedělala ani nejmenší z urážky, jaké se jí dostalo posledním činem jejího průvodce. Ovívala se vějířem, přisunula se k mladému detektivovi, pozorujíc jej žádostivými pohledy. Ráda by se s ním sblížila.

Jenže už v zárodku bylo její počínání přerušeno strohým gestem jejího průvodce, které jasně říkalo: Drž hubu, protože budu mluvit já!

Mezitím vytáhl Mojan obřadně svou náprsní tašku a z ní vyňal jakýsi papír.

„Tady jsem hned vystavil účet: od Mr Cerbera Mojana, který se výtečně staral o seňoru Elvíru Catasovou, což se potvrzuje... a nyní vaše jméno. Postačí je napsat tužkou.“

Brayn potlačil úsměv, když napřahoval ruku po listu papíru. Mojan jej však rychle strhl zpět.



*„Měl jsem s touto dámou jisté výdaje,  
které musí být nejprve urovnány.“*

„Neneneééé, tak rychle to zase nejde! Prozatím je ještě tento doklad mým majetkem. Měl jsem s touto dámou jisté výdaje, které musí být nejprve urovnány.“

„Prosím vás, velectěný pane, to je přece samozřejmé...“

„Neneneééé! Kšeft je kšeft. Vyrovnáte mi nejdříve výdaje?“

„Nu ano.“

„Máte u sebe tisíc franků?“

„Jistě. V anglických penězích.“

„Počítal jsem to na franky. Zde je výčet položek. Mám jej ale jen jednou a chci si jej ponechat. Chcete si snad položky opsat?“

Mladý detektiv vytáhl notýsek a Mojan mu začal hlasitě diktovat:

„Dvě boty, jedna levá a jedna pravá, právě frank za kus – dohromady tedy dva franky.“

Brayn šilhal po dámě. Byla skutečně navýsost bezvadně oblečena, ale ty boty, ty boty! Jistěže, vypadaly velice elegantně, ale... nesměla v nich vstoupit nedej Bože do vody. Pak by upadly podrážky. Takhle snad vydrží alespoň do druhého dne.

„Máte to zaznamenané?“

„Mám.“

„Dál: dvě punčochy, jedna lelelevá – – – hepčí! – – – jedna levá a druhá pravá. Kus za patnáct franků, což dělá třicet franků za obě.“

„Za pár punčoch?!“

„Samozřejmě, za pár punčoch. Jen se na ty kousky pořádně podívejte!“

Krásná Španělka se hned postarala, aby je mohli obdivovat. Koketně povytáhla svou sukni, jako by v hotelové místnosti byly na stopu hluboké kaluže.

Hrome! Ano, hedvábné, barevné a skvěle pletené! Bezpochyby ruční práce!

Nyní ať si každý zrýmuje podle svého pár bot za dva franky a pár punčoch za třicet franků!

Mojan pokračoval v předčítání svých výdajů, přičemž plánovitě pokračoval zdola nahoru.

„Takže pár punčoch za třicet franků. Dva podvazky za čtyři sou. Pár podvlíkaček – to znamená, že jsou jedny, ale na dvě nohy – takže podvlíkačky za padesát osm franků. Spodnička za půl franku. Další spodnička za frank. Je na nich totiž spousta cingrlátek. Ó Bože, kdybych já měl takhle vyzdobené své podvlíkačky. Hehehe – – hepčí! – – – košile za frank a pět sou. Polštářovaná matrace z gumy se zapínáním vpředu na prsou, která se skládá z nějakých dvou polokoulí, jedné levé a druhé

pravé – každá část za sto pětadvacet franků, takže to máme dohromady dvě stě padesát franků. K tomu korzet, který tu věc drží pohromadě – jeden a půl franku...“

„Korzet za frank a půl?“ odvážil se Brayn k nevěřicné poznámce.

„Nu, není to snad dost?! Já sice nenosím žádné korzety, a přece žiju! Dál! Teď to ale bude chlupaté. Falešný cop – dvanáct franků. Klobouk k falešnému copu – šedesát franků. Diamantová brož, aby se kostýým mohl nahoře zapnout – dvě sou.“

„Diamantová brož za dvě sou?“

„No, snad si nemyslíte, že bych kupoval pravou?! Pár rukavic, jedna lelelevá – – – hepčí! – – – jedna levá a druhá pravá, dohromady za dva franky. Kartáček na zuby za pět sou, barva na vlasy za tři franky. Ten kus mejdla počítat nebudu, protože jsem se s ním umyl taky; ale polovičku jízdného za drožku tady mám – požaduju jeden frank. A pak jsem jí ještě dal navíc nějaké kapesné, což je pět sou. Nemohl jsem si dovolit, aby se případně dostala do rozpaků. Hotovo, konec!“

„A co odškodnění za vaši námahu?“

„To byste v životě nemohl zaplatit! Nedovedete si představit, co jsem si s ní v bazaru užil!“

Kdo oplývá dostatkem fantazie a výtečným ostrovtipem, mohl si velice snadno z výše uvedeného výčtu vydedukovat, že Španělka vždy chtěla jenom to nejdražší, ale její ochranný patron vždy to nejlevnější. Jednou prosadil svou první, pak zase druhý. Jen v málo případech se sešli někde uprostřed cesty.

Jen tak se mohlo stát, že třicetifrankové punčochy vězely v dvoufrankových botách, že spodnička za sto padesát franků ukrývala druhou za jeden frank. Co teprve ten kostýým za tři sta franků s diamantovou broží za dva sou! A tak dále...

„Tak to sečtěte.“

Výsledná částka naprosto přesně souhlasila s Mojanovými výpočty – vydalo to opravdu na jednu padesátilibrovou bankovku.

„Tááák, a teď můžete potvrdit převzetí té dámy.“

To se také stalo. Mladý detektiv ji dokonce dokázal převzít s díky.

„S díky? To ani nebylo zapotřebí. Dík je spíš na mé straně, že jsem se jí konečně zbavil. Ehmmm – – – dobré chutnání!“

Malé nadzdvižení cylindru, a Mr Mojan už držel v ruce kliku dveří.

„Ale prosím vás – – – nepočkáte na mistera – – – vždyť víte...!“

„Nikoliv.“

„Už brzy přijde.“

„Ať přijde! Ehmmm – – – mamamama – – – hepčí! – – – nechte si tedy chutnat!“

A byl pryč. Nyní mohla Španělka bez obav nadávat na šetrného škudlila. Nedokázala zabránit, aby se mladý detektiv výtečně nepobavil.

Krátce nato vstoupila seňora Catasová po boku svého mladého ochránce do postranního jídelního salonku hotelu, kde se servírovalo na zdobených stolech.

Seděl zde jen jediný host, i když už ne mladý, přesto elegantní pán se slušivým knírkem a... naše milá Španělka se smrtelně polekala.

Stále ještě pobývala v Egyptě, uprostřed hlavního města a v blízkosti harému, z něhož utekla. Kdo by ji tam vrátil, dostal by odměnu, ale ona by za svůj útěk zaplatila životem. Přinejmenším by byla ubičována k smrti.

Marně žádala svého průvodce, aby se raději odebrali na pokoj. Ne, jen žádné stahování do ústraní, naopak, vystupovat naprosto svobodně!

Zrovna teď musela potkat tak známého člověka!

Jejímu průvodci, zkušenému detektivovi, kterého si zvolil sám Nobody za spolupracovníka, její leknutí neušlo; hned mu bylo vše jasné.

„Klid,“ mínil tise, zatímco se rozhlížel po volném stolu. „Tady vám nehrozí žádné nebezpečí. Znáte toho muže?“

„Ano.“

„Ach ne, tam příliš praží slunce. – Kdo je to?“

„Maurice.“

„Znáte jen jeho křestní jméno?“

„Monsieur Kasin.“

„Francouz?“

„Ano.“

„Odkud ho znáte?“

„Z Paříže. Zúčastnil se také jedné mé cesty do Kanady.“

„Znala jste se s ním?“

„Dokonce intimně.“

„Tak! Poznává vás?“

„To nevím. Ano – ne – doufám – myslím, že ne.“

Poslední slova však zazněla, jako by jí bylo dokonce milé, kdyby byla poznána. Rychle se zbavila prvotního úleku, neboť si uvědomila, že právě od tohoto solidního pána se nemá čeho bát.

To jejímu průvodci neuniklo, ale bohužel nedokázal úplně odhadnout charakter této dámy. Odvedl ji ke stolu, který stál zpola ukrytý za sloupem, aby dámu nevystavoval pohledům cizince.

Příliš pozdě! Pán zpozoroval příchozí, zarazil se, nasadil si cvikr; chvíle pochyb, ale pak se přes jeho krásnou tvář rozlil výraz radostného překvapení. Rychle vyskočil a kráčel k nim.

„Je to možné!! Elvíro!!“

Ještě přesně nevěděla, co by měla udělat. Začala se červenat jako růže.

„Můj pane...?“

„To je váš pan manžel?“ zeptal se pán, když položil svou ruku na cylindr, jenž dosud seděl na jeho hlavě.

„Ó ne!“

Ruka, spočívající dosud na krepě cylindru, se ihned stáhla; Mr Brayn, na něhož od této chvíle nebyl brán zřetel, vycítil z tohoto vtíravého muže bezohlednou drzost.

A Španělce neuniklo, jak pohled starého známého spočinul na její diamantové broži. Jistě, za dva sou nemůže člověk žádat dokonalou imitaci.



„Ach, jak to vlastně je – – –? Byla jste přece provdána za signora Catase, italského důstojníka, je to pravda?“

„Ano.“

„Jste snad vdova?“

„Ano.“

„Nu, a... jak to vypadá s vaším dědictvím?“

„Milý pane, chtěl bych vás požádat...“

To se chtěl o poznání bledší Mr Brayn vmísit do rozhovoru, ale byl přerušen Elvírou, která vyskočila jako uštknuta zmijí.

„Dědictví? Jaké dědictví?“

„Milý pane,“ pokusil se ještě jednou detektiv, „musím vás důrazně požádat...“

„Co chcete?!“ vyjel na něho protějšek. „Señoro Catasová, má tento pán právo vás přerušovat v rozhovoru?“

„Ne, ne!!“ doslova vykřikla Španělka. „Dokonce na mne nemá vůbec žádné právo.“

„Nemá na vás žádné právo? Tím lépe! Nu ano. Skutečně jste nevyzvedla své dědictví?“

„Jaké dědictví?“

„Nemáte strýce?“

„Strýce?“

„Sašu Pněva.“

„Ano, ano! Moje matka byla rozená Pněvová.“

„A neměla bratra?“

„Ano, ano, Sašu. Ale ten zmizel – zřejmě zemřel.“

„Kdepak! Není to nikdo jiný než Američan Jackie Cooke.“

„Pane, naposledy vás žádám, abyste mne nechal s dámou samotného...“

„Ne!! Ne!!! Mluvte!! Mám snad získat nějaké velké dědictví?“

„Můj Bože! Kde jste vězela poslední roky?“

„Byla – byla – – jsem – byla jsem v nemocnici!“

„A to nevíte, že vás prostřednictvím novin hledali celý rok po celém světě?“

„Mne? Mne?! Kolik toho je? Milion?“

„Milion? Neznala jste snad Jackieho Cooka?“

„Ne! Ne!! Dva miliony?“

„Vždyť byl majitelem kavkazské továrny na platinu!“

„Tři miliony?“

„Půl miliardy!“

„A já – já – – Kolik z toho dostanu?“

„Učinil vás univerzální dědičkou.“

Ááááách... bác!

A ležela na zemi. Takovou zprávu nemohla unést. Zblednout ale nezbledla, na to byla příliš zmalovaná.

Mezi oběma muži nyní propukl těžký boj o omdlenou. Každý jí chtěl pomoci, každý ji chtěl mít pro sebe.

„Jsem ochráncem této dámy!“

„To je mi nějak podezřelé. Ruce pryč, jinak zavolám pro policii!“

„Pane, nechte mne s ní mluvit!“

„Cože?! Chcete snad použít násilí?“

„Mám na tuto dámu stejně velké právo jako vy!“

„Nevíte snad, kdo jsem?“

„Do toho mně nic není a je mi to jedno!“

„Jsem velkokníže Alexej Karamzin!!“ – –

O hodinu později dorazil do hotelu Nobody. Byl poněkud bledý a vyčerpaný, což nebylo u tohoto železného muže nijak obvyklé.

A nyní ještě to přivítání, jaké mu Mr Brayn nachystal!

„Už zde není. Byla zbavena mého dozoru.“

Rychle vyprávěl, opakoval svou nevinu a omlouval se, že ji Rusovi nedokázal vyrvat.

Nobody jej poslouchal s pevně stisknutými rty. Nikdo by nedokázal odhadnout, jaké myšlenky přitom probíhaly jeho hlavou. Byl sice trochu bledý, ale jinak pevný jako kámen.

Pouze jednou přerušil omluvná slova rozpačitého vypravěče, a to hned na začátku.

„Mr Brayne, pokud ztratíte svůj klid a znervózníte kvůli takové maličkosti, pak jsem se ve vás musel zmýlit – takový člověk se nijak nehodí pro povolání detektiva.“

Kvůli maličkosti, řekl?

Byl to doslova zázrak, jak Nobody dokázal jediným slovem, jakoby náhodně prohozeným, jak jím dokázal ovlivnit člověka. Ihned vrátil rozpačitému muži veškerou chladnokrevnost. Nyní znělo jeho vyprávění úplně jinak. Najednou se přestal omlouvat, a dokonce přiznal svou vinu. Jak známo, sebepoznání je počátkem vši moudrosti a značné mužnosti. Pouze zbabělec, můžeme říci i sketa se stále omlouvá a snaží se svalit své chyby na druhé.

„Musím se otevřeně přiznat, že mne dost zaskočilo, když se přede mnou objevil ruský velkokníže. Nechal jsem je oba bez zábran nastoupit do vozu...“

„Prosím, jakým způsobem byste jim v tom chtěl zabránit? Ta dáma o sobě mohla svobodně rozhodovat, vlastně jste jí to nemohl zakázat.“

Detektiv se překvapeně podíval na mluvčího. Ano, právě takový mohl být jen Nobody!

„Ne, je to moje vina,“ pokračoval Nobody dál. „Udělal jsem jednu velkou chybu, třebaže na to měla vliv jen nešťastná náhoda. Ale to je jedno, nemá cenu naříkat nad rozlitým mlékem. Chyba se dá opět napravit. Kam ti dva jeli?“

„Do přístavu. Když se probrala z bezvědomí, vysvětlila tomu muži několika slovy, že uprchla z harému. Pak měli sotva čas, aby sebrali její kufry. Nasedli na první parník, který měl zanedlouho odplout...“

„Odkud to víte?“

„Samozřejmě jsem sledoval jejich vůz.“

„V jiném voze?“

„Ó ne, s tím bych se žádnému cizímu kočímu nesvěřil. Běžel jsem za nimi pěšky.“

„Bravo! A dál?“

„Cestou jsem přemýšlel, nemám-li si pozvat na pomoc egyptskou policii. Pak by ale vyšlo najevo všechno ostatní, musel bych dokonce prozradit, že chci zadržet uprchlici z harému, a pak si myslím a pochybuji, že by vám to bylo milé.“

„Jen to ne! Zjistil jste, kam ten parník odplul?“

„Jistě! Do Oděsy.“

„Aha! To zřejmě velkokníže ani netušil. Když to pak zjistil později, jistě mu to bylo nepříjemné. Byl to egyptský parník?“

„Ruský.“

„Jak se jmenoval?“

„Moskvič. Nebyl to snad nějaký parník pro pasažéry, nýbrž jen taková parní kocábka, která bere pasažéry jen příležitostně.“

„Zřejmě jste se nevyptával, kolik je ta loď schopna urazit uzlů za hodinu?“

„Ale jistě. Asi tak osm.“

„Jede přímo do Oděsy?“

„Přímo. Cestou nestaví. Měl jsem v úmyslu je hned následovat. Chtěl jsem se dostat na palubu stejného parníku a snad by se to i podařilo. Co by však bylo s vámi? Seděl byste tu a čekal, aniž byste měl tušení, kde jsem. Ne, raději jsem ihned telegrafoval na naši pobočku v Oděse, aby tam při příjezdu lodě oba pasažéry zajistili nebo je alespoň pozorovali. V poledne nám jede do Oděsy rychlý osobní parník, s nímž tam dorazíme daleko dříve. – Když jsem tohle všechno zjistil, spěchal jsem sem, abych vyčkal na váš příchod.“

„Brayne, vy jste senzační člověk! A to si vyčítáte nedostatek energie? Téměř jste napravil celou mou chybu. Tady máte doutník. Parník tedy odplouvá v poledne?“

„Přesně ve dvanáct.“

„Ten použiji, alespoň já. Pro vás budu mít zcela jiný úkol. A nyní mne nechte o samotě. Potřebuji napsat dopis.“

Ale Nobody žádný dopis nenapsal. Sotva osaměl, opřel se s lehkým zasténáním o opěradlo židle.

„Tížil mne špatný sen,“ zašeptal.

Několik minut zíral mlčky před sebe a potom sáhl do náprsní tašky. Lekl se už zašustění, jež tím vzniklo. Vytáhl ven telegram, s bázlivým studem jej rozložil... tam stálo:

*Zmíněná olověná bedna prázdná. Uvnitř není žádný dopis, vůbec nic.*

Před dvěma hodinami telegrafoval Nobody své ženě šifrovaný telegram, zda se v jeho sklepě stále ještě nalézá preparovaná mrtvola onoho sebevraha. Gabriela ihned musela vědět, oč se jedná; – vždyť mu pomáhala mrtvolu mumifikovat. Byla jediná kromě Edwarda Scotta, kdo znal toto tajemství.

A zde byla odpověď!

To zjevení Mefistofela včera večer u harému nebyl tedy žádný sen!

Nobody přestal sténat a spíše přemýšlel o nějakém přirozeném vysvětlení.

Už to byly dva roky, co se v jeho pracovní místnosti odehrála ta hrozná scéna, která skončila sebevraždou oné tajemné návštěvy.

Nobody před sebou viděl onu hrůznou tvář, šklebící se za kulatým okénkem parníku, který připlul právě v okamžiku, kdy se procházel detektiv se svou rodinou přístavem. O několik hodin později se ten odporný muž objevil v Nobodyho pracovně. Navrhoval mu tehdy plány na ovládnutí světa, na které Nobody pochopitelně nereagoval jinak než útrpným úsměvem. Ten muž musel být šílený. Aby se jej detektiv zbavil, slíbil mu následující: pokud někdy narazí na mrtvolu tajemného návštěvníka, zmumifikuje ji a uloží ve svém sklepě. Nu, proč s tak šíleným nápadem nesouhlasit? Něco takového je přece nemožné!! Ale kdepak...

Tajemný návštěvník – monsieur Sinclaire – odešel a Nobody jej vyprovodil ke dveřím. Jaký byl jeho úlek, když po svém návratu do pracovny našel stejného muže s provazem na krku na své pohovce!!

Monsieur Sinclaire se oběsil. Smrt nenastala zlomením vazů, ale následkem udušení. To mohl Nobody s jistotou konstatovat. K zlomení vazů dochází tak, že člověk se smyčkou na krku skočí z jisté výše, jak se to děje při oficiálních popravách. Je to vlastně jakési ulehčení člověka, jehož vaz není schopen udržet takovou váhu. V tomto případě se však jednalo o pouhé zadušení smyčkou provazu.

Nobody muže nepitval. Mohl to sice udělat, neboť v dřívějších letech prodělal kurz medicíny a hlavně praktické anatomie, ale to se dělo jen tak okrajově, třebaže i v této činnosti dosáhl zručný detektiv za čtvrt roku větší zručnosti než leckterý student medicíny za tři semestry.

Zde však nebyl žádný důvod pitvat. A byl to další Nobodyho objev, když objevil prostředek, kterým bylo možné chránit mrtvoly před tlením. Existuje sice dost prostředků, ale žádný se nemohl svými výsledky srovnávat s Nobodyho objevem. Známé prostředky se používají částečně zevnitř, částečně vně – učenci dokonce dokážou udělat z mumifikace jistou specializací. Ale vlastně i obyčejné naložení do lihu není nic jiného; dokonce i řezník, který nakládá své výrobky a uzeniny do soli, dá se počítat k těmto specialistům.

Nobodyho neúnavně vynalézavá hlava objevila na základě již známých prostředků něco zcela nového. Byl to prostředek, který se musel krátce po smrti vstříknout pod tlakem do žil, naplněných teplou krví.

Během svého studia tento prostředek často úspěšně zkoušel, ale jen na zvířatech. Pouze jednou se mu podařilo sehnat k ověření i lidskou ruku. Preparované objekty pak vložil do skleněných lahví a beden, které byly hermeticky uzavřené a uložené v naprosto suchém sklepu.

Ale Nobody nebyl se svými výsledky vůbec spokojen. Preparované objekty sice nezetlely, ale naopak vyschly a změnily se v mumie – a to znali už staří Egyptané i jiné národy.

Ještě se musíme o něčem zmínit. Pisatel tohoto příběhu sám asi před deseti lety navštívil v Americe putovní výstavu, která ukazovala takovéto preparáty. Zvířata, zdechliny, se všemi vnitřnostmi, naprosto udržené a bez jakéhokoliv zápachu. Byly tam i lidské končetiny, samozřejmě pohyblivé ve všech kloubech, jako by byly právě odříznuty. Ještě zajímavější byli ti velcí, dlouzí hadi, při jejichž ohebnosti se dalo pozorovat, že mají stále mezi články páteře šlachy, chrupavky i svaly. Můžeme tvrdit, že se nejednalo o tradiční vycpání, což bylo u

takových exponátů naprosto vyloučeno. Lidskou nohu, srdce nebo rozříznutý žaludek přece nelze vycpat!

Bylo to tajemství provozovatele, nějakého Itala, který nechtěl své tajemství za žádnou cenu prodat – a to hlavně z důvodu, že již dříve začal jednat s italskou vládou o prodeji svého patentu. Jak to dopadlo, to pisatel neví. Muž se chtěl dostat z New Yorku do Evropy, a tak není vyloučeno, že některý z čtenářů sám tyto preparáty viděl.

Před několika lety proběhla tiskem zpráva, že jeden význačný italský profesor, který uměl výtečně preparovat, nabídl své tajemství italské vládě za milion lir. Podle italského zvyku se vyjednávání táhlo dlouhou, dlouhou dobu – vynálezce mezitím zemřel a všechny své papíry spálil. Vzal si své tajemství s sebou do hrobu.

Tohle tedy psaly noviny. Nemůžeme pochybovat, že se v obou případech jednalo o stejné muže.

Ale v době, kdy stál Nobody na vrcholu své detektivní slávy, ještě nic podobného neexistovalo. Neexistoval lepší způsob, než objekty mumifikovat. Jednotlivé orgány, naložené do lihu, nemohou udržet svou přirozenost příliš dlouho. Alkohol na sebe váže vodu – naložené předměty pomalu sesychají a časem se rozsypou.

Nu, Nobody dospěl se svým výzkumem poněkud dál a nyní chtěl vyzkoušet účinky nového objevu na lidském těle.

Okolnosti záhadné smrti jej musely ponoukat, aby preparoval právě tohoto muže.

Navíc pro to hovořil ještě jeden závažný důvod. Jak je všeobecně známo, není v Anglii právě snadné sehnat mrtvolu pro studenty anatomie. Pouze odsouzenci na smrt mohou sloužit pro tyto účely, jinak nikdo jiný. Nelze použít ani sebevrahy. Pokud někdo použije k pitvě a studiu tělo zločince, musí jej potom opět uvést do původního stavu a nechat pohřbít. V tom je pietní Anglie velmi úzkoprsá; zde nelze žertovat se zákony ani kvůli vědě. Následkem těchto skutečností vznikla živnost zlodějů mrtvol a vykradačů hrobů, která v Anglii kvete dodnes.

Není třeba se zvlášť zmiňovat, že v případě tohoto tajemného sebevraha nehrozilo detektivovi žádné nebezpečí.

Nobody otevřel ještě teplé mrtvole žílu a pod tlakem hnal do krve svůj preparát, takže musel proniknout i do těch nejmenších kapilárek. Jakákoliv další opatření nebyla nutná.

Protože chtěl Nobody své preparáty dál zkoumat, uzavíral je – jak už bylo zmíněno – do skleněných nádob. Ty hermeticky uzavřel, odčerpal z nich vzduch – a přišel na to, že preparáty udrží daleko lépe, vystaví-li je působení vzduchu, ovšem za předpokladu, že tento bude chladný a naprosto suchý. Tomu naprosto vyhovoval jeho sklep.

Tak velkou skleněnou, nádobu, aby se do ní vešla lidská mrtvola, Nobody neměl. Proto k tomu účelu použil velkou bednu z olověného plechu, již měl právě doma. Víko se dalo snadno přiletovat – ale jak už bylo řečeno, nedostatek vzduchu přiváděl mrtvolu do nebezpečí, že i přes působení preparátu zetleje. Proto bedna bez víka.

Plechová rakev s mrtvolou ležela mezi preparovanými zvířaty všeho druhu. Jistý cit přiměl Nobodyho, aby mrtvolu oblékl, a o nějakém rubáši už také musel slyšet. Ano, ponechal mrtvému jeho oblečení, černý vycházkový oblek s tvrdým límcem, se zlatým řetězem od hodinek a se vším, jak se u něho objevil. Dokonce si dal Nobody tu práci, že masíroval rysy mrtvého obličeje, dokud nenastala ztuhlost, a tím dokázal dát tváři stejný výraz d'ábelské nenávisti a výsměchu, jaký měla, když vyhlížela z lodního průzoru.

Tato lidská hádanka tedy ležela v rakvi v Nobodyho sklepe, a i kdyby časem vyschla v mumii, byla by její d'ábelská tlama stále patrná. Byla to daleko zvláštnější vzpomínka, kterou si detektiv uchovával ve svém sklepe – jistě úchvatnější, než v lihu naložené potraty a zrůdičky, které by dokázaly přivést leckterého anatoma do vytržení, kdyby je měl před sebou na svém pracovním stole, aby je mohl pozorovat jako fanoušek umění vzácný obraz, získaný drazé na aukci.

Přesto v sobě mají takovéto předměty cosi tajemného. Je to jistá duševní vzpruha, stejná, jakou má pisatel tohoto příběhu ve



výklenku své pracovny v podobě sfingy\*), malinké figurky s červeně žhnoucímá očima. Tam se upírá při psaní pisatelův zrak, a pokud tato sfinga někdy chybí není pisatel schopen nic napsat. Pouze upřenému pohledu tohoto fetiše vděčí čtenářská obec za tyto řádky.

Nobody před svým odjezdem do Egypta sklep velice pečlivě uzavřel.

A nyní! Tady prostě zůstával rozum stát!

Kdyby Gabriela, která měla všechny klíče od domu, telegrafovala na Nobodyho dotaz, že je vše v pořádku a mrtvola leží ve své rakvi... nu, pak by si Nobody myslel, že se mu něco zdálo, že se zmýlil a podobně. Mohl třeba vidět dvojníka monsieur Sinclaire – ale takhle, když mrtvola zmizela... to je prostě nad rozum člověka, který nevěří na duchy, strašidla, čarodějnice, vlkodlaky a podobné nesmysly!

Nobodyho zmatenost však netrvala příliš dlouho – po chvíli to byl zase ten starý, logicky uvažující muž.

Ne, nesnil a neměl vidiny. Pokud není mrtvola v jeho sklepe, pak ten člověk v pravém mefistofelském kostýmu ze včerejšího večera musel být Sinclairem, který se nějakým naprosto nevysvětlitelným způsobem opět probudil k životu.

Jak by to ale bylo možné? Dalo se snad předpokládat, že ten tajemný muž svou sebevraždu předstíral a vůbec nebyl mrtev, takže měl možnost útěku z vězení, kam jej detektiv zavřel?

Možné by to bylo; pro Nobodyho to skutečně nepřesahovalo rámeček možností, protože znal ten mezistupeň mezi životem a smrtí, kdy se například indiští fakiři nechávají zaživa pohřbít, leží čtyři týdny nebo ještě déle v hloubce jednoho metru pod zemí v naprostém nedostatku vzduchu – a to není žádný podvod!, jak jednoduše tvrdí osvícení. Jen ať se jedou podívat do Indie, ne ovšem s Cookovou cestovní kanceláří nebo jinou,

---

\*) Tato sfinga dala vzniknout románovému cyklu R. Krafta „Oči sfingy“ (12 uzavřených románů), který bude vycházet v nakladatelství Návrat

ať nelenoší v hotelích, ať opustí vyšlapané cesty a zamíří dolů mezi lid!

Toto pohřbívání zaživa je vlastně náboženským aktem indických svatých. Je to asketické cvičení pokání, kam nemá přístup žádný nezasvěcený.

Ale existuje dostatek důvěryhodných očitých svědků, hlavně v Anglii mezi úředníky a důstojníky, kteří působili služebně v Indii a o jejichž zprávách se nedá pochybovat – tito úředníci totiž mají tu moc, vyžádat si takové představení, neboť jinak jsou schopni nechat celé své okolí trpět. Také známý fenomén Carl du Prel to dokázal logicky vysvětlit, a pisatel tohoto příběhu zase potkal na arabské poutní lodi indického fakíra a několik arabských dervišů, kteří se producírovali před vysokými tureckými pány – a tam viděli i jinačí věci, hrůzné experimenty a pokusy, při nichž vstávaly vlasy hrůzou na hlavě. Odehrávaly se většinou v hypnotickém stavu, kdy se zmínění dostali do traumatu a předváděli věci, jaké zde ani nemohou být popsány.

Takže bylo možné, aby ten tajemný muž, který dokázal víc, než jen jíst chleba, aby simuloval svou smrt. Tekutina, jíž mu Nobody v malé dávce vpustil do krve, nebyla přímo jedem. Co to bylo přesně, to neřekneme.

Ale nyní nějaký protidůvod pro tento dohad: kdyby Nobody tohoto zdánlivě mrtvého vložil do rakve, kterou by utěsnil víkem a uložil hluboko do země, jak je tomu zvykem v normálních případech? Detektiv musel pochybovat, že by se probuzená mrtvola dokázala bez jakékoliv pomoci vyhrabat ven. A co kdyby jej dokonce rozpitval? Poskládal by se ten muž opět dohromady a vdechl by si nový život, jak to stojí v pohádkách? – Ne, tomu už dnes nikdo neuvěří.

Kdyby to byla skutečná simulace, pak by ten sebevrah po sobě něco zanechal, třeba poslední prosbu – – – Odpouštím vám, ale prosím, prosím, jedněte s mou mrtvolou tak a tak, odnese mne sem a tam – – nebo něco takového.

Ne, ne! Ten dobrý muž měl víc štěstí než rozumu. Docela proti své vlastní vůli nebyl mrtev. Onen preparát mu neuškodil; muž se probudil k životu, odešel ze své rakve i z Nobodyho

domu po anglickém způsobu. Je možné, že ten člověk dělal pokusy na svém vlastním těle, například mohl infikovat svou krev, aby se chránil proti případným jedům – – – třeba, to byl jenom příklad – – vymkl se z vlivu smrti. Ale že to dopadne takto, to jistě ani sám nevěděl, to jistě ne!

Co udělá ten tajemný muž teď...?

Nyní Nobody přerušil svůj myšlenkový pochod. Hlasitě se poplácal po stehnech a s tím nejsrdečnějším výrazem na světě si pomyslel:

„Je skvělé, že ten báječný človíček ještě žije! Pak ho můžu chytit ještě jednou a v tom případě s ním budu jednat úplně jinak!“

To bylo to pravé nobodyovské!!

Jaké měl nyní nutkání nasednout na expresní vlak do Londýna, odkud by dále pátral po stopách tohoto záhadného zmizení!

Gabriela neměla žádné vlohky pro práci detektiva. Napsala, že uvnitř rakve není žádný dopis a nic jiného, a to svědčilo o tom, že se ke své cti něčemu přiučila. Nu ano, ale pak už mohla například napsat i to, zda nebyl zámek od sklepa zevnitř poškozen!

Jak řečeno, Nobody by se nesmírně rád vrátil do Londýna, ale nešlo to. Měl před sebou jiný cíl, jehož chtěl dosáhnout. Aby se mu to podařilo, musel k tomu vyburcovat všechny své schopnosti a síly. To je právě ono, čemu se říká duševní koncentrace.

Bylo velkou chybou, že neodeslal depeši hned, jak opustil zdi harému. Ale dalo se předpokládat, že na telegrafním úřadě bylo plno již od rána. I když poslal depeši až později, nešlo to tak rychle, jak očekával. Opatřil ji sice tajným heslem, takže šla přímo k němu do bytu, protože podobné telegramy musí respektovat a upřednostňovat všechny anglické úřady – – ale i tak uplynula značná doba, a co se stalo během jeho vyčkávání na odpověď, to už víme.



*Napsala, že uvnitř rakve není žádný dopis a nic jiného,  
a to svědčilo o tom, že se ke své cti něčemu přiučila.*

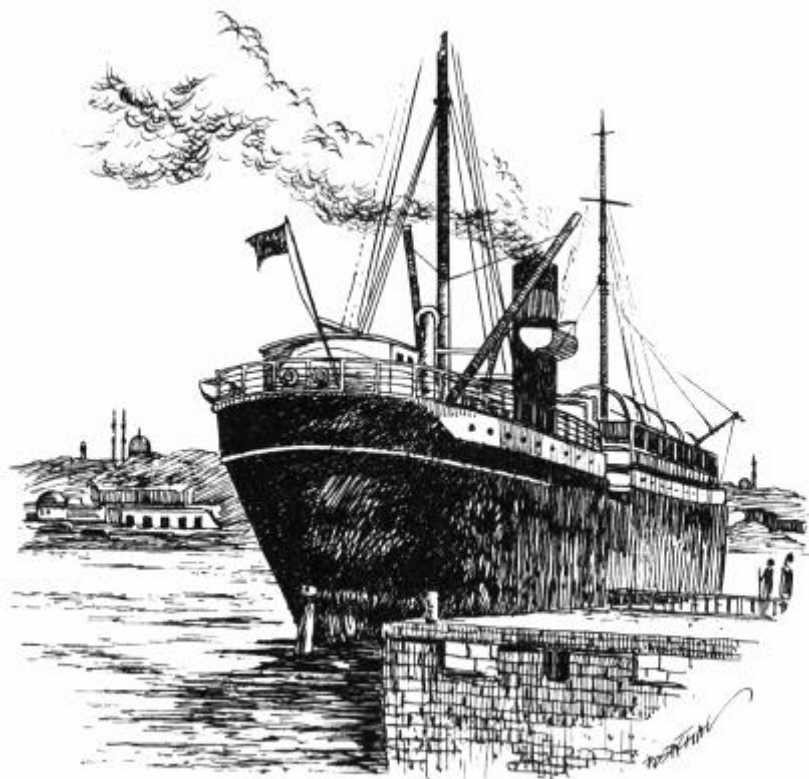
Byl to promarněný čas. Jinak by zde byl o hodinu dříve, a jemu, detektivovi Nobodymu, by žádný ruský velkokníže zachráněnou ženu neunes!!!!

Příliš pozdě! Nobodyyho ani nenapadlo, aby svaloval vinu na pana Mefistofela. Byla to jeho vina a za trest musel odjet nejdříve do Oděsy!

Ale kdo mohl tušit, že první člověk, kterého uprchlá otrokyně potká, bude její bývalý milenec?!

A navíc to musel být právě ruský velkokníže Alexej Karamzin, který dříve krásnou Španělku tak roztouženě obletoval!

Ale osud je spravedlivý! Tomuto ruskému velkoknížeti se vedlo poslední dobou velmi špatně!



*Přesně ve dvanáct hodin zapísal Nobodyho parník k odplutí do Oděsy.*

Stejně, jako existuje dost anglických lordů – a každý lord má právo na trůn!!! – kteří nemají víc než právě své šaty, a kolikrát ani to ne, tak je i mnoho ruských velkoknížat, jejichž postavení není nijak záviděníhodné.

Ano, Karamzin měl velké statky – ale nic mu nevynášely. Carův výnos, v němž se přikazovalo, že v jedné chatrči nesmí bydlet už dvacet lidí, ale jen patnáct, takže se muselo postavit více chatrčí, takový výnos mohl přivést majitele pozemků na pokraj krachu. A velkokníže je velkokníže – takový člověk potřebuje k životu ve svém postavení daleko více než jiný obyčejný smrtelník.

Ovšem, svatbou s bohatou dědičkou by se velkokníže Alexej Karamzin mohl ze svého nepříjemného postavení snadno zmátořit. Ale pak mu nesmí utéci. Ano, utéci by vlastně mohla, ale nesměla by si s sebou vzít veškeré peníze! To by byla ta největší podlost.

Proto se Karamzin rozhlížel po nějakém ženském měšci. Jenže to s sebou přinášelo jisté obtíže – ne to rozhlížení, ale to získání – větší potíže, než si myslel.

Car, ten ušlechtilý charakter, se dozvěděl o Karamzinových problémech. Přidaly se k tomu ještě nějaké prohnilé záležitosti – proto poslal velkoknížete dočasně, což vlastně znamená navěky... do exilu. To znamená, že se sice mohl zdržovat nadále v Rusku, ale ne jako velkokníže. Pokud by snad před své jméno Alexej Karamzin vložil tento titul, bylo by to udávání falešných informací – a kdyby si jako velkokníže vypůjčil třeba jen pět kopejek, bylo by to bráno jako velezrada. Všude se směl nazývat velkoknížetem, jen ne už ve svaté Rusi.

Šlo to s ním velice z kopce. Nějakou ušmudlanou milionářku nemůže takový velkokníže potřebovat. Ano, kdyby tak byla princezna, táhnoucí na vlečce nějakou menší, nebo i raději větší zemičku! Ale taková zase netouží po muži, který je respektován maximálně číšníky ve druhé a třetí třídě, a ani není zván každý rok k maršálské tabuli komerčního rady, aby si to nerozházal u dvora – jistě, takový zapuzený člověk ke dvoru nesmí. A právě jako taková princezna se mu jeví každá zlatá americká rybka ve věku na vdávání. Ale i ta chce ke svým mnoha, mnoha penězům něco jiného než ruského velkoknížete ve vyhnanství.

A zde ji spatřil, svou bývalou milenkou, o níž věděl, že je hledána novinami po celém světě, aby jako jediná dědička rusko-amerického slévače platiny Pněva převzala své dědictví.

A byla svobodná! A byla... potřebná!

Za dvě stě milionů rublů, za půl miliardy, kašlal bát'uška na celé velkoknížectví. Už za polovičku by byl ochoten kašlat.

Přesně ve dvanáct hodin zapískal Nobodyho parník k odplutí do Oděsy. – – –

~

„Přejete si?“

Tato slova pronesl vysoce urostlý muž k člověku, který před ním pokorně stanul. Dokonce ani neznal jeho jméno. Slušně oblečený muž, který chtěl v oděském hotelu mluvit se seňorou Catasovou, byl hned předveden – jenže nebyl představen dámě, ale skončil před velkoknížetem Alexejem Karamzinem.

Přesto bylo možné číst v očích sebevědomého, vysoce urozeného muže když už ne obavy, tak alespoň napětí.

„Přejete si?“

„Chtěl bych mluvit se seňorou Catasovou.“

„Pročpak?“

„Musím s ní hovořit mezi čtyřma očima.“

Nikdo by nepředpokládal, že by tak skromně vypadající muž mohl mluvit tak energicky. V rysech velkoknížete se zračily čím dál tím větší obavy.

„Jak se jmenujete?“

„To sdělím pouze seňoře Catasové, o které vím, že se ubytovala právě v tomhle hotelu.“

„Máte snad něco společného s únosem této dámy z harému egyptského chedíva?“

„Nepochybně!“

Tu se obavy vytratily, aby je vystřídal nehorázný výsměch.

„Tak to jste měl říci hned, můj milý! Chcete snad řešit tu záležitost ohledně dohody?“

„Nepochybně.“

Španělka mu tedy už o všem řekla. Tím lépe! Tak si Nobody alespoň mohl ušetřit další vysvětlování tomuto pánovi.

„Hned svou nevěstu zavolám a klidně vás s ní nechám o samotě. Nechci mít s touto směšnou záležitostí nic společného.“

Obrátil se ke dveřím. Nobody jej zadržel zvoláním:

„Vaše nevěsta?“

„Ano, seňora Catasová je mou nevěstou.“

„Děkuji vám. Chtěl jsem to jako potvrzení, že jsem správně slyšel. Rád jsem to slyšel z vašich úst.“



*Vzápětí vstoupila do místnosti Španělka doprovázená obrovským ruským barzojem.*

Velkokníže odešel. Vzápětí vstoupila do místnosti Španělka doprovázená obrovským ruským barzojem. V ruce nesla psí bičík.

Dveře nechala napůl otevřené. Její galán stál nepochybně za nimi, aby naslouchal.



Nobody ji málem nepoznal. Ačkoliv i v harému mohl mluvit o kráse, nyní byla ta žena nádherná, okouzující. – Její oči mu zářily vyzývavě vstříc, stejně jako prve oči velkoknížete.

„S kým mám tu čest?“ chtěla začít se strojenou zdvořilostí, což se jí ale nijak nedařilo.

„Mé jméno je Sundau. Jsem ten, který vám pomohl utéci z harému.“

Nyní se snažila proměnit strojenou zdvořilost v radostné překvapení, což se jí dařilo ještě méně.

„Áááách! Můj zachránce!! Jak vám mám poděkovat?“

Udělala pohyb, jako by chtěla sáhnout do kapsy, snad aby vytáhla naditou peněženku.

„Ano, ale jste skutečně ten muž, který se vplížil do harému převlečený za eunucha? Vlastně jsem vás v této podobě neviděla. Nyní vypadáte jinak a také úplně jinak mluvíte.“

„To vám rád věřím. Ano, jsem to skutečně já. Madam, já jsem ale obchodník a proto to zkrátme. Nepůjdeme hned k notáři?“

„Proč?“

„Abychom zákonně uzavřeli naši smlouvu.“

„Jakou smlouvu?“ stavěla se překvapenou. „O čem to vlastně mluvíte?“

„Madam, nehrejme žádnou komedii. Předáte mi poručnictví nad vaší dcerou a sama jí dobrovolně přenecháte polovinu svého dědictví!“

Její oči se při těchto jeho slovech podstatně rozšířily, což se jí podařilo podstatně lépe.

„Jste – – snad nejste – – nejste asi při smyslech?! Co to tady žvaníte? Začínám se vás skoro bát!“

„Tomu věřím. Nejsem muž, s kterým byste si mohla zahrávat. Mám vám pomoci osvěžit vaši paměť?“

„Znovu se vás ptám, co tím míníte?“

„Dost!! Nehodláte tedy splnit podmínky, s nimiž jste v zajetí souhlasila?“

„Jaké podmínky?“

„Nu dobrá. Ještě jednou bych...“

„Máte snad ode mne něco písemně?“

„Ó, madam, měl jsem malé tušení, nebo spíše téměř jistotu, že to bude probíhat tímto způsobem. Proto jsem se na to připravil.“

Opět nasadila velice starostlivý výraz.

„Byli snad v té tmavé místnosti svědci, kteří vyslechli náš rozhovor?“

Od dveří se ozvalo nechtěné zakašlání. Nobody ji upozornil na tuto chybu, ale poskytnutou výhodu nevyužil – pochopitelně úmyslně.

„Vidíte, jak jste si dokázala najednou vzpomenout? Ne, stejně, jako jsem si od vás nenechal nic dát písemně, tak také nemám žádné svědky. Věřím ale vašemu slibu, což mně u každého čestného člověka postačí.“

„Áááách!“ začala opět výsměšně, aby zakryla své rozpaky. „Teprve nyní vám rozumím! Slyšel jste, že jsem zdělila půl miliardy?“

„Naprosto přesně.“

„A chtěl jste mne osvobodit pod podmínkou, že tyto peníze dostanete?“

„Hovoříte velice přesně, madam. Vidím, že jste si na vše vzpomněla. To mne velmi těší. Je to pravda, tak to bylo.“

„Pane, to je ale vydírání!“

„Bůh vám žehnej! Vydírání je něco úplně jiného. Vždyť jste v tom harému mohla klidně zůstat. Zcela k službám. Nyní vám dám vybrat – buď, anebo. – Na to mám právo, jak se můžete přesvědčit u advokáta.“

„Věděl jste, že jsem bohatá dědička, ale neřekl jste mi o tom – – – jste velký ničema!!!“

„Za tuto urážku vás mohu zažalovat, ale nemám to zapotřebí. Byla jste ochotna podepsat smlouvu, když vás vysvobodím z harému, a to stačí. Nakonec, nežádal jsem vaše bohatství pro sebe, nebudu z toho mít ani sou...“

„Hahahaha, nedělejte se směšným! Kdo by vám tohle věřil?“

„Počkejte, nechte mne domluvit – – –“

„Pro koho by to mělo být?“

„Pro vaši dceru, jak jsme se dohodli. Prozatím dostane jen polovinu úroků z majetku...“

„Pro mou dceru?“ stavěla se opět překvapenou, chytaje se každé možnosti, neboť proti železnému klidu tohoto muže byla naprosto bezmocná.

„Nemám dceru.“

„Nono! Ted' už uhodila třináctá hodina! Chcete snad zapírat, že jste v jedné mexické vesnici porodila dceru?“

„Já?“

„Zde vám nepomůže žádné zapírání. Vy jste seňora Catasová, na to vám brzo seženu dostatek svědků, aniž bych si k tomu musel zvát haciendera Cortucha.“

„No ano,“ přiznala najednou, protože ztratila systém ve svém lhaní. „Co je vlastně s tímhle zazobaným statkářem?“

Nobody udělal pohyb, jako by bojoval vší silou s návalem zlosti. Ovládl se.

„Pominula jsem se na smyslech, když jsem se pověsila kolem krku toho Indiána.“

„A mne těší, že máte opět v pořádku svou paměť. Dovolíte mi, abych vám položil otázku? – Ten pán, který mne před chvílí přijal, vás nazval svou nevěstou. Jakým právem?“

„Nu ano, velkokníže Alexej Karamzin je mým nastávajícím ženichem,“ zazněla hrdá odpověď ješitné ženy.

„Jste zasnoubeni? Odkdy?“

„Zásnuby proběhly včera.“

„Zásnuby?“ nasadil Nobody ještě překvapenější výraz. „K čemu?“

„Hahaha!“ smála se nuceně. „Vy ale umíte klást naivní otázky! Pročpak se člověk asi zasnubuje? Zítřejší budeme slavit svatbu!“

„Svatbu? Chcete se vdávat? To přece nemůžete!“

„Co? Proč bych nemohla?“

„Přece nemůžete žít v bigamii!“

„Co? Co to žvaníte za nesmysly?“

„Nu, už jste přece vdaná!“

„Byla jsem, byla. Ted' jsem vdova.“

„Ano, sice jste vdova, ale ještě to nemáte úředně potvrzené.“

Žena klesla s vytřeštěnýma očima na židli a vyrazila ze sebe křečovitý smích.

„Ano, nemůžete se provdat, dokud nebudete mít úředně potvrzeno, že váš druhý manžel, baron Alphons Lake zemřel.“

Opět se zvedla. Nyní se zdálo být její opovržení velice vyumělkované.

„Nedělejte se směšným, muži! Koho v Rusku zajímá, mám-li vdovský dekret, nebo ne?“

„Směšným? Jen se opovažte zítra předstoupit před svatební oltář!“

„Vy byste byl ten pravý, který by mohl svatbě zabránit!“

„To se ještě uvidí. Vystoupím při obřadu a budu volat, že nevěsta nemá právo uzavřít nové manželství, protože nemůže prokázat, že ovdověla. Víte, kam patříte? Zapíráte své dítě, a proto mi nezbude nic jiného, než abych vás vzal – zpět – do – harému!!! Jsi vyvrhel lidské společnosti, nad kterým stojí i ta nejhorší ženská, protože alespoň miluje své dítě!“

„Pse!!“

A psi bičík prolétl vzduchem.

Kožený řemínek zasáhl Nobodyho předpaženou ruku – – – ale ve stejném okamžiku uchopila právě tato ruka řemínek, vyrvala bičík z dámské ruky a – – plesssk! – – řemínek zanechal krvavý šrám přes celou tvář seňory.

Strašlivě zaječela, a potom se popadla oběma rukama za tvář...

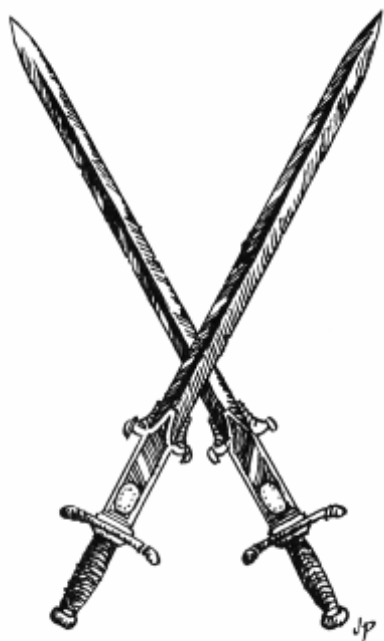
„Pomoc, pomoc – chyt' ho, Vojvode, chyt' ho!“

Ale Vojvod jej nechytl – Nobody psa jediným pohledem připoutal k místu... místo něho prolétl dveřmi velkokníže a chtěl se vrhnout na detektiva.

A ještě jednou prolétl kožený řemínek vzduchem...

„Ano, tady máš odměnu, vznešený velkokníže, že jsi zbičoval svou ženu – tak, a teď můžete zítra oba předstoupit před oltář!!“

Přes obličej velkoknížete se táhl rudý šrám – se zvířecím zařváním se chtěl vrhnout na Nobodyho – – ale ještě více než



*„Do hotelu velkoknížete byly před chvílí přineseny dva velké meče...“*

tasený revolver jej zarazil pohled těch ledových očí, který jej změnil v hekající ztuhlou sochu.

„Velkokníže Alexeji Karamzine,“ zaznělo rezavým hlasem, „dovoluji se vám představit – jsem sir Alfred Willcox, baronet z Kentu, rytíř podvazkového řádu; Jeho Veličenstvo car brzy obnoví přísahu na mém meči – víte, co tím chci říci – – ušetřme se dalších obřadností – – já přijímám vaši výzvu... určuji těžké meče!“

Nyní Nobody klidně zasunul svůj revolver, uklonil se a opustil místnost. – – –

Zanedlouho se to dozvěděla celá Oděsa. Nemluvílo se o ničem jiném.

V hotelu Prince of Wales byl ubytován známý Nobody, který byl zároveň miláčkem anglické královny Victorie.

A v hotelu naproti byl ubytován velkokníže Alexej Karamzin. Kvůli ženské, jíž měl velkokníže s sebou, došlo mezi oběma k výstupu... anglický baronet spráskal ruského velkoknížete.

O hodinu později mohl i mladý mlékař, ženoucí své kozy ulicemi jako živé nádrže, aby mohl natočit do hrnců domácích paní čerstvé mléko z vemene, vyprávět: ne, to nebyla tak obyčejná ženská. Velkokníže si ji chce zítra ve vší rychlosti vzít. Všechno je připraveno, ale ten anglický detektiv si to nepřejí. Proto poznamenal oba bičem v obličej.

„Kak intěresnoje!“ šeptalo se v salonech, a to hlavně krásnými dámskými rty. „Nebudou se bít?“

„To určitě ano. – Do hotelu velkoknížete byly před chvílí přineseny dva velké meče – víte, pozvali si tam karase, učitele šermu – i když byl Karamzin pěkně zřízen a musel si chladit ránu na tváři ledem. Nechce odložit souboj a nechal si dát několik šermířských lekcí.“

„Nobody je ale Angličan, jemuž jsou souboje zakázány!“

„Ach, o takové zákazy se Nobody nestará.“

Sympatie byly zřejmě na straně Nobodyho. On byl rytířem podvazkového řádu, od něhož se vlastně vyžaduje, aby byl nejlepším šermířem Anglie – to dřív bylo u miláčků královen požadováno, a u Nobodyho to musí platit dvojnásob – jen aby příliš nešetřil velkoknížete, toho netvora, který by bil vlastní manželku bičem přes tvář!

Ano, jen kdyby se vědělo, kdy, kde a jak se souboj uskuteční. Museli se spokojit s obléháním obou hotelů. Že by se do toho snad chtěla míchat i policie, bylo v tomto případě vyloučeno.

Jaké asi mají sekundanty? Vida, tady už přicházejí! Oba pánové, kteří právě vstoupili do hotelu Prince of Wales, byli zaručeně objednáni Nobodým! Jeden z nich byl velice zvláštní mužík – tak malý a tak tlustý... a jak při té své váze dokázal pózovat! A jak ti dva rychle spěchali!

Pak zpozorovali ještě něco jiného, co jim dodalo látku k přemýšlení a ještě víc ke žvanění.

To nesčetné množství telegramů, které anglický detektiv za tak krátkou chvíli odeslal do Londýna, do Paříže, do New Yorku, do měst, o nichž nikdy nikdo nic neslyšel. Dalších nespočet telegramů obdržel zpět. Na hlavní poště byl jeden aparát rezervován jenom pro něho.

Všechny telegramy byly šifrované, psané v číslech. O čem mohl tolik telegrafovat a komu? Sepisoval tímto způsobem svou poslední vůli? Vyřizoval snad své záležitosti? Nebo řešil nějaký spěšný případ?

Marně si lámali hlavy.



*Vedle lesíka zastavila ekvipáž.*

Pak vyšli z protějššího hotelu dva sekundanti, kteří byli hned přijati sekundanty Nobodyho. Zátky ze šampaňského vylétly ke stropu.

Velkokníže měl za sekundanty dva ruské šlechtice; sekundanti Nobodyho se jmenovali Mr Jack Brayn a Mr Cerberus Mojan. To se už vyslídilo.

Výměna šifrovaných telegramů mezi Oděsou a celým světem pokračovala nepřetržitě celý den. —

Nadešlo svítání druhého dne.

Vedle lesíka zastavila ekvipáž. Dva pánové kráčeli nahoru a dolů, třetí se chvěl mrazem a vybaloval lékařskou brašnu.

Velkokníže Karamzin se opíral o strom s pažemi napříč přes hrud'!

Rudý šrám táhnoucí se jeho tváří svítil jako ohnivé znamení. To musí zanechat odpornou jizvu, kterou dokáže i neznalý člověk odlišit od čestné rány šavlí.

Proč ne? Brzy se k němu připojí ještě další krvavé šrámy.

Rus dobře věděl, s kým se v příštích minutách pustí do souboje. Nedělal si žádné iluze. I kdyby byl sebejistější v boji se zakřiveným mečem – už toho slyšel dost o slavném Nobodým. Karas, učitel šermu, kterého si přál Nobody také poznat, ani nepotřeboval líčit velkoknížeti strašlivosti, jaké jej čekají.

Zbabělcem Rus určitě nebyl. Klidně mohl nechat souboj odložit kvůli zranění v obličejí, které mu kalilo zrak. Takový návrh mu byl dokonce podán – on jej ale odmítl. Už zítra, dnes, se musí tato čestná záležitost vyřešit.

Chtěl sebrat veškeré síly a umění a zasadit svému protivníkovi alespoň jednu ránu. Rád by se tohoto přání i vzdal, ale měl jednu podmínku: aby Nobodyho meč nezmrzačil jeho tělo.

Raději pořádnou ránu, která rozetne lebku až k vazu, než zůstat mrzákem.

Ale jak toto přátelské přání předložit? Nad tím si lámal velkokníže hlavu, když se, okusuje si spodní ret, opíral zády o strom.

„Už přijíždějí! Už jsou tady!“

Přijela druhá ekvipáž. Sekundanti se vzájemně pozdravili a Nobody zapředel rozhovor s lékařem.

Každý ze čtyř sekundantů měl meč, z nichž si protivníci mohli vybrat. Nyní je obřadně porovnávali.

Byla vyměřena vzdálenost mezi soupeři.

Než se sokové postavili proti sobě a byly jim předány zbraně, muselo být dáno zadost ještě jiným ceremoniím.

„Mr Mojane, převezměte to!“ šeptal Brayn.

Mojan se opřel o meč – téměř stejně tak dlouhý, jako byl sám, jen ne tak tlustý – vytáhl čtvereční metr svého kapesníku, na němž se skvěl červený půlměsíc s hvězdou, hlubokomyslně



chvíli tyto symboly pozoroval, pak přiložil kapesník k nosu, zatroubil do měsíce, otočil monstrózní kapesník, zatroubil do hvězdy, a když se vytroubil, ujal se slova:

„Moji pánové – ehmmm! Už v bibli – ehm – – stojí psáno – ehmmm – nežijješ pouze z chleba – ehm – – – a vy zaručeně víte, že v bibli – ehm- - - stojí i něco jiného. Tak těžká – ehm – – je nynější situace – – ehm – tak i smíření – ehm – není v žádném případě vy – vy – vy – vyloučené...“

„Jsem připraven k jakémukoliv smíření.“

Velkokníže a jeho sekundanti nevěřili vlastním uším, když slyšeli tato slova z Nobodyho úst.

„Chcete se mně snad vysmívat, vážený pane?!“ vyjel na Nobodyho velkokníže.

„V žádném případě. Je mou vůlí se s vámi smířit. Dokonce jsem i připraven vás odprosit. Mám k tomu zvláštní důvod.“

„Nechme pány o samotě,“ rozhodl Mr Brayn, a ostatní, ať byli jakkoliv bezhlaví, se k němu připojili a stáhli se kus stranou do lesa.

„Myslíte to vážně?“

„Ano. Přes noc jsem přišel k přesvědčení, že vaší svatbě s tou dámou přece jen nemohu zabránit...“

„Ach takhle tedy!“ mohl si velkokníže dovolit triumfovat.

„... a mimoto musím vyhovět instrukcím, které mi přišly telegraficky včera večer...“

„Že se do této záležitosti nemáte míchat?“

„Ano.“

„Kvůli komu?“

„To musí zůstat tajemstvím. Mimo jiné, nakonec se přece jen jedná o indiánské dítě, a mohlo by to vyvolat zlou krev, kdyby se kvůli tomu dělaly takové ciráty...“

„Rozumím, rozumím!“

I kdyby si velkokníže myslel o tomto zvratu cokoliv, aniž by pochyboval o charakteru svého protivníka, ať by byl sebeodvážnějším rytířem – – každopádně mu přišla tato změna v Nobodyho smýšlení velice vhod.

„To všechno,“ pokračoval Nobody hrdým, i když skromným způsobem, „by stejně ještě nebylo důvodem ke smíření z vaší strany. Hrozně jsem vás urazil a proto vám nabízím svou ruku s prosbou.“

„Co chcete?“ vyrazil ze sebe velkokníže zlostně.

„Jako urozený muž musíte žádat zadostiučinění pro svou uraženou čest. Také si ale jistě uvědomujete, že když se mi postavíte s mečem v ruce, budete nenávratně ztracen?“

„Ohó! To by se teprve vidělo! I já umím dobře zacházet s bojovým mečem.“

„Prosím, buďte stejně konstruktivní jako já. Už jsem se dost pokořil – vyjděte mně také alespoň trochu vstříc. Nechci se nijak chlubit, ale snad už jste o mně slyšel. Pokud by se vám podařilo mne zasáhnout ostřím meče, klidně bych si prohnal kulku hlavou. Na to vám dávám své čestné slovo – ale musel byste to dokázat při prvním výpadu – protože v příštím okamžiku udělám tah, jakému byste nemohl vzdorovat – a mne ohrožující zbraň bude ležet na zemi – a vaše ruka, vaše celá paže ji bude ještě svírat.“

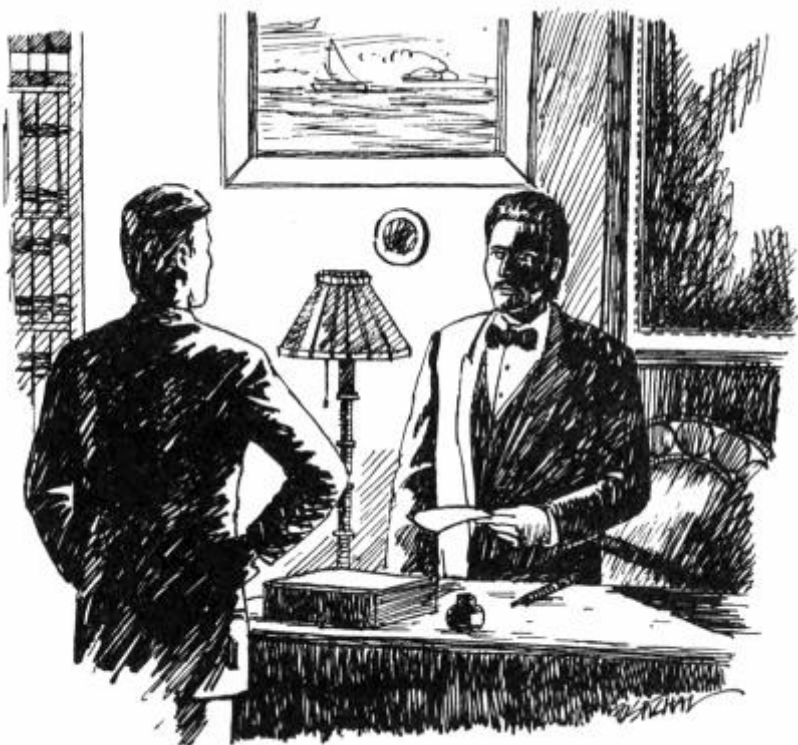
Velkokníže pevně stiskl rty. Nechat se zmrzačit – to byla ta nejhroznější myšlenka.

Nobody mu neposkytl čas, aby se mohl ujmout slova.

„Můžeme mluvit docela otevřeně. Nikdo nás neslyší. Jste křesťan jako já – a mně se jedná hlavně o to dítě. Víte, je to náramná holčička. – Krátce a stručně: zajistěte mi deset milionů rublů, které nechám přepsat na jméno toho dítěte. Pro muže, jehož žena očekává půl miliardy, je to pouhá maličkost. Pak bude celá věc vyřízená.“ –

Co si mysleli čtyři sekundanti, když se celá souborová aféra změnila v neskutečnou pohodu, kdy dokonce velkokníže nastoupil do Nobodyho ekvipáže, to nevíme. Nedožvěděli se ani jediné slovo o Nobodyho skvělém charakteru a totéž platilo o señoře Catasové, když se později dozvěděla výsledek.

Ale co by si Nobody dělal z mínění ostatních?! A ti dva byli s tímto obratem navýsost spokojeni!



*V jedné místnosti svého hotelu vystavil velkokníže směnku...*

V jedné místnosti svého hotelu vystavil velkokníže směnku na deset milionů rublů, což bylo stejně dobré, jako kdyby platil hotovými penězi.

„To je nejvyšší směnka, jaká kdy byla vystavena,“ pomyslel si Nobody. „Tu ani nesměním – přijde do mé sbírky rarit.“

Nobody se tentokrát zmýlil, ale nemohl vědět, že právě ve stejnou dobu ve vzdálené Jižní Africe vypsál diamantový král Cecil Rhodes směnku nebo šek na více než dva miliony liber šterlinků, což je asi čtyřicet milionů marek, kterými koupil doly v Kimberley.

„Mnohokrát děkuji,“ prohlásil Nobody s veselým úsměvem zastrkávaje směnku s nesmírnou částkou ledabyle do kapsy.

„Děkuji vám jménem toho nedospělého dítěte. Zatím je to sice kus bezcenného papíru...“

„Je stejně dobrý jako hotové peníze!“ ujistil jej velkokníže s pohrdavým pohybem ruky.

„Nu, upotřebím jej co nejlépe. Ale je to dědictví madam skutečně tak jisté?“

No a jak! Smrtelně jisté! Stačí jen odjet do Ameriky do New Yorku, kde Jackie Cooke uložil svou poslední vůli. Tam už bude vše v pořádku – seňora Catasová, nebo pak už spíše velkokněžna Karamzinová, musí jen vyzvednout své peníze, hypoteční listy a spočítat cenné papíry – v čemž jí její nový manžel odhodlaně pomůže. – –

Dobrosrdečnost záhadného muže, jenž si říkal Nobody, šla ještě mnohem, mnohem dál. Jeho duše byla skutečně nekonečně lidská.

Dokonce se nabídl jako svatební svědek ceremonie, která probíhala v hotelu za asistence přivolaného duchovního; druhým svědkem byl Mr Cerberus Mojan, který své panděro vystrkoval velice důstojně.

„Amen!“ ukončil vše duchovní.

Novomanželé si vyměnili prstýnky a potom byli připraveni přijímat blahopřání.

Nobody s tím ještě chvíli váhal. Zdálo se, že by rád pronesl krátkou řeč, což mu také bylo dovoleno.

„Dovolte mi nejdřív jednu poznámku. Zemřelý platinový kníže Jackie Cooke se skutečně dřív jmenoval Saša Pněv. Také měl sestru, která se jmenovala Marie. Dětem této sestry Saša Pněv skutečně odkázal celé své jmění. Ale tento Jackie Cooke, milostivá dámo, nebyl vaším strýcem. Také jeho sestra nebyla vaše matka. Jen si otevřete petrohradskou knihu adres a uvidíte, kolik Sašů Pněvů tam najdete. Ani těch Marií není málo. Proto se v tomto případě jedná o omluvitelný omyl, který zmátl i mne. Nyní je ale celá záležitost vyřízena. Zde můj přítel Mr Mojan mi včera přinesl poslední vydání newyorského Herald, kde se veřejně oznamuje vyřízení tohoto dědictví.“



*... byl odsouzen k několikaměsíčnímu vězení.*

Před osmi dny se konečně přihlásily pravé děti skutečné Marie Pněvové a podle práva přijaly své dědictví. Takže to jsou věci, které jsem si včera ověřil svými telegrafickými depešemi. Ano, všechno souhlasí. — — A nyní vám přeji skutečně radostné líbáanky!“

„Hohohotototovovovo, hótóvóóó!“ dodal Mr Cerberus Mojan a připojil se k odcházejícím.

Za nimi bylo ticho jako v hrobě. Není divu, když novomanželé byl napadeni mrtvolnou ztuhlostí. —

Přece jen cestovali do Ameriky, i když si byli předem jisti, že veškeré jejich naděje padly.

Už na parníku bylo brutálnímu Rusovi vyhrožováno, že pokud se ještě jednou dopustí násilí na své ženě, tak bude zavřen do vězení. A v New Yorku nezůstalo jen při výhružkách.

Tam volala nějaká žena z okna domu o pomoc, že jí muž vyhrožuje zabitím. Přispěchala policie, muže zatkla, a po krátkém soudním jednání byl odsouzen k několikaměsíčnímu vězení. Tento muž se jmenoval Alexej Karamzin, který se chtěl uvést do vysoké společnosti jako ruský velkokníže, což se mu pro naprostý nedostatek peněz nepodařilo.

Pak oba zmizeli. V Rusku se již velkokníže neukázal, třebaže tam stále ještě měl ohromné statky. Nu ano, nejdřív by musel vyrovnat směnku.

Ó ne! Raději ne!

Dolehl na něho osud, ztělesněný Nobodým! — — —

## KAPITOLA PÁTÁ

### **Ve vlastní záležitosti**

O čtyři dny později přitiskl Nobody svou manželku i syna na svou hrud'.

Radostné shledání nesmělo být poskvrněno žádnou cizí příměsí. Ale jednou to přece jen muselo přijít.

Nobody vyprávěl. Gabriela se nijak nepodílela na občasné detektivní činnosti svého muže. Když tu a tam odjel, často ani nevěděla, kam a proč. O výsledcích manželova pátrání se potom dozvěděla z novin – ale tohle byla přece jen jedna velká výjimka.

Tiše poslouchala. Tato žena byla vyrovnána s Bohem i sama se sebou, nic ji nemohlo jen tak polekat, a už vůbec ne něco takového. Ano, kdyby se stalo nějaké velké neštěstí, plné plačících vdov a sirotků, pak ano! Ale něco takového, že obživne mrtvý muž – ne, to nijak nemohlo ovlivnit její dobrosrdečnost.

„Zvláštní!“

„Nevšimla sis něčeho neobvyklého během mé nepřítomnosti? Třeba hned v prvních dnech po mém odjezdu.“

„Vůbec ničeho.“

„Psi byli v noci úplně klidní?“

„Nu, občas štěkali, ale to se dá snadno vysvětlit. Ne, nic opravdu zvláštního se tu nestalo.“

„Sklep byl zamčený?“

„Ano, musela jsem otočit klíčem. Nechceš se raději jít podívat dolů? Třeba tam najdeš nějakou stopu.“

Jistě, to byly pouze předběžné otázky. Gabriela doprovodila Nobodyho do sklepa.

Nebylo vůbec nutné brát si s sebou svítilnu. Celý Nobodyho byt byl vybaven elektrickými žárovkami – sklep nevyjímaje.

Než Nobody zasunul klíč do příslušných dveří, prozkoumal pečlivě zámek. Nic nápadného nenašel.

Pomalou odemkl. Jedno stisknutí spínače, a sklep se zalil elektrickým světlem.

Na regálech stály skleněné nádoby s balzamovanými zvířaty všech druhů v přirozených polohách – skutečně zajímavé zoologické muzeum skromnějších rozměrů.

Na stojanu uprostřed stála rakvi podobná olověná bedna, pokrytá sametovou látkou.

„Doprovázel tě někdo do sklepa, když jsi to zjistila?“ zněla první Nobodyho otázka.

„Ne.“

„Kdo tedy položil víko na rakev?“

„Nu – já.“

„Při té váze sis mohla snadno ublížit!!“ mínil starostlivě něžný manžel.

„O, nebylo to nijak těžké,“ usmála se Gabriela, dřívější pouštní lupička, která za svého mládí musela prokázat jistě mnohem víc síly.

Nobody zvedl olověné víko a...

Jeden pohled do rakve, druhý překvapený pohled na svou manželku – a pak musel Nobody upustit rychle víko, aby mohl zachytit vrávorající Gabrielu.

Ležel tady!! Ležel tady právě tak, jak jej tu Nobody před dvěma roky uložil. Obutý, na sobě vycházkový oblek, černé vlasy uprostřed pečlivě rozčísnuté, s rukou na zlatém řetězu od hodinek – pouze s tím rozdílem, že tato ruka nyní byla vysušená, stejně jako tvář, která si zachovala nenávidný a výsměchem zhrůzněný d'ábelský výraz – vše bylo tedy přesně tak, jak to podle Nobodyho propočtů muselo po dvou letech vypadat.

Gabriela se ze svého nesmírného úleku rychle vzpamatovala. Pak už to bylo následkem její obrovské duševní rovnováhy, že se jí opět vrátila sebejistota. To se zračilo i v její otázce:

„Jak je to dlouho, co jsi se mne telegraficky ptal, zda leží Sinclairova mrtvola dosud ve své rakvi?“

„Bylo to před šesti dny.“



„Nu, Alfrede, víš, že jsem vždycky byla naprosto zdravá. Stejně zdravá jsem byla i během tvé nepřítomnosti. A halucinacemi netrpím – ode dneška před šesti dny jsem kolem desáté ranní hodiny obdržela tvůj telegram. Hned jsem rozluštila šifrované písmo a pak jsem sestoupila dolů, odemkla jsem sklep, sundala jsem víko... ale v této olověné bedně žádná mumie neležela. Bedna byla úplně prázdná. Věříš mně to, Alfrede?“

Ano, Nobody naprosto věřil jejím klidně vyřčeným slovům. Dal by za to hlavu, kdyby se Gabriela v této věci mýlila.

Z jeho hrudi vyšel dlouhý povzdech.

„Gabrielo, ó Gabrielo – – kde jen najít nějaké rozumné vysvětlení?!“ – –

Nobody seděl ve své pracovně, lokty opřené o desku pracovního stolu a hlavu skloněnou mezi dlaněmi. Hleděl upřeně před sebe a seděl tak už dlouhou, dlouhou dobu.

Tu se položila na jeho čelo jemná ruka.

I když se ve svých myšlenkách zabýval nepozemskými věcmi, ani v nejmenším se nepolekal – přece dobře znal tuto jemnou ruku, která se mu často položila na čelo, aby z něj vyhladila vrásky starostí.

„Gabrielo, ach, Gabrielo!“

„Nepoddávej se žádné skleslosti, Alfrede. Nestane se nic, ani vlas z tvé hlavy nespadne, kdyby si to Bůh nepřál. Věřím, že vyřešíš i tuto záhadu. Pak ti nezbude, než aby ses s úsměvem vrátil ke chvílím, v nichž jsi viděl cosi nadpřirozeného. Spolehni se na jedno: všechno se dá vysvětlit přirozenou cestou.“

Nobody rychle vyskočil a uchopil její ručku.

„Děkuji ti, Gabrielo, za tvá uklidňující slova, v tomto okamžiku změnila mé pevné rozhodnutí.“

„Jaká rozhodnutí?“

„Zanechat úplně své detektivní činnosti.“

„Ó, Alfrede, to nedělej! To bys spáchal i hřích proti lidstvu!“

„Ne, ne – to mne jenom tak napadlo. Už je to zase pryč. Ale v žádném případě se nenechám zavalit případy, jako kdysi!“

Teprve později Nobody zjistil, jaké hrdinství ukázala jeho žena v tomto okamžiku.

Nemohlo snad být jejím toužebným přáním, aby Nobody zcela zanechal své nebezpečné detektivní práce, která neustále držela v ohrožení život jejího muže a otce jejího syna? Nebylo by jí milejší, kdyby byl stále po jejím boku?

Zcela jistě! Ale ne, nejprve přichází povinnost, ať se jedná o jakkoliv nevšední a nebezpečné poslání. Je v tom cosi božského, když je takové poslání prospěšné celému lidstvu, když slouží k veřejnému prospěchu. Ovšem, vnitřní hlas jeho ženy dokonale harmonizoval s jejím svědomím; to je také důvod, proč si člověk musí vážit více čističe zdymadla než kata.

„Už jen jediné slovo bych chtěla této záležitosti věnovat,“ pokračovala Gabriela. „Nenapadlo tě v této záležitosti použít Edwardova věšteckého daru?“

„Ano, jen kdybych věděl, kde se ten chlap zašívá!“ dokázal Nobody zvolat opět veselým hlasem.

Gabriela se připojila k jeho veselí, polichocena, jak umí jednat se svým mužem, jak dokáže rozehnat jeho chmurné myšlenky.

„Nyní bych tě chtěla požádat o jednu laskavost, Alfrede,“ usmívala se.

„O laskavost? Jsou to jednoduchá slova, ale znějí velice tajemně. Co to schováváš pod pokličkou?“

Gabriela sáhla levou rukou pod zástěru a něco uchopila.

„Ano, to je právě ono. Slavný detektiv ještě nikdy neměl příležitost pracovat pro svou manželku – až na nějaké maličkosti – například to, že jsi mne objevil pod maskou pouštního lupiče... a tak jsi vlastně našel svou milovanou ženu...“

„To nazýváš maličkostí?! Tak to ti pěkně děkuji!“ zaznělo nejveselejším hlasem.

Nobodemu se vrátilo jeho sebevědomí.

„Inu, máš pravdu. Ale ještě nikdy jsem tě nepoprosila, abys pro mne pracoval jako detektiv. Když jsem tu a tam zapomněla, kde jsem nechala ležet nůžky – nu, dříve nebo později bych je našla i sama...“

„Jistě, jen snižuj mé zásluhy a mou slávu! Ale vážně; máš pro mne opravdu nějaký úkol? Bude mi nějak prospěšné, když se toho ujmu?“

Je zřejmé, jak veselá nálada mezi nimi panovala. Necht' jsou chápána další slova ve stejném smyslu.

„Teď si budeš moci zaplést další vavřín do své slavnostní koruny, ale – – ale...“

„Jen s tím ven! Co jsi to vytáhla zpod zástěry?“

„Ano, to je právě ono,“ zaznělo velice plačtivým tónem. „Netroufám – netroufám si ti to říci. Proč si myslíš, že člověk hned musí něco skrývat?“

„Podívej se na mne!“ poručil jí Nobody.

Humorně vyvalil své oči a Gabriela udělala totéž.

„Vidíš, nedokážeš se mi podívat do očí!“

„Ne?“

„Jsi střídavě červená jako růže a pak jsi zase hned bledá jako čerstvě vyvápňená stěna.“

„Toho jsem si ani nevšimla.“

„Ta hra barev také není vidět zvenčí; odehrává se v tvém nitru. Já teď nahlížím do tvé duše. Gabrielo – musím ti otevřeně říci – a je mně to líto – protože jsi má žena a matka mého nedospělého syna, ale – Gabrielo, ty máš nyní velice špatné svědomí!“

„Ano,“ zaznělo opět plačtivým tónem.

„Gabrielo, ty jsi něco ukradla!“

„Ano,“ zaznělo stejně jako prve.

„Přiznej se! Ukaž mně to corpus delicti, které držíš v ruce!“

„Ó ne, pane; než se stanete mým soudcem, buďte nejdříve mým advokátem.“

„Tak dobře! Tak se mi s tím svěťte!“

„Použila – použila jsem včera drožku, a tu – a tak...“

„Vypřáhla jste snad koně a odvedla ho s sebou? To lze z právního hlediska srovnávat s krádeží...!“

„Ach ne, koně ne...“

„Takže jste dokonce ukradla celou drožku? Ale madam, prosím vás, přece nemáte v ruce celou drožku i s koněm?!“

„Pouze jsem si odnesla něco z té drožky.“

„Aha! Vy jste to neodevzdala!“

„Ó přece, ale – ale...“

„Jedná se snad o dopis, jenž jste si před odevzdáním právoplatnému majiteli opsala?“

Gabriela pohlédla na Nobodyho s nekonečným úžasem.

„Odkud to víš...? Ne, nebyl to žádný dopis, ale – ale – něco podobného.“

„Pak tedy jediné fotografie, kterou jste si před odevzdáním okopírovala!“

Gabrielino překvapení stále rostlo. Skutečně – držela v ruce fotografii.

„Proboha! Odkud to všechno můžeš vědět?“

„Nu, proto přece to označení detektiv! Mimo jiné, nijak jsi mi to pátrání nezkomplikovala, a v tvé ruce jsem viděl něco hranatého. Tak co bude s tím tajemstvím?“

„Nejdříve musíš očistit mé svědomí nebo mne předat soudcům k potrestání. Originál, který jsem našla, jsem odevzdala do ztrát a nálezů na policejní stanici, ale před tím jsem si tu fotografii okopírovala, protože mne velmi zaujala. Teprve později jsem si uvědomila, že jsem se nechtěně dopustila trestného činu...“

„Ach tak! Každou fotografii můžeš rozmnožit, ale bez svolení jejího majitele ji nesmíš prodávat a veřejně ukazovat.“

„Takže jsem nevinná?“

„Jako anděl.“

„Tak si tu fotografii pořádně prohlédni!“

Právě to už Nobody dělal. Snímek zachycoval horskou oblast nejdivočejšího vzezření, a vlevo vpředu, kam byl namířen fotografický aparát, bylo vidět skutečně něco nápadného.

Byla to taktéž pustá skalní masa, na níž však spíše dláto umělce, než náhoda přírody, vytvořilo jakési obrazce.

Z rohu vystupující skály byl tvořen rozšklebený lidský obličej, nad tím lví tlapa, vedle u země ke skoku připravený panter nebo tygr – ale nejnápadnější a nejdůraznější byla ta lidská tvář. Kdo má trochu fantazie, dokáže z každé pokřivené

skály, v níž je několik děr, udělat lidskou tvář s vousy nebo bez nich, s rovným nebo křivým nosem, křivohubou s rohy nebo opeřenou přilbou na hlavě – – – ale zde vládla svobodně fantazie geniálního sochaře.

Nobody odhadoval, že na skále vidí na sta takovýchto figur, a když sáhl pro lupu, rozeznal, že předhoří skal, přetvořených do figur, se táhne daleko, daleko dozadu.

„To je skutečně originální!!“

„Že ano? Asi víš, že jsem sama v dlouhých chvílích dělala něco podobného v egyptské poušti, akorát s tím rozdílem, že jsem skály, které jsem zamýšlela opracovat, hledala na různých místech. Nechtěla jsem prozradit svou přítomnost. Ale tady – naprosto otevřeně – to musí být pozoruhodnost první třídy! A podívej se vepředu na tu césarskou hlavu, ty klasické rysy, zachycující zmíněnou dobu, to čelo, ten nos – – to musel vytesat Bohem nadaný a akademicky vzdělaný učenec, který použil své dláto ve volné přírodě!“

„Hm! Na to se ptám slavného detektiva Nobodyho. Tak tedy začni detektivovat!“

„Hm! Kdepak asi najdeme tento otevřený přírodní ateliér?“

„Právě na to se ptám slavného detektiva Nobodyho. Tak tedy začni detektivovat!“

„Hm! Nekladeš zrovna nízké nároky na můj ostrovtip a zkušenosti. Ta věc nebude levná! Žádný živý člověk, žádné zvíře, žádný strom, ani tráva – ano, rád bych se tě zeptal, jak má člověk z téhle haldy kamení, které se říká hory, jak z ní má poznat, v jaké části světa vlastně leží?“

„To je právě tvým úkolem. Proč bych si tě jinak najímala jako detektivního odborníka?“

„Musí to být ve zcela neznámé části Země. Jinak by se ten otevřený přírodní ateliér, jak jsi to sama nazvala, stal největší pozoruhodností, kam by se táhly proudy návštěvníků.“

„Nu, Mr Nobody, tato poznámka ovšem nesvědčí o nijak zvláštním ostrovtipu. Totéž napadlo při prvním pohledu na fotografii i mne.“



*„Kdepak asi najdeme tento otevřený přírodní ateliér?“*

„Víš co? Koupím si síťovou jízdenku a objedu s ní celý svět.“

„Tam asi žádná železnice nevede.“

„Tak si tam nechám nějakou postavit. Kdybych alespoň věděl, na kterém kontinentu nebo na které polokouli světa tohle pohoří leží!“

„Nedokážeš jako zcestovalý muž posoudit podle tvaru a skladby horstva, kde by mohlo ležet?“

„Hm, mohla by to být jižní Afrika nebo – nebo – mohli bychom vzít v úvahu i Norsko.“

„Nemohly by to být právě tak americké Rocky Mountains nebo Čínské středohoří?“

„Ani to není vyloučeno. Ale počkej, toho se dopídíme. Nejdůležitější je, že ty hory jsou nahoře špičatější než dole, a z toho teď musíme vycházet. Po obloze pluje mrak. Kde jsem už takové mraky viděl? Nu, to se hned dozvíme.“

Z toho vtipného rozhovoru vyplývá, jak rychle se Nobody zbavil myšlenek na znovuzrození Mefistofela, a jak je ze sebe setřásl – nebo to spíše byla jeho Gabriela, která ho dokázala tímto způsobem přitáhnout.

Během posledních slov napsal Nobody několik vět na kus papíru, který potom spolu s fotografií zasunul do jedné přihrádky svého tajemného psacího stolu, s jehož mnohostrannými schopnostmi se ještě seznámíme.

Přihrádka byla uzavřena, cosi klaplo.

„Co s tím děláš?“

„To hned uvidíš. Nechám to horstvo analyzovat, a tak se s jistotou dozvim, zda je to horstvo vůbec na naší planetě.“

„To skutečně můžeš udělat?“ zeptala se Gabriela naivně, neboť zřejmě myslela na něco úplně jiného.

Nobody se musel usmát.

„Bez legrace. Toto velkolepé dílo geniálního sochaře, které je utajeno před zraky celého lidstva, mne mimořádně zajímá. Nemám v úmyslu nic jiného, než obrátit veškeré síly k rozluštění tohoto tajemství.“

Gabriela na něj radostně pohlédla. Viděla, že se jí konečně podařilo zahnat manželovu zádumčivost nad tou mefistofelskou historkou!

„Kdy jsi našla tu fotografii?“

„Minulý týden v pátek, takže před devíti dny. Byla jsem v Londýně, jela jsem od King's Cross k Piccadilly a použila jsem uzavřenou drožku CAB číslo 2127.“

„Neobrátila ses hned na kočího s dotazem na jeho posledního pasažéra?“

„Počkej, to nalezení nebylo jen tak jednoduché; ta fotografie tam neležela volně. Během cesty mne napadlo vytáhnout z boční schránky drožky jízdní řád, který musí být podle dávného policejního nařízení umístěn v každém voze. Byla jsem zvědavá, jestli vedou stále ještě ty předpotopní tabulky, které se staly zavedením kontrolních hodin zcela zbytečnými. Správně, umaštěná kartička se jmény a poetickými výjevy rozverných cestujících tam ještě byla. Tak jsem ji vytáhla – a tu z toho vypadla tahle fotografie, či spíš originál té mé. Můžeš si myslet, jaký to na mne udělalo dojem. Musela jsem ji mít! Proto jsem podlehla pokušení a...!“

„Gabrielo, Gabrielo, jak hluboko jsi klesla! To bych si o tobě nikdy nemyslel!“ prohlásil Nobody pomalu pokyvuje hlavou.

„Alespoň jsem si chtěla nechat udělat kopii,“ pravila Gabriela se smíchem, „protože už jsem měla takové nějaké tušení, že majitel toho snímku nebude tak snadno k nalezení. Takže jsem pospíchala domů, aniž bych kočímu cokoliv řekla. Zde jsem fotografii okopírovala, a to úplně sama – – –“

„Podle toho to také vypadá,“ neodpustil si Nobody ťafku.

„Tááák?! Nepodařilo se mně to snad?“

„Velice dobře. To jsem tím také chtěl říci. No a dál?“

„Pak jsem se opět vrátila do Londýna, kde jsem fotografii odevzdala do ztrát a nálezů 18. policejní stanice se všemi potřebnými údaji a s prosbou, aby vzkázali původnímu majiteli, pokud se o nález přihlásí, že se má na mne obrátit.“

„Pánové od policie se jistě mohli přetrhnout, když jim takovou prosbu uložila manželka Nobodyho?“

„Pochopitelně! Velice jsem se styděla a ani s námahou jsem nemohla zabránit, aby hned nezavolali londýnskému policejnímu řediteli. Nález byl sepsán na zvláštní úřední listinu a byl vyvěšen na všech stanicích hlavního města, kde proti všem pravidlům visí ještě dnes, devět dní po ohlášení.“

„Ještě se nikdo nepřihlásil?“

„Ne. A člověk přitom musí předpokládat, že se jedná o vzdělaného člověka, pro něhož ta fotografie měla nesmírnou



cenu... a takový člověk přece ví, jakým způsobem může ztracenou věc zase snadno najít.“

„Co tím chceš říci? To znělo dost nejasně.“

„Tím myslím, že ten člověk zastrčil fotografii do postranní kapsy drožky již před dlouhou dobou a dávno se vzdal toho, že by ji mohl získat zpět.“

„Ano, to by se z toho dalo snadno usoudit. Nikdo dříve nehlásil ztrátu něčeho takového?“

„Samozřejmě, že ne. Jinak by mně to byli hned řekli. Ještě záleží ovšem na tom, jak dlouho schovávají záznamy o ztrátách.“

„Pálí je až po deseti letech.“

„Nu, ta fotografie nevypadala, že by byla stará deset let, třebaže byla v té kapse dost dobře chráněná.“

„Bylo na té fotografii něco zvláštního a pozoruhodného?“

„Vůbec nic. Byla to obyčejná kartónová fotografie.“

„Žádné jméno, žádná firma?“

„Také ne. Zřejmě to byl amatérský snímek.“

„Hm! Pak si tedy ten muž – rád bych předpokládal, že se jednalo o muže – pak si ztráty vůbec nevšiml, nebo se po zbytečné námaze vzdal myšlenky získat fotografii zpět. Je také možné, že ještě neměl čas a příležitost po ní pátrat. Nebo je mrtev... také může být nemocný. Jsou ještě jiné možnosti?“

„Ne. Jako svědomitý člověk jsi na žádnou možnost nezapomněl.“

„A přece, je tu ještě jiná možnost, proč ta fotografie nebyla do dnešního dne vyzvednuta!“

„Jaká?“

„Dotyčný muž má špatné svědomí!“

„Ale Alfrede, na co hned nemyslíš!“

„Právě že vždycky myslím hned úplně na všechno. Je přece docela možné, že je s tou fotografií, či spíše s oblastí, kterou snímek zachycuje, že je s ní spojeno nějaké tajemství – ty ses představila na policii jako manželka anglického exkluzivního detektiva, což se ten muž dozvěděl – rozumíš mně?“

„Ano, rozumím, ale...“

„Vím, co chceš říci. Ó ne, jen si nemysli, že hned u všeho počítám se zločinem, že za vším vidím nepravosti. To bych jako detektiv neobstál a létal bych z místa na místo jako vzteklý zajíc. Ale přece, musíme zvážit každou možnost. Zde se navíc jedná o oblast, kterou lze považovat za neobjevenou, a všechny tyto figury přece nemohl vytesat jediný člověk, i kdyby na tom pracoval ve dne v noci...“

„Ano, o tom jsem už také přemýšlela.“

„Vidíš! Nepochybně na tom musela pracovat celá umělecká společnost. Navíc několik figur ukazuje na novější dobu. S jistotou mohu tvrdit, že jsem tam rozeznal Napoleonovu hlavu. Jeden z této umělecké společnosti musel ztratit tu fotografii a jistě by mu bylo velice nemilé, kdyby se pátralo po její předloze a kdyby byla nalezena – proto to raději nehlásí. To vše jsou sice pouhopouhé dohady, ale musí se na ně brát zřetel.“

Tu zazněl ve zmíněném psacím stole zvonek.

„Nyní, moje milá Gabrielo, nyní ti ukážu, co všechno umí detektiv Nobody, kterého smíš nazývat svým mužem. Hned tě odvedu do té oblasti.“

„Co chceš udělat?“ zeptala se Gabriela, nepřístupným tentokrát na humorný tón.

„Zavedu tě do té oblasti, takže ji neuvidíš jen na fotografii, ale dokonce skutečnou.“

„Ano, ty tedy víš...“

„Uvidíš ji. Hned tam odcestuješ.“

„Nalézá se snad v Anglii někde v blízkosti Londýna?!“ divila se Gabriela stále víc.

„Dokonce už jsme tam. Najdeš ji v mém pracovním stole. Jen se tam podívej!“

Nobody vytáhl ze spodní části pracovního stolu dva knoflíky, které bylo možné považovat za držadla zásuvek, ale tak tomu vůbec nebylo. Držadla měla nahoře otvory opatřené čočkami.

„Přilož k tomu oči!“

Gabriela to hned udělala a vyrazila ze sebe výkřik úžasného překvapení.

Skutečně, musela věřit, že to divoké pohoří, zachycené na fotografii, má najednou před sebou, vše v reálné velikosti, kde každý předmět plasticky vystupoval. Vše bylo zalito slunečním svitem.

Nobodyho dům byl pochopitelně vybaven nejdokonalejší technikou a pomůckami, které věda a nejmodernější technika mohla nabídnout detektivovi. Měl vlastní fotografický ateliér s vyškolenou obsluhou a přístroji, jejichž dokonalost byla kladně hodnocena i hvězdáři. Zde mohl snadno zhotovit kopii fotografie, která se pak dala použít pro stereoskop.

Gabriela věřila, že zná veškerá tajemství tohoto pracovního a psacího stolu, který si Nobody kdysi dávno vyrobil vlastníma rukama, ale při každé příležitosti objevila nějakou další, jí dosud skrytou funkci – a nyní tento stereoskop ve stole!! – to pro ni byla naprostá novinka.

Nyní se jí naskytl obraz výjimečné dokonalosti, k čemuž nemálo napomohlo elektrické osvětlení.

„Nádherné! Rozkošné!“ neskrlbila Gabriela svou chválou. „Ne, jak to všechno plasticky vystupuje! Dají se rozlišit i ty nejmenší maličkosti! Člověk by na to mohl pomalu sáhnout rukou. – Ano, tamhle je Napoleonova hlava, o níž jsi před chvílí mluvil! A jak je tato ruka vypracovaná! A tamto...!“

Gabriela se s ječivým výkřikem zapotácela o několik kroků zpět.

„Proboha, co je ti?!“ vykřikl Nobody, rychle přiskočil a uchopil Gabrielu, chvějící se po celém těle.

„Nic, nic,“ šeptala, bojujíc stále s rovnováhou. „A přece – měla jsem pocit, jako by – nech mě se tam ještě jednou podívat.“

Nobody ji však předběhl a přiložil oči k čočkám.

„Nevidím tam nic zvláštního, co by mne nějak zaráželo,“ prohlásil po chvíli.

„Je možné, že jsem se zmýlila. A přece! Podívej se pořádně vpravo na tu skálu, která je světlejší než ostatní.“

„Ano, vidím ji.“

„Nepozoruješ nic?“

„Ne, ani to nejmenší.“

„Nevidiš žádné skulptury?“

„Ne, a to je na tom zvláštní – ale ano, tam vlevo, tam to vypadá jako lidské oko!“

„Jenom vypadá?“

„Hm. Asi to bude reliéf lidského oka, pečlivě propracovaný. Člověk se do toho akorát musí vmyslet. Je to něco na způsob heslovitého obrazu.“

„Ty jsi ještě nenašel druhé oko a nos? Je to totiž skutečně heslovitý obraz.“

„Ne, ještě ne.“

„Podívej se dolů na tu tmavší skálu, která se opírá o tu velkou. Mysli si, že jsou to rozcuchané vousy nějakého...“

„Hrome!!“ vyrazil ze sebe Nobody a málem také couvl.

Nyní, když rozluštil heslovitý obraz, bylo to, jako by mu z očí spadly šupiny – – Tu se na něj šklebil známý, nenávisť a ďábelskou nepřičetností zhrůzněný obličej!!! – –

Zazvonil telefon. Policejní ředitel se ptal, jestli je sir Alfred Willcox přítomen, a v případě, že ano, zda by se nenamáhal přijet na policejní prezidium, nebo zdali by mu snad nebylo příjemnější, kdyby jej pan policejní ředitel nenavštívil v jeho bytě.

Nanejvýš zajímavý a nezvyklý případ, před kterým stála nyní londýnská policie úplně bezradně, byl popsán v hrubých rysech telefonicky... a Nobody se rychle zvedl a pospíchal, aby se dal policii k dispozici. – Budiž zde zmíněno, co se Nobody vlastně dozvěděl.

Na Oxford Street, jedné z hlavních tepen vnitřního Londýna, se procházel elegantní pán, nepříliš mladý, s lehce prošedivělými vlasy na skráních; ale svým postojem, pružností a



*... elegantní pán, který byl doma v těch nejlepších společnostech.*

hlavně živým pohledem působil na celé okolí dojmem muže podstatně mladšího.

Neustále zaplněná Oxford Street je málo vhodná pro podobné procházky. Bylo tím nápadnější, jak se elegantní pán, který byl zaručeně doma v těch nejlepších společenských kruzích finančního světa a který pluje v proudu života jako ryba ve vodě, jak se zde nechá tlačit a zmítat pospíchajícím davem, nechá do sebe vrážet a strkat, a ještě zvláštnější je, jak se přitom bázlivě a bezbranně usmívá. Dívá se do výkladních skříní, čte si čísla domů, hledaje bloudí jeho zrak mezi lidmi – a přitom do sebe stále nechá vrážet a strkat, na tváři pořád ten napůl veselý a napůl bázlivý úsměv.

Na křižovatce dvou ulic stojí konstábl, podobající se válečnému veliteli, jenž se vzpřímenou hlavou nastoluje pořádek v bojové vřavě a řídí bitvu. K takovému muži nyní zamíří zmíněný pán, přičemž musí překřížit širokou ulici, a jak se o to pokouší, jak se vyhýbá různým vozům a koním, to opět dokazuje, že je v tomto prostředí doma, což ale nijak nesouhlasí s jeho ostatním chováním.

Dosáhne ostrova proudícího a vlnícího se velkoměsta, z něhož konstábl řídí a směřuje proudy vozů, aby umožnil průchod lidí a pak opět osvobodil ty první.

„Prosím, konstáble!“

Ten na něho vrhnul krátký pohled.

„*Left úde* – levá strana!!! *Stop!!!* – – – Sir?“

„Nevím – nevím – – nevím, kde bydlím.“

„*Goon* – kupředu!!! – – – Zapomněl jste jméno svého hotelu?“

„Já – já – – ani nevím, jestli jsem v nějakém hotelu bydlel.“

Konstáblovi se nepohnul ani sval v obličeji. Měl oči pouze pro boj mezi vozy a lidmi.

„*To left, to left* – vlevo!!! – – – Jak se jmenujete?“

„Ani – ani – – ani na to si nemohu vzpomenout,“ řekl pán s oním nejistým, napůl veselým a napůl bláznivým úsměvem.

Konstábl neměl ani krátký překvapený pohled pro člověka, který dokonce ani neví, jak se vlastně jmenuje.

„Stop!!!- - Ztratil jste paměť?“

„Ano – myslím – – asi to tak bude. – Nemohu si vzpomenout vůbec na nic.“

Konstábl opět neměl důvod měnit svůj výraz. Slyšel totiž něco zcela běžného.

Je to doslova záhadné, jak se ve velkých světových městech, hlavně v Londýně a New Yorku, množí případy kdy lidé zničeho nic ztratí úplně paměť. Je to prokletí neúnavného spěchu za mamonem. Celý den se neustále pracuje a spekuluje – večer se jde do klubu nebo za zábavou – – čím bláznivější, tím lepší – – až do rána. Pak jen několik hodin spánku, jenž se ani spánkem nedá nazývat. Takoví lidé udržují svá těla čerstvá alespoň za pomoci masáží a kolikrát ještě něčeho horšího – ale jednoho krásného dne ztratí paměť!

Člověk se nalézá na obchodní cestě – a najednou se překvapeně praští do čela – – ano, kam jsem to vlastně chtěl? – – Člověk najednou neví, kdo je, kde bydlí, co naposledy dělal, dokonce ani nepozná své staré přátele – už neví vůbec nic.

Naštěstí jsou vesměs tyto stavy pouze přechodnými. Příroda zase jednou dala člověku důrazné varování. Když je potom takový člověk odveden do svého bytu nebo svého obchodu, kde vidí jen známé tváře a slyší známé hlasy, je to něco jiného, než když na něj na ulici pouze promluví známý člověk; pak začne zase dělat svá vžitá gesta a najednou se mu znenadání vrátí paměť, většinou i bez jakýchkoliv zlých následků.

Proto je nejdůležitější přivést postiženého tam, kam patří.

Snad každý muž – u žen to nebývá pravidlem – má u sebe něco písemného. Lidé postižení ztrátou paměti většinou patří k těm lépe situovaným lidem, velkoobchodníkům a podnikatelům, kteří u sebe nosí náprsní tašky.

Zvláštní je, že postižení většinou ani nepomyslí na to, aby se podle listin, jež mají u sebe, orientovali, ačkoliv se jejich stav nedá přirovnávat k šílenství.

Takže většinou nejsou sami schopni podle obsahu náprsní tašky zjistit, kdo jsou a kde bydlí.



*„Nevzdalujte se ode mne; za chvíli budu vystřídán.“*

Mají tam dopisy – panu Gottliebovi Schultzovi, Berlín – – – nebo Mr Jonášovi Perthovi, Londýn – – – ten Londýn je dokonce potvrzený – – – ano, dobrotivý Bože, ten postižený přece nemůže vyhledat všechny Schultze a Perthy a vyptávat se domácích pánů, jestli to vlastně není on sám. A nemusí to být zrovna tato dvě běžná jména – – potíže zůstanou stejně velké. Nepomůže dokonce ani cestovní pas, jelikož v něm není uvedena adresa bydliště.

Tyto případy ztráty paměti se tak velice množí, že už ani nebývají uváděny v novinách. Ale právě to vzrůstající množství způsobilo, že v takových případech získala policie velkoměsta nebývalou rutinu. V takových situacích si policisté vypomáhají jinak zavrhovanou hypnózou, jež je v těchto případech praktikována policejními lékaři... a většinou s úspěchem. –

„Máte u sebe dopis nebo něco podobného?“

„Ano, snad – ale – ale – ale já se v tom vůbec nevyznám.“

„Už jste to zkoušel?“

„Ano, ale...“

„Počkejte tady. Nevzdalujte se ode mne; za chvíli budu vystřídán.“

Přišli jej vystřídat. Konstábl mávl na CAB, naložil postiženého pána a nechal jej odvézt na policejní stanici.

Policejnímu poručíkovi se pán jevil jako velice rozumný. Dokonce už stačil prohlédnout i svou náprsní tašku, což se dalo počítat k výjimkám, ale zřejmě už dlouho bloudil kolem a vžil se do svého postavení. Stačí si představit, jak se chová člověk, který se nemůže orientovat a který ztratil paměť – jakých scén asi může být schopen!

U tohoto starého muže s ušlechtilými aristokratickými rysy a mladistvým leskem v očích tomu tak nebylo.

„Mám u sebe pět dopisů,“ zaznělo klidně, „na nějakého pána Edwina Dudleye. Ten Edwin budu zřejmě já. Ten poslední dopis nepřichází v úvahu. Chcete se podívat do mé náprsní tašky?“

Udělal pohyb, jako by chtěl vytáhnout náprsní tašku, ale policejní důstojník jej odmítl.

„Prosím – pokud je to jen trochu možné, tak bychom se do náprsní tašky nebo vašich papírů nechtěli dívat. Nemáte u sebe jen obyčejnou obálku s adresou?“

„Ani jedinou. Jinak bych si přece poradil sám.“

„Není tedy aspoň adresa Mr Edwina Dudleye na kopii nějakého dopisu?“

„Také ne. Na dvou je napsáno Londýn, na dvou Manchester a na jednom Bordeaux...“

„To prozatím stačí,“ přerušil jej policejní poručík.

Přesto však pán vytáhl náprsní tašku a začal vybalovat její obsah na stůl. Policejní důstojník tam nepohlédl jediným pohledem, alespoň ne schválně.

Policie má pro takové případy velice přísné instrukce. Objevily se totiž i takové případy, že si postižený, když se později uzdravil, stěžoval, že policisté využili jeho



nesvéprávného stavu a pátrali v jeho soukromé korespondenci, a to je v Anglii, kde ani soudní vykonavatel nesmí jen tak beze všeho vstoupit do soukromého domu a kde vůbec nesmí i při sebevětším podezření vykonat domovní prohlídku, zločinem první třídy.

A co když to je státní úředník? Právě takovým dojmem totiž tento vznešený pán působil.

„Můžete mi prozradit, kdo vám napsal některý z těchto dopisů? Budu vás považovat za svéprávného; pouze jste ztratil paměť. Mohl byste mně tedy prozradit jméno odesílatele dopisů?“

„Nu – proč ne? Všechny dopisy, které jsou v mé náprsní kapse, byly podepsány Mr H. L. Bavafour, Kalkata. Jedná se o...“

„Ó, Kalkata! No, jednání s tímto pánem, i když by nám snad mohl poskytnout cenné informace, by asi trvalo příliš dlouho.“

Tak míjel bezúčelně čas, aniž by se policisté dostali kupředu. Pak vyrukoval poručík s otázkou:

„Víte, co se skrývá pod slovem hypnóza?“

„Jistě.“

„Nechal jste se už někdy hypnotizovat?“

Tento pán věděl zcela přesně, co to hypnóza je – ale zda byl už někdy pod jejím vlivem či ne, na to si ovšem nemohl vzpomenout. – Ani tom není žádný protiklad, docela dobře se to rýmuje.

„Nejjednodušší by totiž bylo, kdybyste se nechal zhypnotizovat. Provádí to náš policejní lékař a děje se to v přítomnosti mnoha svědků, které si případně můžete určit sám.“

Pochopitelně, pán se pro to ihned rozhodl. Přišel policejní lékař a provedl svůj experiment v kruhu mnoha konstáblů a úředníků. Bohužel se mu nepodařilo pána přivést do hypnotického spánku.

Nyní byl na policejní stanici přiveden jeden městský metař. Tento mužíček s orlím nosem uměl hypnotizovat úplně jinak než policejní úředník. Dokonce uměl také předpovídat počasí a zaklínat bradavice, a když bylo náhodou počasí jiné a bradavice



*Tento mužíček s orlím nosem  
uměl hypnotizovat...*

nezmizely, tak to zavinilo právě to počasí nebo ty bradavice... ale ne on! Jistě, v hypnóze skutečně něco dokázal.

Metař si tedy umyl obličej i ruce a poté začal mžikat, žvatlat a nařizovat.

Pán ale usnout nehodlal.

„No, když vy se tomu chechtáte!“

Policejní poručík zatím přicházel stále víc k přesvědčení, že má před sebou velmi významného muže. To, že mu nebylo známo jméno Edwin Dudley, to nic neznamenal. Pán mluvil anglicky nosem, k tomu některé jeho zvláštní výrazy a způsoby: docela určitě Američan! A Anglie tehdy měla veškeré důvody být se Spojenými státy na přátelské noze.

Poručík telefonoval policejnímu řediteli, o všem mu řekl a nezapomněl ani na své tušení. Opatrnost při jednání s tímto mužem je nezbytná!

Chvilí počkat!

Po chvíli se ozvalo v telefonu, že se policejní ředitel dostaví osobně, a to dokonce v doprovodu sira Alfreda Willcoxe.

Nobody přišel – sám. Přinesl si s sebou svůj elixír, vyvinutý k hypnotickým účelům, ale nepotřeboval jej použít. Jeho magnetickému pohledu nedokázaly ohnivé oči pána odolat.

„Spěte – klidně – docela klidně – odpovězte na mé otázky. Odpovíte mně, že ano?“

„Ano,“ odvětil spící těžkým jazykem.

Zde před tolika svědky nepoužil Nobody svůj tajný hmat na šíji a nejednal jinak, než jak to činí veřejně vystupující hypnotizéři na jevišti před veřejností.

„Jak se jmenujete?“

„Edwin Du – Du – Dud – Dud...“

„Mluvte pomalu a zřetelně. Mluvení vám přece nečiní žádné potíže, to si jen namlouváte. Jak se jmenujete?“

„Edwin Dudley.“

„Kde bydlíte?“

„V hotelu – v hotelu – – v hotelu Bryard.“

Hned se rozdrnčel telefon. Hotel Bryard byl dotázán 16. policejní stanicí, zda tam není ubytován Mr Edwin Dudley. – – – Jistě, již dva dny. – – – Jak ten pán vypadá? – – – Statný muž s černým knírem a mírně prošedivělými vlasy na skráních... konec!

Nobody věděl přesně, jak daleko smí jít. Dále už ne.

„Až napočítám do tří, probudíte se. Jedna – budete velmi čilý, jako kdybyste se skvěle vyspal – – dvě – – budete vědět, že jsem vás hypnotizoval, a budete se cítit posílen – – – tři!!!“

Pán otevřel oči. Že se tak udiveně rozhlížel kolem sebe, to nemohlo být po hypnóze nic nápadného.

„Dokážete si vzpomenout, že...“

„Že jsem byl hypnotizován?“ vyrazil ze sebe rychle.

„Ano.“

„Na co jste se mě vyptávali? Co jsem vám napovídal?“

„Byl jste tázán pouze na vaše jméno a bydliště. Dokážete si na to nyní v bdělém stavu vzpomenout?“

„Ano, jistě! Bydlím v hotelu Bryard. Ó, už vím přesně, co se stalo. Byl jsem na cestě do... *nevermind*, nevadí... měl jsem před sebou služební cestu, najednou mne píchlo v hlavě... *nevermind!!* Hrozně spěchám!“

Záchvat přešel. Pro tentokrát uzdraven! V takovýchto případech se ukazuje, jak blahodárně může působit hypnóza ve svědomitých rukou.

Pán opravdu spěchal.

„Moje náprsní taška – – ach, tady! – – Jistě, už si vzpomínám na všechno, i na to, nač jste se mne vyptávali v hypnotickém spánku- - - *all right, that'l do* – v pořádku, hotovo – – co jsem dlužen? Nic? Prosím, zde je jedna pětilibrovka – nějak už ji využijte. – Můj nejuctivější dík! *Good bye!*“

Marně jej přemlouvali, aby se zase hned nevrhl do víru ulice – nenechal se zadržet... důležitý obchod, nesmí ztrácet čas, doprovod nepotřebuje – – jen CAB, který mu byl přivolán, vděčně přijal.

„Nebude to trvat dlouho, a je v tom zas. Pak už to nepůjde tak snadno jako teď,“ mínil policejní poručík a pokládal si za nesmírnou čest, že se smí ještě chvíli bavit s královským detektivem.

Nobody se však musel brzy rozloučit. Zde byla 16. policejní stanice, ale jeho žena zanechala fotografii na 18., která odtud není příliš vzdálená. Mohl by tam tedy hned zajít o omrknout si tu záležitost.

Šel pěšky. Legitimoval se jako sir Willcox a poté se zeptal na zmíněnou fotografii.

„Právě byla vyzvednuta! Před pěti minutami!“

„Jejda! A kým?“

„Nějakým pánem. Lady Willcoxová si přece přála adresu eventuálního majitele. Zde stojí: Mr Lewis Clade, Brighton on sea, Denver Place 72.“

„Ten pán ví, že by si s ním lady Willcoxová ráda pohovořila?“

„Jistě, důrazně jsem mu to připomněl.“

„Co řekl?“

„Vůbec nic. Něco si zabručel a potom spěchal pryč.“

„Víte snad, kde se ten pán zdržuje?“

„Ne.“

Brighton on sea je od Londýna vzdálen asi dvě hodiny cesty, proto není zapotřebí shánět ubytování v hlavním městě.

„Budu se muset v Brightonu přeptat. Třeba se mně podaří zjistit, kde toho pána zastihnout.“

Nobody se telefonicky spojil s hlavní strážnicí v Brightonu.

„Znáte tam nějakého Mr Lewise Cladeho, bydlícího na Denver Pláce 72?“

Odpověď byla velmi promptní:

„Takové číslo neexistuje. Denver Place končí na čísle 48.“

Nyní se stala celá záležitost závažnou.

„Žádali jste od toho pána průkaz?“

„Ne. Dokázal ztracenou fotografii přesně popsat, řekl, že ji –  
– –“

„Jak asi tak vypadal? Jak na vás působil?“

„Ó, byl to velice jemný gentleman. Starší sice – ale vypadal mladě, s černým knírem a prošedivělými vlasy na skráních...“

„Nevšímli jste si snad, zda neviselo něco na jeho řetízku od hodinek?“

„Ano, ano, takový přívěsek, nejspíš z želvoviny. Vypadalo to jako velký perleťový knoflík...“

Nyní si řekl Nobody v duchu další jejda!

Už se nezdržel ani chvílku, naskočil do drožky a nechal se odvézt do hotelu Bryard.

„Lituji, ale Mr Dudley opustil i se svými zavazadly hotel asi před deseti minutami, aniž by udal nějakou novou adresu.“

Nobody opět seděl u svého pracovního stolu s lokty opřenými o desku stolu a s hlavou zaklíněnou v dlaních mohl dumat nad náladovostí osudu.

Tentokrát jej nevytrhla z přemýšlení měkká ruka, nýbrž zazvonění v jeho psacím stole.

Telegram. Z Adenu.

*Jsi očekáván. 17 stupňů, 28 minut, 6 vteřin a 4 čárky jižní šířky; 142 stupňů, 15 minut, 11 vteřin a 9 čárek západně od Greenwiche.*

*Edward Scott*

Zase jednou! A tak přesné určení místa! Dokonce na desetiny obloukových vteřin. To jeho věštecký přítel ještě nikdy neudělal!

Vteřina šířkového úhlu se počítá na zhruba tři sta metrů, to znamená v blízkosti rovníku, kde se délkové stupně přibližují téměř souběžně, takže vzdálenost mezi délkovými stupni činí také tři sta metrů. Desetina z toho, to dělá třicet metrů, kde bude Nobody očekáván.



*Ostrový kanibalů.*

Kde to místo leží? Pro hrubé určení nosil Nobody mapu ve své hlavě.

To je určitě západně od Peru, někde uprostřed Tichého oceánu.

Mapa určila místo přesněji.

Příslušné šířky a délky se protínaly nad ostrovy Paumotu.

Paumota znamená v řeči domorodců, vedoucích na těchto korálových útesech bídný život, mrak, takže celé jméno by bylo Ostrov mraků. – Takovému mraku jsou právě zmíněné ostrovy podobné – jsou to jedny z nesčetných korálových ostrovů. Skutečně, nespočetných a ještě nespočítaných.

Pouze Angličané ponechali ostrovům toto jméno; na francouzských mapách byly vedeny pod jménem Nebezpečný archipel, Holanďané mluví o Nízkých ostrovech, Španělé je nazývají Ostrov kanibalů – a to právem – na těchto ostrovech lidožroutství stále ještě kvete. Zpočátku to vlastně byl následek nedostatku potravy, který se však časem proměnil v návyk.

K přesnější odpovědi musela posloužit speciální námořní mapa této oblasti, která ovšem byla velmi nedostatečná.

Naštěstí byla alespoň východní část této skupiny pečlivěji zaznamenána, právě v místech, kde se křižovaly oba vteřinové údaje – a jak se dalo určit pomocí kružítka přesnější umístění, vycházely zmíněné souřadnice na ostrov Apucarua.

Co říká námořní lexikon o tomto ostrově?

Vůbec nic! A o celé skupině ostrovů Paumotu dokázal říci pouze to, že veškeré pokusy obrátit na křesťanskou víru domorodce – kteří jsou Angličany špatně pojmenováni Karibové, ale u kterého jména raději zůstaneme, stejně jako pro všechny domorodce Ameriky používáme falešného označení Indiáni a akceptujeme je – veškeré tyto pokusy ztroskotaly, jelikož Karibové všechny misionáře snědli. Obsazení korálových ostrovů tohoto druhu bylo ztrátové.

Tyto ostrovy produkují bez lidského přičinění pouze kokosové ořechy, které jsou pak odváženy malými plavidly na Tahiti.

Ale ani na Tahiti neexistuje dodnes pravidelné lodní spojení. Pouze příležitostně tam pluje některý nákladní parník, aby naložil uskladněnou kopru, lisovaná jádra kokosových ořechů.

Na takovou příležitost tedy musel Nobody čekat, pokud se chtěl dostat na Tahiti. Co ale dál?

Bylo jisté, že na těchto Nízkých ostrovech nenajde zmíněnou horskou formaci, v níž pracovala dláta geniálních sochařů.

Že tam najde cokoliv jiného, než co se týká ďábelské grimasy, o tom také Nobody nijak nepochyboval.

A vše, co s tím souviselo, to zatím musí zůstat v tajnosti před celým světem.

Sežene však Nobody na Tahiti vhodné mužstvo? Jistě ne, neboť pravděpodobně nesežene ani vhodné plavidlo.

Takže snad jedinou možností bylo najmout anebo koupit v Londýně nějaké vhodné plavidlo. Jenže pak by se musel ve všem spoléhat na úplně cizí námořníky.

Přitom Nobody myslel na svého starého přítele Větroplacha a na jeho *Letící šíp*. Zde neměl za tuto loď vhodnou náhradu, ale zatím se tím příliš nezatežoval.

Vymyšleno, uděláno – Nobody odeslal depeši na Smrný ostrov, zda není kapitán Větroplach právě přítomen a kde by byl jinak k zastížení.

Depeše si musela najít cestu přes Rusko a Čínu. I když elektrická jiskra vlastně nezná vzdálenosti, musel překonat jiné překážky – přepínání a podobné – před zítřejším večerem

nemohl očekávat odpověď. Zde se ovšem podbízela neodbytná otázka, zda vůbec budou na ostrově vědět, kde se kapitán Větroplach se svým *Letícím šípem* právě nachází.

Nobody ještě držel napsanou depeši v ruce a právě ji chtěl zasunout do svého pracovního stolu, aby byla odeslána, když mu stůl zazvoněním oznámil, že přišel jiný telegram.

Přicházel z Alžíru.

*Čekám tě s Letícím šípem v Lisabonu.*

*Větroplach*

Co na to mohl Nobody říci? Zde musel mít ve hře své ruce jeho přítel jasnovidec!!

Nobody zajistil svůj dům, aby se mohl vydat na cestu do Lisabonu.

Ach, kdyby byl tušil při loučení se ženou a synem, co mu tato cesta přinese!!!

Mohl snad Nobody mluvit o tom, že by se někdy dostal do nesnází? Ne, to jistě ne! Ano, pro někoho jiného to byly nepřekonatelné překážky – ale Nobody si z nich nic nedělal.

A během této cesty, což ovšem zjistil detektiv až později, jej mělo potkat neštěstí, které postihne i jeho rodinu a rozerve mu srdce na kusy! – – –



## KAPITOLA ŠESTÁ

### **Nové Amazonky**

*Letící šíp* dosud nedorazil do lisabonského přístavu. Nobody ale nijak nepochyboval, že připluje včas.

Zatím se ubytoval v jednom privátním bytě, a třebaže bezúčelně bloumal ulicemi portugalského hlavního města, měl uzavřené uši pro rozhovory na ulici a také nevzal do ruky žádné noviny.

To dělal hlavně proto, aby nemusel v případě nutnosti upřít své detektivní zkušenosti jiným směrem. Kdyby se stalo něco skutečně důležitého, jistě by jej včas informovali z Londýna. To se ale nestalo.

Časného rána pátého dne, právě když Nobody vyhlédl z okna, mířícího k rejdě, spatřil tam *Letící šíp*, který se houpal na vlnách jako obrovský doutník.

Z komínu stoupající černý dým a bílý oblak páry prozrazovaly, že loď musela právě přistát; byl odpouštěn přetlak z parních kotlů.

Nobody si ihned najal loďku a vyplul k rejdě.

Nahoře u padacího můstku stál Jeremiah Bambula, odmítavě mával rukou k blížící se loďce, přičemž krčil svůj lodní chobot.

„Tady nic, tady nic! Que busca uste? Tady nic nekoupíš, vstup zakázanej!“

„I pro Mistra?“

Obrovský nos něco zavolal, odpovědí byl hlasitý křik, procházející celou lodí. Vedle Bambuly se objevil Anok, malý človíček s tupým nosánkem a omezenou inteligencí, jehož kdysi Větroplach najal pro ukrácení dlouhých chvil mužstva. Byl rovnocenným partnerem pro Bambulu. Nyní se malý nechal slyšet.

„Ano, áno, nee neeé, je skutečně tady, ano, áno, nee, neeé!“



*... spatřil tam Letící šíp, který se houpal  
na vlnách jako obrovský doutník.*

Když Nobody odměnil veslaře a vystoupil po schůdkách nahoru, stáhly se k němu ruce Větroplacha, uchopily jej pod rameny a přenesly jej přes zábradlí. Pak kapitán mával za pustého, radostného řevu detektivem ve vzduchu, dokud neuznal, že dal ze shledání zadost.

„Scott je také na palubě?“

Zde už přicházel. Ani radost ze shledání nedokázala zastřít jeho charakteristickou vrozenou sklíčenost; byl stále stejný.

Nobody musel potrást s mnoha pravicemi; musel zodpovědět mnoho dotazů na rodinu a teprve po delší době osaměli tito tři muži v kajutě.

„Vyhověl jsem svému nutkání nasměrovat tě k ostrovům Paumotu. Teprve když jsem poslal telegram, došlo mi, že budeš potřebovat *Letící šíp*. Jak jsem řekl, měl jsem vidění: *Letící šíp* kotvil v Alžíru a já viděl sám sebe na palubě. Rozumíš, vid'. První telegram už byl pryč. Abych tě nezmátl, vyhověl jsem vizi a telegrafoval příteli Větroplachovi, aby mne tam očekával. Pak jsem nasedl na první loď, která plula kolem Alžíru. Tím nastalo to čtyřdenní zpoždění. Byl jsem si ale jist, že sem přijedeš a že tu na nás počkáš.“

Při snídani Nobody vzpomínal na dobrodružství jaká jej potkala před časem v cařihradském serailu.

Jediné, o čem se detektiv ve Větroplachově přítomnosti nezmínil, byla jeho čepice, s jejíž pomocí se mohl stát neviditelným. Také neřekl, jaké starosti mu poslední dobou činí Mefistofeles.

Větroplach byl sice Nobodyho dobrým přítelem – ale do této poslední záležitosti jej přece jen nechtěl detektiv zasvětit. Kapitán byl i přes jistý stupeň osobní geniálnosti příliš hrubé námořnické náтуры, zatvrzelý realista, který by něco takového nepochopil. K čemu by to vlastně posloužilo? Co neví, to mne přece nepálí.

Nobody vyprávěl, jak potkal v serailu fadinah z Godžamu a Mr Cerbera Mojana – – a zatímco si vázal ubrousek pod krkem, předváděl, jak ten malý tlustý mužiček skákal mezi odaliskami – – vlilllevo, vprrrravo – vlilllevo, vprrrravo – výýýýš ty nohýýýý!! – – Větroplach se smíchy válel na zemi.

Pak jej muselo něco napadnout.

„Ach, ach, Alfrede, proč jen jsi mne tenkrát nevzal s sebou! Jistě bys mne dokázal vpašovat do serailu.“

„Ano, zrovna ty bys tam mezi těmi ženskými chyběl!“ smál se Nobody.

Mezitím kotle vyvinuly dostatek páry; kapitán se musel vzdálit na velitelský můstek.

„Kam tedy?“

„Udaný cíl zůstává v platnosti,“ odpověděl Scott.

„Zde se ale jedná ještě o jednu věc: totiž jestli vlllevo nebo vprrravo kolem – jestli Suezským průplavem nebo kolem mysu Hoorn.“

„Která cesta je kratší?“

„To je celkem lhostejné. Cesta Suezským kanálem je méně nebezpečná a rychlejší; snad také zajímavější. Zase je ale trochu dražší kvůli průplavnímu poplatku. To je ovšem v našem případě nepodstatné.“

Tu opět nastal tajuplný proces, který neměl Nobody příležitost již dlouhou dobu pozorovat. Oči mladého Kanaďana dostaly strnulý výraz, jeho jinak zdravě červený obličej mrtvolně zbledl – on sám si uvědomoval, co se s ním děje. Skryl svou tvář do dlaní – ale pouze na okamžik. Když stáhl dlaně zpět, byl záchvat opět pryč.

„Kolem mysu Hoorn!“ zaznělo rozhodnutí, pro jehož tajuplný vznik by sám nemohl dát žádné vysvětlení.

Oba muži, které svedl osud tak zvláštním způsobem dohromady, osaměli. Nobody se ještě jednou vrátil k záhadě kolem Mefistofela, ale v rozšířené podobě.

Bylo zvláštní, že na mladého Kanaďana neudělalo vyprávění o tajemném Sinclairovi – jak se Nobodymu zjevil – – mrtvý muž, jehož detektiv vlastnoručně nabalzamoval a uložil ve svém sklepe – – žádný dojem. Seděl zde, jako by pro něho bylo vše mrtvé.

Nu, nyní bychom si měli trochu celou tu mefistofelskou záležitost osvětlit.

Zvídavý čtenář již jistě zjistil, že se stále jedná o šíleného vědce Jacoba Sinclaira, s nímž se Nobody setkal již před mnoha, mnoha lety. Šílený génius byl tehdy považován za mrtvého\*) – všichni považovali zuhelnatělou mrtvolu, nalezenou po požáru malého domku v okrajové části Londýna, za pozůstatky šíleného

---

\*) Robert Kraft, Nobody 2. díl, 5. kap. (nakladatelství NÁVRAT)

vědce. Nobody se tehdy ujal jeho závěti a po celém světě se pak setkával s působením šíleného génia...

Jenže pak přišla ta událost před dvěma roky, kdy se šílenec objevil znovu, a to dokonce s ještě šílenějšími plány. Nobody se mu vysmál – a šílenec se uškrtil. Skutečně?

Když Nobody po svém návratu z Káhiry a Oděsy o všem přemýšlel, připadal pomalu na myšlenku, jež byla stále neodbytnější. Ano, co když Sinclair ve skutečnosti ještě stále žije? Co když je mrtvola v jeho sklepe pouze podstrčený dvojník?!

Toho by byl ten polský žid zaručeně schopen!

Nu, pokud nejsou tyto domněnky liché, bude to ještě skutečně zajímavé.

Nobody se svěřil s těmito myšlenkami Scottovi, který s nimi naprosto souhlasil.

„Mimochodem,“ pokračoval Kanad'an, „vím určitě, že náš Mefistofeles stále ještě žije.“

„Odkud to víš?“

„Nemám sám nejmenší tušení, co nalezneme na onom bodě Tichého oceánu, který jsem určil. Tyto souřadnice jsem napsal, když jsem ležel v bezvědomí. Abych zjistil víc, vzal jsem si na pomoc křišťálovou kouli. A co mně pořád dokola ukazovala?“

„Nuže?“

„Nic jiného než nenávistí a výsměchem rozšklebenou ďábelskou tlamu. A ty víš, že když si přeji někoho vidět, a ona už není naživu, pak v křišťálové kouli vidím jen – ticho! Vrací se kapitán.“

Lodní paluba se chvěla zdvojenými otáčkami silných šroubů. Větroplach předal velení prvnímu kormidelníkovi a vrátil se zpět do kajuty, aby ve společnosti obou přátel pokračoval v přerušené snídani. –

Torpédovitý parník ujížděl rychlostí dvaceti uzlů směrem k jihu. Během cesty se nestalo nic, o čem bychom se museli zmínit.

Patnáctého dne se objevil v zorném poli mys Blanco, předhůří Patagonie, důležitý orientační bod pro námořníky.



*Patnáctého dne se objevil v zorném poli mys Blanco, ...*

Ano, tentokrát to byla úplně jiná jízda než tehdy s Mr Mojanem a jeho sýrovou kocábkou!!\*)

Moře bylo již více dnů mimořádně klidné, což je v těchto vodách nesmírně vzácným jevem. Nobody stál na velitelském můstku a prohlížel si mapu, na níž byl zakreslován každou hodinu kurz parníku.

„Nechtěl bys nabrat trochu východnější směr, Větroplachu? Rád bych se co nejvíc přiblížil k Argonautským ostrovům.“

---

\*) Robert Kraft, Nobody 4. díl, 11. kap. (nakladatelství NÁVRAT)

Větroplach se ani nezeptal: Proč?, odpověděl pouze novým příkazem kormidelníkovi.

Druhého rána míjeli pouze na čtvrtinu páry skupinu Argonautských ostrovů. Přiblížili se ke břehům, jak jen to bylo možné. Přitom pochopitelně museli dbát na velkou obezřetnost. Po nějaké době *Letící šíp* na Nobodyho pokyn zastavil úplně.

Detektiv si vybral čtyři nejmlčenlivější námořníky a nechal je nastoupit do loďky, aniž by z jakékoliv strany padla nějaká otázka.

Ó, jak báječné, když mezi muži panuje tak mlčenlivé přátelství! Kdyby se měli něco dozvědět, tak by jim to přece jejich přítel řekl – ale vždy je lepší, když se to nestane.

„Zamýšlím vystoupit na jeden z těch skalnatých ostrovů,“ prohodil cestou u kormidla sedící Nobody. „Kdybyste viděli nebo zažili něco zvláštního, jistě se o tom nikomu nezmíníte? Nebo se mýlím?“

Námořníci mu odpověděli svým mlčením. Pouze Anok jej musel ujistit svým: Ano, áno, nee, neeé!

Dnes se nerozbíjel o útesy ani sebemenší příboj. Lodice klidně ujížděla svou cestou – a kormidelník se v této oblasti přece velmi dobře vyznal.

S lodí mohl přistát přímo u skalní planiny. Pak vystoupil Nobody s hlubokým nádechem na pevnou zem.

Už uběhlo mnoho času od té doby. Uvidí opět tu milou a hodnou ženu, která byla vdaná za ztělesněného satana?

A co dělá ten dobrý obr, neporazitelný goliáš Pete Nielsen?

Další minuty mu musí přinést jistotu! Nobody obešel skalní kužel, který tehdy považovali za vulkán, z něhož vystupuje příjemná vůně smažené cibulky – to bylo právě to místo, kde se nalézal tajný vchod, který detektiv našel jen díky svému neporovnatelnému orientačnímu smyslu. Mechanismus stále ještě fungoval – a Nobody vstoupil do jemu tak známých prostor.

„Halóóó!!!“



*S lodí mohl přistát přímo u skalní planiny.*

Žádná odpověď. Vystěhováno! Vzali s sebou knihovnu, většinu koberců, několik jiných předmětů a také zmizelo zařízení, v němž žena vyráběla své pilulky z čisté bílkoviny.

Že by snad Sinclair vyzvedl svou ženu i jejího sluhu??? To Nobody nemohl vědět!!

Proč tedy nezničili toto tajné skalní obydlí nějakou trhavinou?

Nuže, proč tedy? Snad chtěli toto tajemné obydlí opět někdy použít. A kdyby se snad někomu podařilo přece jen najít tajný vchod, tak by zjistil, že se zde kdosi pohodlně zabydlel, nic víc.



Na myšlenku, že zde kdysi svítilo dokonce elektrické světlo, na tu nemohl nikdo přijít; v tomto směru byly všechny stopy dokonale zničeny.

Nobody zde neměl už co pohledávat. Vystoupil ven a vrátil se k člunu.

Mezitím se muselo na *Leticím šípu* něco přihodit. I když loď ležela celkem daleko, dalo se pozorovat, jak posádka pobíhá sem a tam po palubě, jak se muži shromažďují na zádi a snaží se spustit na moře velkou veslici.

Nobody uklidnil rychle své čtyři přátele, kteří začali být podivným chováním svých kamarádů poněkud znepokojeni:

„Nemůže hrozit žádné nebezpečí,“ vysvětloval, když na loď pohlédl svým kapesním dalekohledem. „Kdyby byla naše přítomnost nezbytná, ihned by signalizovali, abychom se vrátili na palubu. Zdá se mně, že pozorují něco na moři, snad nějakou velrybu. Spustili totiž na vodu velrybářskou veslici.“

Námořníci se plnou silou opřeli do vesel a zanedlouho dorazili k *Leticímu šípu*.

Nobody se nemýlil.

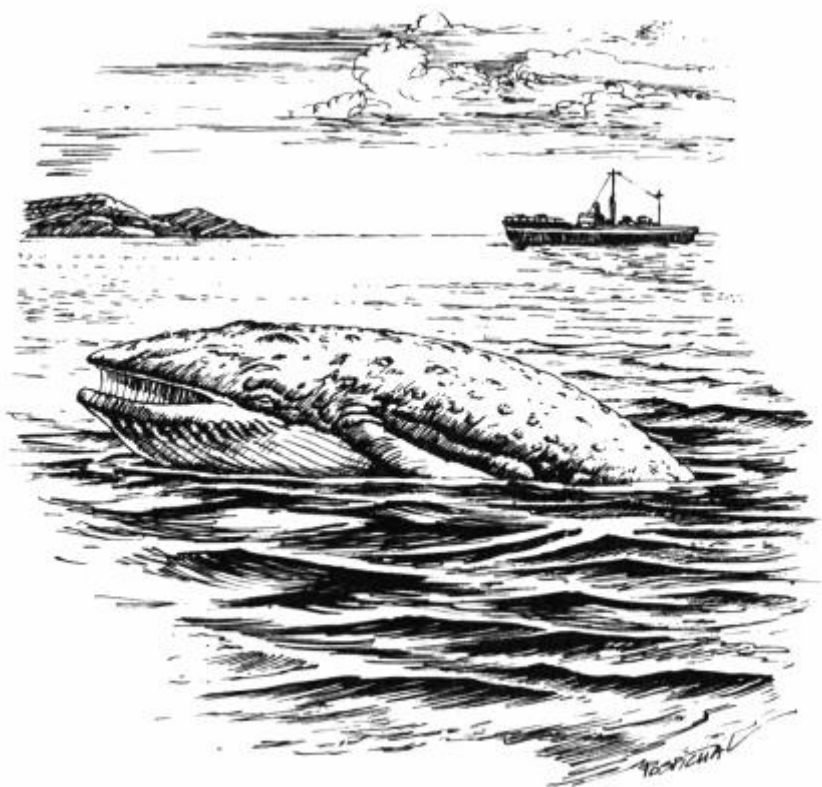
„Velryba, plejtvák, obrovský chlapák! A sní!“

Takové výkřiky zněly přibližujícím se vstříc – ne, nebyly to výkřiky, byl to jen šepot, který nemohla spící velryba zaslechnout. Přitom nebylo z paluby člunu vůbec nic vidět a také z paluby parníku nebylo vidět nic jiného než v obrovské dálce stříkající vodní sloupy, vlastně jen duha, kterou vytvářel sluneční svit ve vodní tříšti. Teprve dokonalý dalekohled přiblížil zvědavci obrys velrybího hřbetu a kus ocasu.

Všech se zmocnila lovecká vášeň; námořníci mluvili jen šeptem.

Člun ještě nebyl vyzvednut, když se *Leticí šíp* opět dal do pohybu. Hlavně pomalu, docela pomalu, aby příliš nevířila voda, aby velryba nebyla ve svém snění vyrušena!!

Lovci velryb totiž dělají rozdíl mezi spící a snící velrybou. Leží-li velryba zcela klidně – tak jako tato – když má hlavu, střední část hřbetu a ocas nad vodou, tak se dá s naprostou jistotou tvrdit, že spí.



*„Velryba, plejtvák, obrovský chlapák! A sní!“*

Pokud přitom v pravidelných intervalech vystřikují z nosních otvorů vodní sloupce, tak námořník řekne: velryba sní – a možná, že ne neprávem. – Pak vlastně velryba i ve spánku naplňuje svůj žaludek, to znamená, že polyká vodu obsahující plankton a leccos jiného, přičemž přebytečnou vodu vystřikuje silnými gejzíry ven nosními otvory. Snícím velrybám se dokáže přiblížit harpunář nejsnáze.

„Scott ji nechce harpunovat,“ šeptal Větroplach, doslova se chvějící loveckou vášní. „Ty, Alfrede, při takové věci končí jakékoliv něžnosti a přátelství! – Hlava vyhrává, znak prohrává!“

„Nu, tak hod!“

Větroplach vyhodil již připravenou minci do vzduchu – a opět ji zachytil.

„Hlava! Mám ji, mám ji!“ jásal kapitán.

„Zadrž! Nejdřív mně ukaž, jestli ta mince nemá hlavu na obou stranách. To by ti bylo podobné. Neee, tentokrát jsi byl výjimečně čestný.“

„Mám ji, je moje!“ jásal stále Větroplach.

„Norimberčané nikoho nevěší, dokud ho nedrží pevně v hrsti.“

„Mám ji stejně jistou jako svou kapsu!“ ujišťoval kapitán Nobodyho. „A jaké je to chlapisko! Nejméně sto stop!“

*Letící šíp* se přiblížil k nehybnému zvířeti až na vzdálenost jedné míle. Nyní mohli změřit námořníci velikost velryby takzvaným kongruentním způsobem za pomoci geometrického měřidla, zaneseného na palubu, přes které se pohlédlo na hlavu a ocas, čímž se spočítala téměř přesně jeho velikost.

Rozměry těchto obrovských velryb, k nimž patří i plejtvák, bývají velmi často přeháněny. Exempláře třicet metrů dlouhé patří k raritám. Ale představte si, co je to za nestvůru, když má při této délce obvod přes dvanáct metrů! Opravdu, lovecká vašeň fantasy nemusí toužit po pravěkých veleještěrech, ani tehdy neexistovaly větší nestvůry!

Ale tohle byla zcela mimořádná výjimka! Podle geometrického přístroje byla délka spočítána na jedenatřicet metrů! Goliáš mezi obrovskými velrybami! Ano, bylo vidět, že nepatří do školy, jak nazývají velrybáři stáda těchto kytovců. Byl to plejtvák, vystrnaděný z jejich společenství – a každý takový samotář dorůstá obrovských velikostí – ale jeho osamělost v něm probouzí ještě větší zlobu – a plejtvák patří k těm málo druhům, které napadají loď, aniž by byly drážděny, a dokážou být nebezpečné i značně velkým plavidlům – ale zatím větší je potom radost z lovu!! Těmto lovcům nejde ani tak o získání tuku a kostic, jako se těší na zábavu.

„Díky Bohu, díky Bohu, že moje žena není na palubě! Ta by mne nikam nepustila!“ mumlal dlouhý Větroplach chvějícími se rty.



*... plejtvák patří k těm málo druhům, které napadají loď, ...*

Lodní lékař navrhl, aby najeli plnou parou kytovci mezi žebra; to je daleko jistější, než lovit velrybu harpunou.

Ten dobrý muž měl co dělat, aby se skryl před pěstmi pobouřených námořníků!

*Letící šíp* měl na palubě přístroj, jakýsi druh děla, z něhož se střílely rakety. V případě nouze se jím dalo vystřelit záchranné lano až na kilometrovou vzdálenost, také se jím daly vystřelovat harpuny – – – ale ne, nejrytější způsobem vždy zůstane použití harpuny lidskou paží, paží námořníka a harpunáře, pronásledujícího kytovce ve veslici hnané silnými pažemi námořníků – to přetahování, nebezpečí hrozící každým okamžikem, ohrožení života – – není nic nádhernějšího v lidském životě.

Na vodu byla spuštěna dlouhá, ale úzká veslice. Na lavicích sedělo šestnáct námořníků, vybraných tahounů, to znamená veslařů, jimž odhalovaly vykasané rukávy ocelové svaly a šlachy jako provazy.

Byly vydány poslední rozkazy. Na přídi lodi stála dvě harpunovací zařízení, u kterých byla uvolňující se lana polévána vodou, aby nevzplála třením. Veslice tedy byla určena pro dva harpunáře. Druhé zbraně se směl chopit Nobody jako náhradník v případě, že by Větroplach minul a nebo se něco nepovedlo.

Ale běda, kdyby detektiv použil harpunu bez Větroplachova dovolení!!!

„To bych ti okamžitě ukousl hlavu, a byl by amen s naším přátelstvím!“

Problémy byly pouze s volbou kormidelníka. O výsledku lovu většinou rozhoduje právě kormidelníkova duchapřítomnost a jeho znalost poměrů. Jakýkoliv rozkaz, vydaný příliš brzy nebo příliš pozdě, a napnuté lano se rozletí jako sklo – – a adieu velrybo s dobře usazenou harpunou!

Na palubě měli sice školeného harpunáře, ale jednou zklamal. Větroplach chtěl harpunovat, Nobody taktéž. To byl důvod, že ani jeden z nich nechtěl usednout ke kormidlu.

„Tak převezmu kormidlo já,“ nabídl se Scott svým flegmatickým způsobem.

„Už jste řídil velrybářskou loď?“

„Často. Zním všechna pravidla.“

Osazenstvo bylo kompletní, mladý Kanadčan se ujal velení.



*Byl připraven hodit.*

„Pozor u vesel! Vesla vzhůru! – Zasadit! – – Nechat padnout! Kormidlo... jedeme!!“

A jeli! Mohutná vesla z jasanového dřeva se ohýbala jako stébla. Loď se rozlétla po naprosto hladké vodní hladině jako šipka, zanechávající za sebou zvířenou brázdu. Vše se ale obešlo bez naprostého hluku.

Velryba spala, snila, stříkala v pravidelných časových intervalech dva páře podobné vodní sloupky do výše šesti metrů. Výška těchto gejzírů, rovnající se polovině délky kytovce, jsou pouhou dětskou pohádkou.

Loď se přibližovala k obrovi zezadu. Nyní zvedl kormidelník levici, již velel, a veslaři se krčili jako partneři, připravení ke skoku. Jejich lesknoucí se oči byly přisáty na kormidelníka, pozorující jeho napřaženou ruku, každý sval jeho obličeje.

Větroplach stál na přídi veslice s napřaženou harpunou s protihrotem v pravé ruce, pravou nohu pevně zapřenou vzadu a s horní částí trupu zakloněnou vzad. Byl připraven hodit. Muž, který se před chvílí chvěl loveckou vášní, stál nyní jako bronzová socha.

A ty oči, ty jeho oči!!

Který malíř by dokázal něco takového zachytit svým štětcem?

Existuje pouze jediné, co se dá srovnávat s rozhodujícím momentem při lovu na velrybu: když obyčejný námořník, jenž je nejlepším střelcem posádky, stojí u třiceticentimetrového děla, zaměřuje nepřátelskou pancéřovou loď a drží v ruce odpalovací lano!

Chápeš, čtenáři, co tím chci říci?

Maličký človíček v souboji s obrovským kytovcem – a tam obyčejný námořník, držící ve svých rukou osud dokonalého vědeckého triumfu, práce stoletého snažení lidského ducha a lidského umu – křižník, který stál několik milionů a má na palubě několik stovek lidí – – – jediné trhnutí, a z rukou obyčejného námořníka vylétne osud v podobě ocelového granátu s jasným buď – anebo!

Ó, jaké tváře, jaké oči přitom lze pozorovat!

Napůl dravec, napůl Bůh!!

Stačí!!! –

Vzadu, poněkud stranou od Větroplacha, stál Nobody ve stejném postoji. Rozdíl byl však pouze v tom, že zakloněný detektiv v těchto okamžicích spíše studoval své vlastní pocity –

Kormidelník nemohl určit správný okamžik hodů. Pokud možno, musí harpuna protnout plíce. Takové příležitosti ale mohl kormidelník pouze napomoci.

Velryba stále spala. Mezi hlavou a koncem ocasu se tyčil její hřbet jako šedočerný kamenný ostrov, obrostlý – jak bývá u velryb pravidlem – malými mušlemi a mořskými chaluhami.

Ted', ted'... Větroplach se ještě víc zaklonil...

„Zadrž, proboha, zadrž!!!“ zařval najednou Nobody a přitočil se k Větroplachovi, jako by jej chtěl uchopit za paži a vyrvat mu harpunu.

Příliš pozdě! Už byla vymrštnuta jeho silnou paží.

Zazněl zvuk, jako kdyby někde v kotlárně padlo kladivo na tabuli plechu; pak se ozvalo praskání a křupání – a devatenáct lidí plavalo mezi troskami člunu ve vodě.

Kanaďan řídil loď správně. Nejel přímo na velrybu, ale kose se k ní přitočil, takže se loď dostala do stejného směru s velrybou, aby ji mohla ihned pronásledovat; jakmile totiž velryba ucítí hrot harpuny ve svém špeku, dává se rychlostí blesku na úprk – – – ale ne, právě to se nestalo! Velryba zůstala klidně ležet – a žila, neboť dál stříkala vodu!!

Veslice se roztříštila o její obrovské tělo!

Ano, jak teď vyprávět to další?! A k tomu ještě myšlenky! Všichni totiž slyšeli ten zvuk, jako když kladivo udeří plnou silou do ocelového plechu, a většina z nich také viděla odraženou harpunu.

Poznání následovalo ihned – když všichni vyšplhali na hřbet kytovce. Člověk totiž uprostřed Atlantického oceánu vyšplhá na cokoliv, co se nabídne.

Pak tu stáli a navzájem se pozorovali. – Zvláštní figury! A nejzvláštnější byl snad Větroplach.

Starý mořský vlk měl nahrbená ramena a kývaje volně rukama tu stál s pokrčenými koleny, polootevřenými ústy; voda z něj kapala jako ze všech ostatních.

Bůh ví, co se odehrávalo v tomto okamžiku v jeho hlavě, když začal znenadání zpívat veselým hlasem:

*Tak co tomu říkáš,  
tak co tomu říkáš?  
Má matka se čertí,  
že se jí syn žení!!*



Nobody se oklepal jako pes, který vylezl z vody; chtěl však ze sebe setřást ještě něco jiného než jen vodu. Poté se shýbl a hmatl rukama po těle kytovce, seškrabuje mušle.

„Ocelové šupiny!!“

„Ano, ano, toho jsem si také všiml, tak hudební sluch ještě mám. Je to ohnivzdorná pancéřovaná velryba.“

„Edwarde!“

Ale mladý Kanadčan neřekl své mínění. S klidem v duši si zavazoval tkaničku na své vysoké botě.

„Áno, áno, nee, neeé!“ nechal se oproti tomu slyšet Anok. „Jsou to opravdicky pospolu snejtovaný desky. Existujou vůbec takový velrybky? A že tu pořád vypouští ty gejzíry!“

„Už to mám, Anoku!“ triumfoval Jeremiah Bambula. „To přece nejní žádná velryba. Je to železná loď, že ano, postavená jako velryba, že ano, ale uvnitř je plno lidiček!“

„Ano, áno...“

Anok spadl jako všichni ostatní do vody, a když se zase vynořil, prskal polknutou vodu a pokračoval ve své započaté průpovídce:

„... nee, neeé!“

Ocelová velryba se jim totiž potopila pod nohama.

Na *Letícím šípu* pochopitelně zpozorovali záhadný průběh lovu na velrybu, a ať to bylo, co to bylo, spěchali lovcům rychle na pomoc.

Během pěti minut už stálo všech devatenáct mužů na palubě... a zase na sebe koukali s otevřenými ústy.

Jak popsat jejich myšlenky?

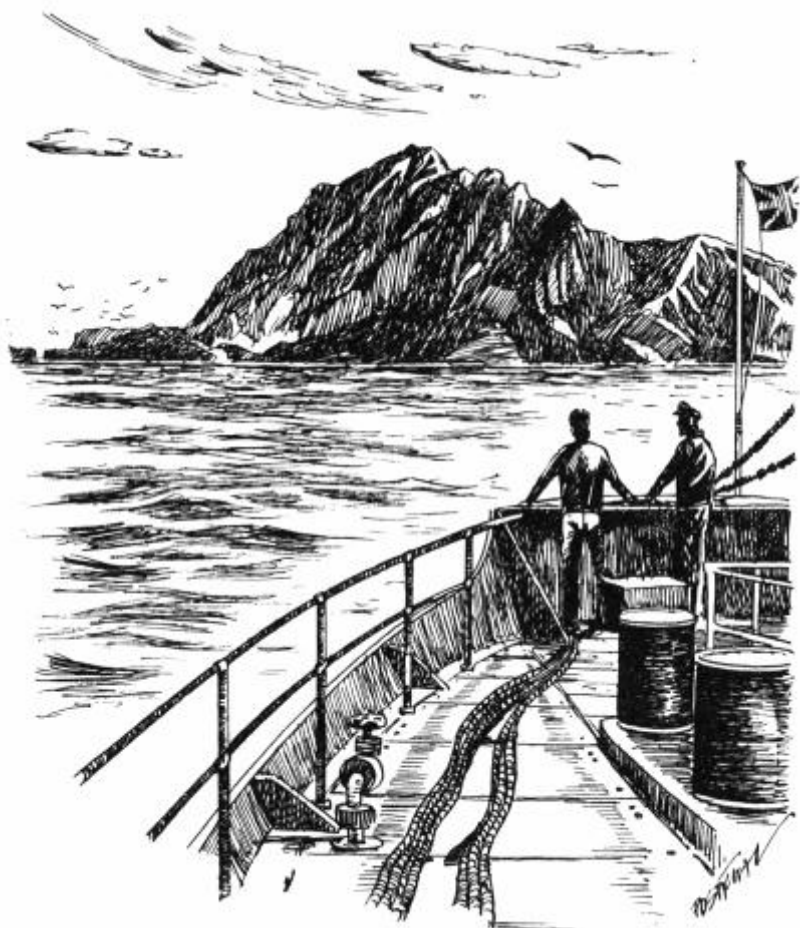
Raději od toho upustíme.

Ne nadarmo se raději držíme toho humornějšího. Pak lze vše snadněji pochopit.

„Edwarde, tvé tušení ti neřeklo, že poblíž Argonautských ostrovů narazíme na ponorku?“

„Ne.“

Spustili olovníci, a když ještě ani v pětadvaceti metrech nenarazili na mořské dno, Nobody sám ji rychle vytáhl... a pak plnou parou pryč, pryč, pryč!!!



*Za stále krásného počasí obepluli mys Hoorn...*

Dokonce i Nobody podlehl jisté hrůze!

Jen se zkuste vmyslet do jejich postavení – pak snadno zjistíte, že jejich hrůza byla ospravedlnitelná.

Všichni tři muži se sešli v kajutě, aby projednali potřebná opatření. Necht' si čtenář vzpomene, že kapitán Větroplach slyšel o šíleném Sinclairovi už před časem na podzemní řece v Habeši. Nobody nyní seznámil svého přítele s podrobnostmi, jak to považoval za nutné.

„Viděli jsme jednu z jeho báječných ponorek.“

„Ano, dal jí naprosto přesnou podobu velryby, takže nemůže být nápadná, i když se občas vynoří a je zpozorována z nějaké proplovající lodi. Každý ji musí považovat za kytovce.“

„Uvnitř museli být lidé.“

„Jistě.“

„Slyšel jsem i nějaké bouchání.“

„Já také.“

„Což nezpozorovali, že do nich naše veslice narazila plnou silou?“

To byla otevřená otázka, a tou chceme uzavřít jejich rozhovor, který stejně nic nevyřešil. — —

Za stále krásného počasí obepluli mys Hoorn a zamířili severozápadním směrem. O osm dní později přeplul *Letící šíp* obratník Kozoroha.

Už měli za sebou básníkem Salazem y Gomezem oslavované korálové útesy, Velikonoční ostrovy; začínaly se množit korálové ostrůvky, až se konečně před zraky cestujících objevily obě vyhaslé sopky Apucarua.

Mezitím Nobody studoval v bohatě zásobené lodní knihovně o cíli jejich cesty, o celém souostroví Paumotu.

Jeho první odhad, že v této oblasti nemůže narazit na žádná skaliska, jelikož kolem dokola jsou samé ploché korálové ostrovy, byl mylný.

Všechny tyto skupiny korálových ostrovů ve Velkém, neboli Tichém oceánu jsou stopy po pomalu klesajících zemských plochách – takže, aby bylo rozuměno: nejsou to zbytky nějaké zemské souše, která byla rozbita a zničena jakousi katastrofou, ale tyto korálové ostrůvky pouze ukazují, kde kdysi vyčnívaly z moře kontinenty, které se v průběhu tisíciletí a snad i milionů let docela pomalu potopily.

O tom mluví Darwinova teorie, jejíž pravdivost dokázal Alexander von Humboldt.\* ) Korál, živočich, nálevník – to co se

---

\*) Německý přírodovědec a zeměpisec (1769-1859), podle něhož je pojmenována dodnes nejslavnější německá univerzita

nosí jako ozdoba, je jenom jeho vápenitý domeček – nemůže překročit hloubku větší než čtyřicet metrů – pak odumírá. Nejraději se usidluje v místech, kde se střídavě stýká s vodou i vzduchem, takže se s nimi povětšinou setkáme na pobřeží, oplachovaném příbojem.

Tak se korálové usadili i na pobřežích předpotopných souší, jež se pomalu začaly nořit do moře. Aby nezahynuli v příliš velké hloubce, začali se korálové pomalu táhnout nahoru zanechávající dole pouze své červené a bílé vápenaté skořápky.

Souše úplně zmizely, pouze korálové formace ukazují bývalé pevniny. Vítr a vlnobití drtily generace korálů a strhávaly je do hlubší vody, kde se na nich usidlovaly nové generace a díky klesání dna šplhaly neúnavnou činností stále nahoru.

Tímto způsobem vznikly všechny korálové ostrovy a kolem nich najdeme dodnes nakupený prstenec. Nahoře zvětrá vápno v živnou půdu; voda připlaví kokosový ořech, jehož klíčivost vydrží léta; tam pak zakoření – korálový ostrov se stává obyvatelným – obyvatelným pro toho, kdo se spokojí s kokosovým ořechem a se slanou vodou... a možná dostane i chuť na lidské maso.

Ale můžeme se zde setkat i s kuželovitými kopci, stoupajícími do výše. To jsou ty původní nejvyšší hory bývalých kontinentů. Za několik dalších tisíciletí i ony klesnou, ačkoliv se rychlost – spíše pomalost – tohoto klesání nedá zaznamenat ani těmi nejjemnějšími přístroji; pomalu tak zmizí a korálové budou dál neúnavně pracovat.

K těmto zvláštním ostrovům s kopci patří také podkově podobný ostrůvek Apucarua, který zaujímá rozlohu zhruba jedné německé čtvereční míle. V každém oblouku podkovy se zvedá kráter vyhaslé sopky.

Dříve byly ostrovy Paumotu jablkem sváru mezi Anglií a Francií. Angličané upustili od svého domnělého práva nad těmito ostrovy pod podmínkou, že nebudou nikdy obydlené, s čímž Francouzi souhlasili.

V době objevení byl Apucarua silně osídlený. Vždyť zde byly podstatně lepší podmínky k životu než na ostatních

Nízkých ostrovech; hlavně jsou zde prameny pitné vody. I přesto je nyní tento rozlehlý ostrov s dostatkem úrodné půdy neobydlen. Bílí cizinci byli snědeni a jako pomstu po sobě zanechali nakažlivou epidemii. Domorodci utekli, snad se dokonce báli duchů spolykaných misionářů – – krátce a dobře, obyvatelé okolních ostrovů navštěvují Apucarua pouze jednou ročně, aby sklídili plody jabloní, v tomto případě spíš kokosové ořechy, a odvezli je s sebou. To jim docela stačí. Karibové stejně nevědí, co by si počali s úrodnou půdou, a je také možné, že jim sladká voda bez příměsi soli vůbec nechutná. A co se týká Francouzů, když se jim nepodařilo vybudovat na těchto ostrovech trestaneckou kolonii, vzdali se pokusů z Apucarua něco udělat.

Námořní mapy zachycují podrobně vytyčenou vodní trasu, procházející v blízkosti Apucarua, která slouží pro válečné lodě s velkým ponorem.

Ale od doby, co se ocitli naši přátelé v těchto vodách, nespatrili ani stopy po nějakém moderním plavidle. Pouze jednou spatřili v dálce rákosovou plachtu loďky s plovákem, sloužícím k udržení rovnováhy. V loďce se krčilo jen několik domorodců, kteří proplouvali od jednoho korálového ostrůvku k druhému, aby sklídili plody kokosových palm. *Letící šíp* se ovšem nemohl přiblížit tak blízko.

Vlevo od nich ležel velký, dvěmi vyhaslými sopkami označený ostrov, Apucarua, jejich cíl!

Je pochopitelné, jak byli všichni rozčileni. Na Nobodym a Scottovi nebylo napětí vidět, ale kapitán Větroplach nechal svému úžasu volný průběh.

„Pro všechno na světě, co chcete na tom ostrově hledat za štěstí?“

„To teprve uvidíme.“

„K čertu s vámi! Ano, v to také doufám... ale vždyť ta zemička není o moc větší než zeleninová zahrádka!“

„Tím lépe pro nás. Nejdřív musíme vyhledat vhodné místo ke kotvení.“



*... obyvatelé okolních ostrovů  
navštěvují Apucarua pouze jednou ročně, ...*

„Ano, to najít musíme, poněvadž není zaznamenáno na žádné mapě. Tady na této straně nemůžeme na nic takového ani pomyslet. Přes ty korály se nedostane ani pramice. Budeme muset obeplout celý ostrov. Podkova vystrkuje své rohy na sever; snad bychom se mohli do zálivu, který rohy tvoří, dostat motorovým člunem.“

„Tak obeplujeme ostrov.“

Pohled na ostrov neukazoval nic zajímavého. Za prstencovými korálovými útesy byl plochý břeh osázen četnými, ale nepříliš hustě rostoucími kokosovými palmami, za nimi hned začaly prudce stoupat oba kopce, mezi nimi sedlo – prostě bezbarvý, nicneříkající obraz. Chyběla skutečná vegetace. Navíc byli příliš daleko, než aby mohli něco rozlišit... ale víc se přiblížit nesměli.

„Co to čicháš, Bambulo?“ zeptal se Nobody.

Křivonohý král nosů stál totiž zakloněn dozadu a svým téměř sloním chobotem, namířeným k ostrovu, nasával lačně vzduch, stríhající přitom ušima.

„Tady je to cítit po... po... jehličí.“

„Po čem je to cítit?“ ptal se Nobody, jemuž se zdálo, že špatně rozuměl. „Po jehličí?“

„Ne, po jehlicích,“ opravil Jeremiah Bambula urychleně své tvrzení do srozumitelné podoby.

„Jehlice jsou snad cítit?“

„No a jak! Nee, vopravdu! Voní to přesně jako – jako... počkat, už to mám!... voní to přesně jako v ložnici moje Gustičky!“

„To má být tvoje nevěsta?“

„Yes! V Hamburku... počkat, ne, neee, ta v Hamburku se jmenuje... Mary... chtěl jsem říct v Bremerhavenu.“

„Nemáš nakonec nevěstu v každém přístavu?!“ vyzvídal Nobody.

„Yes!“

Bambula se ovšem nijak nenechal rušit těmito otázkami ve svém čichovém průzkumu, stále čenichal svým sloním chobotem směrem k ostrovu.

„Co když si tě všechny budou chtít vzít?“

„To nemůžou, všechny už jsou pod čepcem. Pokud já si seženu nákou nevěstu, musí už holt bejt vdaná. – Neee, skutečně tady to opravdu voní jako v ložnici Gustičky, kterou mám nejradši – napůl po vlasech, napůl po spodničce a nejvíc po bouřlivé no – – –!“

„Jsou tam lidé!!!“

Tímto výkřikem byl bohužel – nebo bohudík? – Bambula přerušen.

Slova vykřikl Kanad'an, který držel u očí dalekohled.

„Ano, tam dole v tom sedle jich je celý houf!“

„Ostrované?“

„Snad ostrované, ale těžko domorodci. Všichni jsou oblečeni v bílém, kdežto Karibové nosí akorát tak hnědé tkanivo z kokosových vláken.“

„Jak se to tam hemží! Jako když píchneš do mraveniště!“

„Pohled na naši loď vyvolal obrovský rozruch.“

„Hej, hééééj!“ zvolal jeden z námořníků. „Co to tady je?“

Spatřil totiž něco plavat ve vodě a nyní se to snažil zachytit hákem.

Tři přátelé se nejprve domnívali, že drží v ruce hnědého úhoře, ale tento omyl se velice rychle vysvětlil.

„Cop!!“

Byl to z hnědých vlasů spletený cop, na jednom konci dovedně spleten a na druhém ovinut červenou mašlí. Nemohl se tedy ve vodě rozplést.

„Karibské ženy jistě takové falešné copy nenosí,“ ujistil je Větroplach. „Jednou jsem na Tahiti s takovou hnědou ženštinou...“

„Nemusíš mně vysvětlovat, že takový cop nepatří nějaké jihomořské ostrovance. Tenhle pochází z dílny vlásenkáře – chtěl jsem spíš říci, z dílny lazebnického umělce. Tak, tak, ten



„Tenhle pochází z dílny vlásenkáře.“



jistě hodila do moře dcera moderní Evropy, nebo jí tam sám spadl – – –“

„Hej, héééj, a co je tohle?!“ zaznělo znovu.

„To je něco na ten způsob,“ vysvětloval jeden z námořníků, „co si ženský omotávají kolem pupků, aby jim něco neviselo dolů!“

„No jasně, to je taková ta věc, kterou musí mít každá ženská stejně, jako každé chlap musí mít žvejkačí tabák. To je přece klozet!“

Korzet byl vítězoslavně vytažen na palubu.

„Pěkný, důkladný!“ vysvětloval Větroplach se znaleckým výrazem v tváři.

„Hm,“ bručel Nobody, „je z pravých kostic – a dokonce má modrá ramínka.“

„To je podle nejnovější módy. Nedávno jsem s jednou ženskou...“

„Jak se to sem mohlo dostat?“

„Někdo to nějaké svlékl a hodil do moře!“

„Nebo ta dotyčná spadla přes palubu, spolkl jí nákej žralok, kterej pak ten falešnej cop a klozet, nebo jak to je, vypliv.“

„Nu, to je možné,“ mínil Nobody.

„Ale ne, master, čichněte si – to voní novotou!“

Vtipy létaly sem a tam.

„Hej, héééj! Zas nákej klozet!!“

A za chvíli naskládali na palubu *Letícího šípu* na dva tucty copů a tři tucty korzetů, a ještě další dámské potřeby plavaly ve vodě a byly loveny námořníky.

„Koukejte, koukejte,“ volal Bambula vítězoslavným hlasem – a právem, „vždyť jsem vám hned říkal, že je to tady cejtít po jehličí!“

„Po jehlicích,“ opravil jej Nobody, který pokyvoval hlavou a držel v jedné ruce korzet a v druhé falešný cop. „Musela tady ztroskotat nějaká loď, která vezla copy a korzety.“

„Ale prosím tě, milý Alfrede,“ ujal se slova rozrušený Větroplach, „jen si k tomu přičichni – – Bambula měl pravdu – ten korzet voní novotou a čerstvostí – – – tomu já rozumím – a

tady jsou ramínka a potítka nebo jak se ty nesmysly jmenují – – jen si k tomu přičichni...“

„Paule, jestli mně ještě jednou budeš strkat tu věc pod nos, tak ti jednu vrazím!“

„Ty? Ty? Vždyť sem ke mně nahoru ani nedosáhneš!“

„To je jedno, klidně si stoupnu na židli! Dej mi laskavě nějaké rozumné vysvětlení, jak se ty falešné copy a korzety mohly dostat sem, mezi východopolynéské korálové ostrovy.“

Vysokému Větroplachovi nezbylo, než aby také jen pokrčil rameny.

„Možná se tady potopil nějaký žid, který obchodoval se starou dámskou konfekcí,“ prohlásil potom.

Tak o tom ještě nějakou chvíli diskutovali, napůl vážně a napůl zvesela. Toho druhého museli zanedlouho zanechat, neboť námořníci se podle vzoru svých pánů stávali příliš veselými, uvazovali si korzety kolem těla, snažili se připevnit na hlavy falešné copy... což jim bylo pochopitelně rychle zaraženo.

„Máme vysvětlení,“ začal Scott, ale dál se nedostal.

Objeli již ostrov a mohli vidět do hluboké zátoky, jež dávala celému ostrovu podkovovitou podobu – – a objevili něco tak překvapivého, co nechalo hned upadnout korzety a falešné copy v zapomnění.

Mimochodem, také Nobody spolu s Větroplachem dospěli k stejnému vysvětlení, ale nedostali se k tomu, aby je vyslovili. Později se ukázalo, že toto vysvětlení bylo velice blízké pravdě – – ale neméně pravdu měl i Jeremiah Bambula se svými jehlicemi.

„Hrome, ten neobydlený ostrov je nejen hustě obydlen, ale dokonce i značně zastavěn!! Mají tam dokonce moderní vilovou kolonii!“

Ta byla zatím vlastně schovaná za kopcem. Ale záhadou bylo i to, co spatřily jejich pohledy zde na jednom konci podkovy.

Kolem zátoky mezi kokosovými palmami stály nejméně dva tucty vil, elegantních a moderních, ve švýcarském slohu s

balkonem a vším, co k tomu patří – ne, to by člověk na ostrovech Paumotu nikdy nehledal!

V přístavu těsně u pobřeží kotvil velký parník a několik menších plavidel, mezi nimi i zřetelně rozpoznatelný motorový člun. Největším dojmem na znalce polynéských poměrů musely bezesporu působit baterie, které se táhly podél přístavu, bašty, z nichž hrozivě vykukovala ústí děl, připravená bránit přístav před vetřelci. Ještě velkolepěji působily dva velké kanóny moderní konstrukce, s ráží asi čtyřicet centimetrů, stejné, jaké si nedávno objednala u Kruppa Argentina. Tato děla však stála na nevhodných místech, kde by byla nepřátelskou lodí ihned zneškodněna.

Znalci poměrů, především politických, by byli dokonale překvapeni; ztratili by řeč!

Jak mohla být zde, na ostrovech Paumotu, provedena kolonizace, aniž by o tom někdo věděl? Ostrov byl proti veškerým smlouvám zainteresovaných evropských velmocí doslova opevněn! Prostě neslýchaná drzost!!

„To může být jedině soukromý podnik!“ zaznělo ihned.

„Dávej pozor, tady má ruku ve hře Amerika. Ta jediná mohla zaštitit takové podnikání!“

„Ale kdepak, Spojené státy si dají na takový podnik pozor. Yankeeové nejsou ještě tak daleko.“

„Co jsou zač ti bílé oblečení kolonisté?“

Nyní se to tam ještě více podobalo rozrytému mraveništi. Všichni se k sobě tlačili, živě gestikulovali, vstupovali do švýcarských vilek, aby zase vyběhli ven – snad pro dalekohledy – a jako společné útočiště si zvolili velký parník, na jehož palubě se to za okamžik začalo doslova hemžit.

„To jsou ženské – nepochybně, to jsou výhradně samé ženy – samé bělošky s vlasy všemožných odstínů!“

Toto odhalení se skutečně potvrdilo. Nyní se již dalo rozeznat, že jsou oblečeny do jakési krátké tuniky podle antických vzorů.

„Ať visím, jestli to není kolonie emancipovaných žen, které se zde usadily, aby si zahrály na samostatnou ženskou republiku!“

Tím byly také vysvětleny záhadné nálezy falešných copů a dámských korzetů.

První názor, který nikdo nevyslovil, byl ten, že kolem plul výletní parník, na jehož palubě propukla nějaká emancipační horečka, jež vyústila tím, že už se nebudou nosit žádné falešné copy ani korzety. Takové události se objevují a vyvíjejí ve světových dějinách velice rychle, hlavně mezi ženami.

Je možné, že na palubě parníku cestoval anglický nebo americký reverend, a jako takový, který dokáže mít na anglická a americká ženská srdce až neuvěřitelný vliv, hřimal snad nad falešným zdobením účesů a nad podprsenkami – – hupsss!, a zmíněné předměty letěly přes palubu! Něco takového se ve zdejším okolí muselo nedávno přihodit.

Následkem dalších objevů tato teorie padla, ačkoliv mohla být velmi blízká pravdě.

„Že by mezi nimi byl nějaký důstojník reverend?“

„Samý ženský, nic než ženský!“

„Nu ano, jistě by nestrpěly ve své zahradě nějakého kozla. Myslím, že hned tak nenarazíme na muže, leda by byl hladce oholen a měl na sobě starořeckou tuniku.“

„Pro všechno na světě, jak mohlo dojít k něčemu takovému v takové tajnosti, že se o tom nedozvěděl ani žádný slídivý pisálek?!“

To bylo i pro Nobodyho obrovskou záhadou. Živě si vzpomněl na obyvatelky jistého coloradského údolí. Že by snad Irma a mademoiselle Clarence Labocheová<sup>\*)</sup> uskutečnily své plány o založení ženské republiky, jak o nich tenkrát mluvily s Nobodym, zde v jižních mořích?

To snad ne, odvrhl rychle tuto myšlenku. Vzpomněl si na duchaplnou Francouzku, na její vážnost, viděl před sebou

---

<sup>\*)</sup> Robert Kraft, Nobody 2. díl, 10. kapitola (nakladatelství Návrat)

dobromyslnou domácí paní Mrs Bowellovou, jak mu vysvětluje své plány. Jistě, jednalo se o ženskou emancipaci – ale něco takového, jako založit ženskou republiku zde v jižní části Tichého oceánu? – ne, nemožné!!

„Signalizují!“

Po předním stožáru parníku kotvícího u břehu vyběhlo několik signalizačních vlajek, které byly po chvílce nejspíše staženy a nahrazeny jinými – ale ani ty nebyly konečné.

„Větroplachu, představ nás a naši loď. Musíme se chovat uctivě.“

Nyní se na stožáru dámského parníku objevila pouze jedna vlajka s neklamným významem: STOP! Nesmíte se přiblížit!

To by Větroplach nemohl udělat, ani kdyby chtěl. *Letící šíp* ležel napříč zálivem, a třebaže tam ten neznámý parník vplul, nemohl jej Větroplach následovat. Neznali zdejší dno – museli by odpichovat loď metr po metru nebo by museli dostat znalého lodivoda.

Kotvy sjely do vody a brzy se zastavily na nepřítliš hlubokém korálovém dnu.

„*Letící šíp*, kapitán Větroplach,“ oznamovaly vlajky na signálním stožáru parníku.

Zároveň byla vztyčena na zádi anglická obchodní vlajka.

Na tomto místě se musíme zmínit, že člověk se dokáže pomocí signálních vlajek dokonale dorozumět. Může se stát, a je to celkem pravidlem, že signalizující dodržují při svých otázkách a odpovědích nejslušnější dopisní styl... a jde to ještě rychleji než psaní. Člověk si musí uvědomit, jak se tento systém vyvinul za dlouhá staletí, jak byl zdokonalen. Aby mohl čtenář pochopit rychlost vlajkové signalizace, musel by to vidět na vlastní oči. Jednotlivé vlajky se rychle připevňují na lano. Dole jsou pečlivě srovnány vlajky s čísly. Speciálně školený kormidelník diktuje čísla – vlajky jsou bleskurychle připevněny k lanu, vytaženy nahoru, kde je upevněno zařízení, které vlajku ihned rozvine. Jakmile si na lodi, přijímající signál, přečtou číslo, je vlajka stažena dolů a nahrazena jinou, která byla mezitím určena kormidelníkem. Roztažené vlajky jsou dole opět

dovedně svinuty, aby mohly být uloženy označením nahoře – vždy při ruce – a tak to jde stále dál.

„Důstojníci S.M.S. Leipzig opětuji co nejsrdečněji pozdravy svých anglických přátel a co nejuctivěji je žádají, aby dnes večer přišli na jejich palubu.“

To je vlajkami vyjádřeno rychleji, než zde může být napsáno. Přitom tam nechybí ani slovo, používá se veškeré interpunkce, slova se dokonce skloňují a časují. Signalista musí pochopitelně znát a používat mezinárodně schválený, v anglické řeči vedený signalizační rozhovor. Existují tisíce různých zkratk, které se podobají znakům ve stenografii – ty všechny se člověk musí naučit. Zde se nikdy nesmí dopustit, aby došlo k nějaké chybě, jak se v těsnopisu může stát... to by mohlo být osudné.

Geniální Větroplach měl v hlavě celou mezinárodní knihu signalizačních znaků, znal mnohem víc, než je povinností každého kormidelního důstojníka. Také námořníci v jeho posádce byli nedostižitelní ve vyhledávání čísel.

Nyní by kolonisté měli říci, kdo jsou oni a k jaké národnosti patří, ale to se nestalo. Pravda, několik vlajek opět váhavě šplhalo nahoru, ale vzápětí spadly zpět jako dřív. Signály nedávaly žádný smysl.

„Co – být – mít – ne – petrolej – hurá,“ slabikoval Větroplach. „Zdá se, že se ještě nenaučily abecedu. Na co se jich mám zeptat, Alfrede?“

„Rovnou se jich zeptej, co jsou zač. Snad umějí alespoň číst. Signalizuj hned: Co je to za kolonii?“

Zmíněný dotaz vylétl na stožár.

Odpověď na sebe nechala čekat značně dlouho. Konečně začaly na parníku šplhat barevné vlajky nahoru na stožár, snad ještě váhavěji než prve.

„My – máme – v – těle – ptáky.“

Řvoucí smích námořníků nebral konce.

„Jo, v hlavě, v palici!!!“

Smích musel být slyšet i naproti, jelikož signální vlajky ihned klesly a objevil se zvláštní prapor.



*„Máme před sebou moderní Amazonky.“*

Na bílém poli byla znázorněna modrou barvou lehce oděná žena, ozbrojena kopím a lukem.

„Diana, lépe řečeno pěší Amazonka,“ vysvětloval Nobody.  
„Máme před sebou moderní Amazonky.“

Rozhovor za pomoci vlajek pokračoval, veden Nobodým.

„Pod jakou státní vlajkou stojíte?“

„Kafe,“ zněla promptní odpověď.

Námořníkům byl zakázán smích. Jak se s tím vyrovnají, to je jejich věc.

„Jak jste zde dlouho?“

Bez odpovědi.

„Smíme vystoupit na pevninu?“

„My – všes – doufáme – bojíme se bouřky – dobrou noc – brambory.“

„Nechcete nás navštívit na palubě?“

„My – máme,“ nyní zůstaly obě vlajky viset nahoře a připojila se k nim třetí, „my máme hurá – průjem – hurá.“

„Zavřete huby!“ hřměl Větroplach na své námořníky. „Ale opravdu bych rád věděl, podle jaké vlajkové knihy to vlastně signalizují.“

Nobody nechal tento nesmyslný kontakt ukončit.

Mezitím byly zaměřeny přesné zeměpisné souřadnice tohoto místa. Zcela to souhlasilo; na tomto ostrově se musely protínat Scottem udané souřadnice, ale zřejmě ne na pevné zemi, nýbrž ve vodě za zátokou, jak se dalo odtud odhadnout.

Souviselo snad tajemství, jež zde měli najít, s kolonií Amazonek? Možná a možná také ne! Najít zde v jižní části Tichého oceánu emancipovaný ženský národ, to bylo zajímavé, ale... Nobody pochyboval, že je to ten pravý důvod, kvůli němuž je sem osud přivedl.

„Vykonáme dámskou návštěvu. – Spusťte na vodu velký člun!“

Nyní, když Větroplach mohl přestat namáhat svou hlavu, již potřeboval při signalizování, úplně se rozjel:

„Milion hromů – – takových ženských na ostrově – – a úplně bez mužů! – – ty, Alfrede, budou tam i nějaké hezké?“

„Co já vím?“

Tu se dlouhý Don Juan poškrábal rozpačitě za ušima a nasadil velmi smutný obličej.

„Když se stáhnou nějaké ženské na opuštěný ostrov, pak určitě nemůžou být hezké. Zaručeně to budou pěkně staré megery.“

„Já to zjistím a pak ti to hned řeknu.“

„Ty? Já přece pojedu s vámi!“

„Když to dokážeš zdůvodnit své ženě...“



„Ach, Turandot přece není vševědoucí. Navíc tam jedu z čistě vědeckých důvodů, jak bych to řekl, abych rozšířil své vědomosti, ne?“

Jakmile ženy zjistily, že námořníci spustili člun a nasedli, vytáhly na stožár několik vlajek.

„My – stát – jíst.“

„Zřejmě jsou právě u jídla a nechtějí být rušeny.“

„Nu, jen jestli to zase není nějaký omyl. To jejich signalizování se mi ani trochu nezamlouvá.“

Správně, poslední vlajka, která signalizovala slovo jíst, byla brzy stažena a nahrazena vlajkou bodat.

„My – stát – bodat! Děti, podívejte se na to, ony nás chtějí zapáchnout, jestli vystoupíme na jejich ostrově. Nebo se samy chtějí jít bodnout? Počkat, co je zas tohle?“

Několik žen v tunikách přiskočilo k těm dvěma velkým dělům – nebylo pochyb, že se připravují k boji! Ano, a nevedly si při tom nijak nešikovně. Dalo se zřetelně vidět, jak zvedly jeden granát a na rozkaz jedné z žen jej zasunuly do komory.

„Nuže, s dobrosrdečností je konec!“

A stalo se ještě něco úplně jiného. Z domu vyběhly ještě jiné Amazonky v modrých kostýmech – v jakémsi druhu uniforem s čepičkami – které byly ozbrojeny šavlemi a dobrými puškami. Postavily se do řad, pochodovaly podle taktu na pobřeží, kde sňaly pušky a čekaly na rozkaz jako při vojenské přehlídce.

„Nechtějí nás pustit na ostrov a vyhrožují násilím.“

„Zatím nás poctily pouze vojenskou přehlídkou.“

„Alfrede, neměl bych jim vypustit nad hlavy jeden náš deseticentimetrový granát?“

„Proboha, vždyť to jsou jenom dámy! Přece víš – – – vyjdi ženám jemně vstříc a získáš je – na to ti dávám čestné slovo.“

„Ano, ale když je člověk drzý a odvážný, dostane se u nich vpřed daleko rychleji – přece jen bych jim poslal ten granát.“

Větroplach však pouze žertoval. Tak násilnický vůči dámám nikdy nebyl.

Naproti zatím pokračovala vojenská přehlídka. Na břehu se shromažďovaly další a další Amazonky, všechny pušky byly namířeny na *Letící šíp*.

„Kdybych si nebyl jist, že jsem vzhůru,“ mumlal Nobody, „tak bych věřil, že jsem se ocitl v nějakém divadle, kde hrají nějaký fantastický balet. Ne, to je spíš komedie! Nikdo by neměl tvrdit, že v životě je něco nemožného!“

Na stěžen mezitím šikovně vyšplhala jedna ženská postava a uvolnila tam zaseklou vlajku „my“ a hned nato se objevily další signály, které znenadání měly nějaký smysl. Asi se tam do toho vložila nějaká znalá osoba, neboť věci nabraly poněkud lepší spád.

„Jaká loď?“ zněla přesná otázka.

Na Nobodyho příkaz se muselo začít znovu signalizovat.

„*Letící šíp*.“

„Odkud?“

„Ze Sirného ostrova v majetku Anglie.“

„Snad ne kapitán Větroplach?“

To „Snad“ bylo skutečně stylisticky správně vepředu.

„Ano.“

Mezi ženami propukl jakýsi pohyb, dokonce i stělkyně se zvedly ze svých pozic.

„Ty, Paule,“ obrátil se Nobody na přítele, „ony tě poznaly. A nežmoulej si tak knír, to ti nepřinese žádné štěstí.“

„To ještě uvidíme.“

Ještě než byly signální vlajky uklizeny, nechal Nobody vyslat následující dotaz:

„Co jste za kolonii?“

Nahoru vylétla celá řada vlajek, správně poskládaných, i když trochu nedbale rozvinutých. Údaje byly pečlivě zaznamenány.

„Ženská republika Amazona. Koupily jsme tento ostrov od francouzské vlády, budujeme zde soběstačný a uznaný stát a nařizujeme vám, abyste ihned opustili naše vody.“

A to ještě nebylo všechno – přibýly tam ještě dva vykřičníky, za nimiž zanedlouho vyběhl ještě třetí.

„Ohó!“ zvolal Nobody, „dámy vystupují velice rázně. Může být pravda, že společnost dam zakoupila ostrov od francouzské vlády, i když je mně záhadou, jak se to mohlo podařit utajit před veřejností. Ale soběstačný stát, který by měl být uznán ostatními zeměmi – ne, milé dámy, buď je to nějaký omyl nebo nápad, který hraničí se šílenstvím.“

Byly vyslány další signály.

„Od jaké doby je toto osídlení uznáno samostatným státem?“

„To se ještě dozvíte!“ bylo signalizováno po nějaké době, i když to bylo málo uctivé, ale těmto dámám zcela odpovídající.

Námořníci prohodili pár vtipů, opět zazněl hlasitý smích. Na signálním stožáru se zatřepetaly další vlajky.

„Opusťte ihned naše teritorium, jinak použijeme svého práva!!!“

„Žádné právo nemáte.“

„To se uvidí!“

Opět začaly manipulovat s velkým dělem, k nesmírnému pobavení námořníků – pouze Nobody se zdál být zastrašen.

„Žádám o rozhovor,“ zněl jeho další signál.

Na parníku proběhla krátká debata, než se objevila další odpověď:

„Proč?“

„Musím dámám něco říci.“

„Signalizujte to!“

Jednoduché „ne“ bylo odpovědí.

„Proč ne?“

„Může to být provedeno pouze ústně.“

Tím se mu podařilo probudit na protější straně čistě ženskou zvědavost, která se musela projevit i v této čistě námořnické činnosti.

„Dávejte pozor, už to jde! Ach, tak nám to přece řekněte!“ prohlásil Nobody.

Správně, bylo to skoro totéž, pouze to ach chybělo.

„Signalizujte.“

„Žádám, abych mohl vstoupit na břeh.“

Ihned se objevila odpověď:

„Na náš ostrov nesmí vstoupit žádný muž!!!!“

„Jaká škoda, že nemají pět vykřičníků,“ posteskl si Větroplach a na Nobodyho příkaz signalizoval:

„Pošlete tedy tu delegaci k nám.“

Opět začaly živě debatovat.

„Ano, pošleme delegaci.“

„Čekáme. Děkujeme.“

Ale tak rychle to zase nešlo.

„Pro jistotu požadujeme tři rukojmí.“

„Já – já – já – tam chci jet!!“ křičel okamžitě kapitán Větroplach.

„Já takýý,“ ozval se hlas Bambuly.

Ó, bylo jich tu mnohem víc, kteří se hlásili dobrovolně jako rukojmí. Ale dámy si hned uvědomily svou chybičku. Na jejich cudný ostrov přece nesmí vkročit žádná noha!

„Vzdávám se rukojmích; důvěřujeme vám.“

„Děkujeme a vaši důvěru nezklameme.“

Naproti se opět konala porada, která byla nadmíru bouřlivá. Dámy se patrně hádaly, kdo má jít na cizí parník, přičemž si málem vjely do vlasů, a to, že k tomu vlastně nedošlo, bylo způsobeno zřejmě jen přítomností cizích mužů, kteří je pozorovali.

Nakonec se přece jen dohodly. Deset dam, Amazonek, jak je můžeme i nadále nazývat, nastoupilo do loďky.

Zde se opět začaly dohadovat kvůli funkci kormidelníka. Ale i v tom se nakonec přece jen sjednotily. Jedna musela ven, osm dam se usadilo k veslům a devátá, která už z dálky působila dojmem nesmírného tělesného objemu, usedla ke kormidlu.

Měly vyrazit, ale nešlo to. K bujnému veselí námořníků se nemohly dostat do veslařského rytmu... stály stále na jednom místě u pobřeží, kam je tlačil lehounký příliv.

Bylo sice vidět, že dámy umějí veslovat; to bylo pozorovatelné na první pohled; měly však zkušenosti pouze s malými lehkými plavidly. S touto velkou lodicí si nedokázaly poradit, dlouhá vesla jim činila nepřekonatelné obtíže.



... bylo zřetelně vidět, jak popadla soudek  
a bez potíží jej dovalila až ke člunu.

S velkou blamáží opustily člun a nasedly do jiného, který, jak se hned ukázalo, byl opatřen motorem.

Ale ani s tím to nešlo tak rychle. Něco nebylo v pořádku, zřejmě něco chybělo – – – pravděpodobně nervus rerum – – benzín nebo nafta – – protože brzy dámy přivalily sud. – A

námořníci se opět natřásali smíchy při pohledu na nešikovné Amazonky. Asi to bylo tím, že se k malému soudku tlačilo hned šest žen.

Najednou začal hrůzný vrískot a hromadný úprk všech šesti bojových Amazonek na všechny strany – – – ó běda – ze soudku se svlékla jedna obruč a sud se rozpadl! Až sem zavanul vítr benzínový zápach.

Námořníkům byl opět výslovně zakázán hlasitý smích.

Z větší budovy, zřejmě skladu, vyvalily další sud. Tentokrát již proběhl jeho transport společnými silami dobře, to znamená, téměř dobře, ne úplně. Bylo to už v blízkosti moře, kde byl břeh strmější; soudek jim vyklouzl z rukou a vlastní vahou se kutálel k moři. Amazonky se opět rozprchly na všechny strany... a sud zmizel ve vlnách Tichého oceánu. Vytáhly ze skladu třetí sud.

„Jestli to takhle půjde dál, tak ještě něco zažijeme,“ prohlásil Větroplach. – „Máme však zásoby jenom na tři měsíce.“

Ne, třetí sud byl uchopen dvanácti velmi znalýma rukama, ale zmíněná mimořádně tlustá Amazonka je odehnala – bylo zřetelně vidět, jak popadla soudek a bez potíží jej dovalila až ke člunu.

„Bravóóó! Jestli ještě není prezidentkou téhle ženské republiky, tak si to postavení jistě brzy vydobude. Ale asi bude nad nimi, protože si zase sedla ke kormidlu a vůbec velí celému tomu regimentu.“

Po další čtvrt hodině se motorový člun rozjel.

Mezitím měl Nobody a Scott dost času přeměřit ještě jednou zeměpisnou polohu s přesností na desetiny obloukových vteřin, což většina námořnických přístrojů nedokáže. Oba muži se zhostili svého výpočtu za pomoci geometrických tabulek, které měli položeny na palubním stolku.

Podle výpočtu muselo být Scottem udané místo uprostřed ostrova, kam odtud nebylo vidět, protože výhled zastiňovaly kopce.

Nobody se zmínil o jejich pozorování Větroplachovi, ale s ním se o něčem takovém nedalo mluvit. Co by se staral o nějaké

tajemství? Ten měl nyní myšlenky pouze pro Amazonky; také Nobody zamířil svou pozornost na blížíící se člun.

Nejvíc jej zajímala ona silná žena, jež nyní seděla u kormidla. Díky ní jej opět napadla myšlenka, že toto všechno bude dílem dam z údolí Colorada.

To mohla být jediné miss Tereza Hackerlová, a aniž by rozeznal rysy její tváře, získal jistotu, neboť v té Amazonce vedle, jež právě vstala, poznal miss Maud Fieldovou, ženské monstrum, jenže z úplně druhé strany – nekonečně dlouhá chmelová tyčka bez ramen s blýskajícími se brýlemi.

Takže to přece jen byla práce Mrs Bowellové, již Nobody považoval za praktickou dámu, a mladé Francouzky, které chtěly osvobodit ženy stojící pod nadvládou mužů?

Nobodyho téměř zbolelo u srdce. Nu, musel to vzít, jak to stálo.

„Jsi a zůstaneš kapitánem,“ obrátil se na Větroplacha. „Já se budu vydávat za novináře londýnských Timesů.“

„K čemu to? Právě to by se mělo před dámami zatajit, jinak se vůbec nic nedozvíme.“

„Ba naopak. Já jsem totiž důvod jejich postojů hned prokoukl. Nejprve chtěly provést své kolonizační plány v úplně tajnosti, ale když už jsou tak daleko, rády poskytnou rozhovor, aby mohl celý svět obdivovat jejich genialitu. Je pravda, že se mohu mýlit, ale příliš tomu nevěřím.“



... poznal miss Maud Fieldovou, ženské monstrum, ...

Nyní už byly ženy v člunu dobře k rozeznání. Všech devět Amazonek vězelo ve stejném oblečení – modrý kostým, napůl uniforma, napůl baletní šaty – ale hlavně to druhé, protože jejich světle modré sukně sahaly sotva ke kolenům – a pokud neměly holé nohy, musely je mít oblečeny do punčoch tělové barvy. K tomu měly jakési sandály, lépe řečeno baletní botičky, připevněné modrými řemínky.

U tohoto jakoby vojenského mundúru nesměla chybět šavle, k níž sice ladila k uchu přikloněná čapka, ale ne revolvery zastrčené za opasky.

Nobody se nemusel nijak podívat, že světové dějiny budou bohatší o jednu takovouto komedii.

To není nic nového pod sluncem, všechno už tady někdy bylo.

Neslyšel snad velectěný čtenář o kolonii Ikariů, kterou založil francouzský avantgardista Cabet kolem roku 1850 v Texasu?

To samé ve světle modrém!!

Takovéto kolonie nebo sekty, které se oblékaly podle antických vzorů či jiných bizarních předloh a jejichž členové dělali pravý opak toho, než k čemu je příroda určila – krátce a výstižně: vždy co nejbláznivěji! – takových už tady bylo nespočetně! Doktor Georg Schuster se ve svém díle Sekty, řády a tajné spolky zmiňuje pouze o nejdůležitějších, ale přesto jich popisuje pěknou řadu.

Nebo jiný americký občan, nový Prorok, který hodlá založit nevidaný stát podle starořeckého vzoru, se společným majetkem, ale s přísným rozdělením mužů od žen, jak je to třeba u Shakerů, jehož osobní písař v Londýně dělal propagandu – na jeho jméno si nemohu vzpomenout – a z nejvyšších kruhů získal pro své účely již několik milionů.

Nic není natolik bláznivé, aby si to nenašlo hned několik milionů.

V New Yorku existuje již řádku let – vlastně dodnes – Legie dam, ženy v amazonských uniformách, které konají pravidelné přehlídky, cvičí se zbraněmi s jasným úmyslem, že při příští



válce, které se USA zúčastní, potáhnou do pole jako vojáci, aby dokázaly světu, že ženy dokážou bránit svou vlast stejně dobře jako muži.

A jak je to s Armádou spásy? Ano, dnes jsou ta děvčata – haleluja – všeobecně známým jevem. To je právě to. Ale přijde-li do města obyčejný sedlák a napoprvé vidí takový ženský regiment s krví a ohněm, s bubny a trumpetami, jak mašíruje ulicemi – nu, pak viděl docela jistě něco mnohem neuvěřitelnějšího než naši cestovatelé zde v jižní části oceánu.

Vždyť je ale úplně jedno, je-li to Texas nebo korálový ostrov v Tichém oceánu. Ikariové zanikli spíše vinou neustálých útoků loupeživých Apačů než nedostatkem peněz – a hlavně na svou nejednotnost!

Ne, miss Hackerlová tato tlustá dáma nebyla. Bože, ty převalisí tváře!! Kde jen už Nobody viděl tento obličej?

Nuže, jestli to není miss Tereza Hackerlová, tak to musí být jediné její sestra! Ale je téměř neuvěřitelné, že by příroda dokázala vytvořit ještě jednu postavu tak neforemné tloušťky. Jistě, to musí zůstat v rodině... a proto ty známé rysy v obličejí.

Ale miss Fieldová to byla skutečně. I dnes působila ta neořezaná chmelová tyčka s nekonečně dlouhými rukama a nohama velice groteskně. Bylo to snad kvůli tomu krátkému hávu bez rukávů, že ji námořníci obdivovali ještě víc než její tlustý, veletlustý protějšek?

Poznámka, kterou si jeden z námořníků nemohl odpustit, varovala před jistým nebezpečím, třebaže použil k jejímu vyjádření námořnické hantýrky.

„Heinrichu, jen hoď vokem na toho chřestejše, co má špejle jak ráhna vod vratiplachty.“

Ano, nebezpečí se ukrývalo v tom, že veselí námořníci mohli snadno urazit delegaci složenou ze samých citlivých dam. Proto byli okamžitě odehnáni do podpalubí. K vlastnímu setkání mělo dojít v kajutě, kde již bylo vše nachystáno.

„Ty se dovnitř neodvážíš. Určitě budou chtít zůstat na palubě,“ míní Větroplach.

„Óhó, předpokládám pravý opak. – Jistě nám budou chtít ukázat, proč jsou vyzbrojeni šavlí a revolvery. – Budou nám chtít předvést jejich pohrdání muži.“

Motorový člun zatím přirazil k můstku a obratně se položil k boku parníku, vedený rukou tlusté.

Ženy vyšplhaly na palubu a postavily se do řady; samá hezká, dobře rostlá děvčata, podle jejichž vzhledu a rysů Nobody poznal emancipované Američanky peněžní aristokracie.

Jednu z nich poznal na první pohled: nebyl to nikdo jiný než dcera multimilionáře Samsona z Chicaga – a ta druhá zase vypadala jako ta žena, která se před časem rozvedla s významným newyorským sportovcem.

Ano, jen kdyby tu nebyl ten dlouhý kostlivec! Jak tu tak stála předkloněná s pokrčenými koleny, s hůlkami visícími z míst, kde mají jiní ramena, dokonalá karikatura – a ještě ty obrovské brýle na špičatém nose! –! – Nobody se nestačil divit, že jeho přítel Větroplach dokázal udržet vážný výraz.

A ta tlustá s jejím panděrem, které ještě honosně vystrkovala, ty tukem vypolštářované paže – – Bože, kde jen ten vypasený obličej viděl?!

Větroplach se s neotřesitelnou vážností zhluboka ukláněl.

„Stejně mne ctí, jako těší – –“



*„Jistě nám budou chtít ukázat,  
proč jsou vyzbrojeni šavlí...“*

„Tady vás nemá co ctít ani těšit!“ přerušila jej tlustá hlasem, který se dal zařadit někam mezi hromový bas a fistuli – občas totiž přeskočil. „Jste snad ten vyhlášený kapitán Větroplach?“

„Větroplach jsem, ale vyhlášený, to snad – – –“

„Mlčte, když mluvím já! Jste znám jako svůdník dámské nevinnosti, ale u nás jste si kápli na ty nepravé. Já jsem prezidentka ženské republiky Amazona, jmenuji se Diana. Zde vám představuji: slečna Juno, moje ministryně – – to jsou dnes mé důstojnice: slečny Delfína, Heraklína, Achillína...“

A dalších sedm „ína“ vyslovil tučný hlas, když představoval ostatní ženy. Samá klasika!

„Smím dámy požádat, aby se obtěžovaly do kajuty?“

„Proč ne? My se vás, takzvaných pánů tvorstva, ani v nejmenším nebojíme. Říkám vám hned: my, co zde stojíme, jsme vesměs cudné panny, třebaže zrovna matkou devíti žijících dětí – tak je to jedno – pokud uděláte útok na naše panenství, tak vás postřílíme na jednu hromadu. Srozuměno?“

„Ano, i když tato slova nebyla vůbec nutná. Prosím, chcete mne následovat do kajuty?“

Nebojácné Amazonky mašírovaly v řadě do kajuty, pánové je uctivě následovali.

A Nobody – – – ten se plížil vzadu jako ve snu!

Skutečně, nebyl to jen sen?!

Ne!! Byla to skutečnost. Nyní poznal tu tlustou ženu!

A kdyby snad přece jen pochyboval o své domněnce, tak se mohl ještě cestou do kajuty přesvědčit o správnosti svého poznání.

Prezidentka dala přednost svým společnícím, opatrně se opozdila i za muži, nenápadně se ocitla po boku Nobodyho a zatahala jej za kabát.

„Nobody, proboha,“ šeptal basový hlas, který již nepřeskakoval, „rychle mi sežeňte břitvu – moje už je úplně tupá – už nejde ani nabrousit – ehmmm – a – a – a – nemáte nějaký... ehmmm... Prim?“

Mr Cerberus Mojan!!!!

Miss Diana, prezidentka ženské republiky Amazona, panická matka devíti živých dětí – – – a to všechno nikdo jiný než Cerberus Mojan!!!

Ačkoli to byl silný duševní šok, Nobody se rychle vzpamatoval.

„Všechno se zařídí,“ šeptl.

V příštím okamžiku z pěny zrozená Diana držela v ruce ruličku žvýkácího tabáku, z které každý vznešený Yankee i v uctivé dámské společnosti bezostyšně ukousne, což není v Americe vyčítáno ani nejpříjemnějšímu mladíkovi – jiná země, jiný mrav – a to také okamžitě udělal Cerberus Mojan, i když to nebylo přímo bez ostychu – to si jako žena nemohl dovolit – ale udělal to velice rychle za zády všech a potom nechal tabákový smotek zmizet v záhybech svého amazonského roucha.

Po tomto duševním šoku se Nobody rozhodl, že se už nikdy nebude ničemu divit. Jak je možné, že se Cerberus Mojan, který se s ním před pouhými pěti týdny rozloučil v Oděse, tak znenadání jakoby mávnutím ruky povýšil do funkce prezidenta ženské republiky?

Mimochodem, nebylo pro něho příliš těžké se vydávat za ženu, za nějakou starou, tlustou vesničanku s hrubými rysy, jakou vídáváme ověšenou různými cetkami i v nejlepších společnostech, protože nařasené oblečení vše skryje a přeskakující hlas, jaký zde bohužel nelze vyjádřit, se k tomu náramně hodil. A nebyl to jen následek nesmírného snažení, aby dostal svůj hlas do vyšších tónin, protože to Mojan velice dobře uměl – což prokázal i před časem, když se vydával za serailového mušlina – – ne, on nepochybně kopíroval známou ženskou postavu, a to dokázal tak výtečně, že můžeme stejně jako Nobody pouze litovat, že ten malý tlustý mužik byl ztracený, třebaže Bohem nadaný herec.

Dále budiž poznamenáno, že Nobody musel obdivovat zrak tohoto mužíčka, který jej již z dálky poznal. Nobody nebyl sice nijak maskován – – ale nic, námořníci hned nepoznali svého mastera, s nímž dlouhá léta pluli na jedné lodi, dokud jim neřekl své jméno. Ani miss Fieldová jej nepoznala.

„Dovoluji si vám představit – Mr Scott, cestující vědec – Mr Payne, zvláštní zpravodaj londýnských Timesů.“

Tato slova se neminula účinkem. Nobody ohodnotil situaci přesně. Dámy, i když svůj podnik zpočátku velice přísně tajily, chtěly se nyní nechat velmi rády interviewovat; teď bylo jejich největším přáním, aby vše proniklo na širokou veřejnost, k čemuž mohly Timesy posloužit jako jedny z nejvhodnějších novin.

Ve všech tvářích se objevilo radostné překvapení. Dámy téměř zapomněly, že se zde měly něco důležitého dozvědět.

Miss Juno, která byla pravým opakem původní nositelky tohoto jména – chřestícího brejlovce nebo obrýlený chřestýš?! – sundala z nosu své obrovské kostěné brýle, zvedla spodní část svého baletního oblečku tak vysoko, že se Nobody zprvu domníval, že si jím chce otřít nos – ale ne, pouze si čistila brýle – a opět si je nasadila na nos.

„Zvláštní zpravodaj Timesů?“

„Ano, milostivá.“

„Vy jste sem snad přijel kvůli tomu, abyste nás navštívil a napsal o nás reportáž? To už jste se o našem podniku dozvěděli?“

„Nikoliv, milostivá, zavedla mne sem pouze náhoda. Doprovázím Mr Scotta na jeho vědecké cestě. Pochopitelně jsme se hned dovtipili, nač jsme zde narazili – na kolonii odvážných zástupkyň ženského pohlaví – a takovou příležitost bych si jen nerad nechal ujít.“

„Vaše reportáž o nás vyjde v Timesech?“

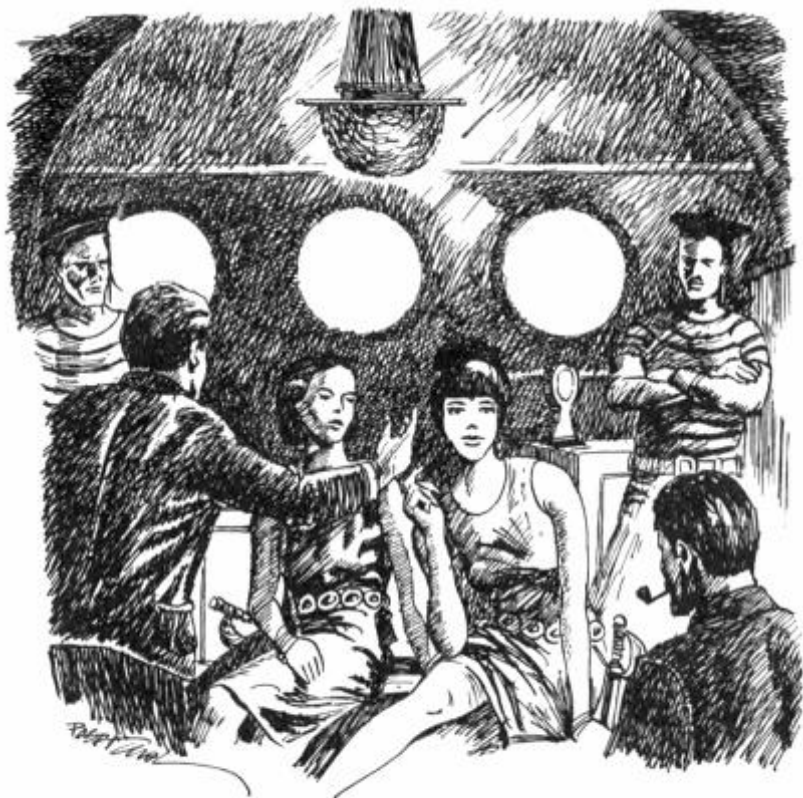
„Samozřejmě.“

„Mohou být tyto zprávy otištěny i v jiných novinách?“

„Pokud si to přejete, pak ano.“

„Dobrá, tak pište!“

Dámy se posadily, bylo jim nabídnuto občerstvení. O vínu nechťely nic slyšet; spokojily se s limonádou a biskvity. Z jejich nechutenství musel každý dobrý pozorovatel poznat, že jsou na ostrově tímto jemným pečivem dobře zásobeny.



*Dámy se posadily, bylo jim nabídnuto občerstvení.*

„Snad jste nám do toho nic nenalili?“ zeptal se Mojan, který jako z pěny zrozená Diana měl být obrazem panenské štíhlosti, a nedůvěřivě přičichl k limonádě, než ji přiložil k ústům.

„Co bychom vám měli lít do limonády?“

„Nějaký ten prostředek, jenž by otupil naše ženské city a vystavil nás hloupému počínání.“

„Ó milostivá, co si o nás myslíte?!“

„Tak se už začněte ptát!“

Interview začalo. Probíhalo to čistě novinářským způsobem. Otázky padaly jedna za druhou, z prvního tématu na druhé, jak to člověk může pozorovat v novinách, pokud je interview

otištěno doslovně. Může se zdát, že to působí nepřírozeně, ale žurnalista, který se stal ve svém oboru téměř umělcem, to dělá proto, že si tímto přeskokováním vytváří úplně jiný obraz, než kdyby se ptal v určité posloupnosti. Na takovéto křížové, zdánlivě bezhlavě pokládané otázky narazíme mimo jiné i při výslechu u vyšetřovacího soudce, a to vůbec neznamená, že by je tak kladl bez úmyslu, jak se může nezkušenému zdát. Proto je i interview umění, kterému se nedá naučit. Novinář se dokáže díky takovému postupu dostat k odpovědím, které měly vlastně zůstat nejhlubším tajemstvím.

Tahat někomu červy z nosu – – tak by se mělo správně přeložit slovo interviewovat.

V nutné krátkosti zopakujeme, co se Nobody dozvěděl z úst cudné, jemné tlusté Diany, co dámy nechtěly tajit před světem, ale naopak.

Bylo zde dvaosmdesát dam, které se spojily, aby dokázaly všem na světě, že může existovat kolonie, dokonce celá říše – bez mužů.

Téměř všechny byly Američanky. Většina z nich patřila k Lady Athletic Club a jiným sportovním spolkům.

Tajné přípravy byly započaty již před dlouhou, velice dlouhou dobou. Ostrov zakoupily od francouzské vlády. Dámy byly nadšeny pro jihomoří – – byla sem poslána průzkumná výprava, která označila ostrov Apucarua za nejvhodnější.

S koupí nebyly žádné potíže. Když sem dámy přesídlily, přišly k hotovému, protože ještě před jejich příchodem zde množství řemeslníků nachystalo vše potřebné. Nyní zde sídlilo dvaosmdesát dam, aby začaly postupně kolonizovat okolí a vytvořily nový ženský stát Amazona.

To bylo to první, co se Nobody dozvěděl bez jakýchkoliv potíží a překážek. Vše bylo svědomitě zapsáno.

Nyní začalo vlastní interview, jež mělo nastolit zmatenými otázkami správný řád věcí.

„Jsou zde pouze svobodné, nebo i ovdovělé a rozvedené dámy?“

„Ó ne, tady jsou i takové, jež dosud trpí pod manželským jhem.“

„Tyto vdané ženy se připojily ke kolonizaci se svolením svých manželů?“

„Dovolení? Nic takového nás nezajímá. Já jsem svému muži utekla. Jen ať se odváží sem přijet! Dneska nosím kalhoty já!!“

Tak mluvil Mr Cerberus Mojan, panenská matka devíti žijících dětí – – – bez těch umačkaných, dodal k tomu Nobody, pochopitelně jen v duchu.

Nyní by bylo správné optat se, jak se tyto vdané ženy rozloučily se svými dětmi, jak posuzuje tuto okolnost jejich svědomí – – – přitom se detektiv nesměl nechat mást humornou stránkou záležitosti, kterou tam vkládala mužská prezidentka ženské společnosti.

Ale další otázka se týkala něčeho úplně jiného.

„Kolik jste vlastně zaplatily za tento ostrov francouzské vládě?“

„Čtyřikrát sto tisíc franků.“

„To bylo velmi levné.“

„Za takovou věc naprosto dostačující.“

„Jste výhradními vlastníky se všemi právy?“

„Ano, ale pouze doživotně.“

„Aha, to je něco jiného. Dědici tedy nemohou uplatňovat nároky?“

„Jací dědici?“

„Nu, třeba děti vdaných dam. Jejich vlastní děti.“

„O ty je jednou provždy postaráno, a další děti se na tomto ostrově přece rodit nebudou. Co se týče mne... ehmmm... už žádnému dítěti život nedám – a mé přítelkyně jsou stejného smýšlení.“

„Dámy chtějí zůstat na ostrově delší dobu?“

„Delší dobu? Navždy! Chceme tady zemřít! – – Ale nesmí to být moc brzy.“

„Takže zde jednou celý ten váš amazonský rod vymře?“



„Pochopitelně. Ale za těch deset až padesát let dokážeme, že může existovat říše žen bez jakéhokoliv mužského tvora, a to pro světové dějiny stačí.“

„Máte na ostrově zvířata, jatečný dobytek?“ zazněla najednou další otázka.

„Ano; slepice, husy, pár prasat, několik koz kvůli mléku – – ale jsou to výlučně samé ženské kozy. Na ostrov nesmějí žádní samci!“

Z toho snad čtenář pochopí, jak může být celá interviewová záležitost zkrácena vhodně vloženou otázkou.

To samé bylo důvodem k další otázce, jež přímo nesledovala předešlou odpověď.

„Jak dlouho už jsou dámy na tomto ostrově?“

„Ó, už osm dnů.“

Doposud prezidentka odpovídala – třebaže drasticky chlupským způsobem – na otázky ke všeobecné spokojenosti ostatních Amazonek, což dokazovalo jejich neustálé přitakávání; schváleny byly i ženské kozy, od kterých se očekávalo mléko – ale při posledním ó, už osm dnů nasadily dámy doslova rozpačité obličje.

Touto pravdivou informací udělala jejich šikovná prezidentka nesmírnou hloupost. Ono se příliš nerýmuje, když je něco nadoživotí – a už osm dnů – – hlavně, když se jedná o založení republiky.

Ale nic se nedělo. Zdálo se, že si žurnalista tohoto protiřečení nepovšiml, neboť ihned přeskočil zase na něco zcela jiného.

„Dovolila vám francouzská vláda neomezený pohyb na ostrově?“

„Ta nám nemá co dovolovat, když jsme si ostrov koupily,“ zněla vzdorovitá odpověď, zcela zapadající do myšlení těchto emancipovaných žen.

Zkušený Mojan ovšem musel o celé záležitosti smýšlet poněkud jinak, jelikož znal smlouvu mezi Francií a Anglií.

„Kdo postavil domy?“

„Firma Moses, Meier and Co. z New Yorku, která vlastně vše zařídila.“

„Co je to za firmu? V čem zvláštním podniká?“

„Nu, dodává právě takováto zařízení, pořádá svatby, staví domy, kde mohou novomanželé strávit líbáňky, zajistí dětské křtiny, postará se i o zavazadla a dětské lahve, oblékne mrtvé – člověk se sám nemusí o nic starat.“

Nobody znal moc dobře takové firmy – které vycházely z amerických poměrů – zařizovací bazary v nejhrubším slova smyslu!

„Domy jsou kamenné?“

„Dřevěné, velmi prakticky zařízené. Pokud snad příliš silný vítr takovou švýcarskou vilu složí, člověk ji dokáže zase snadno postavit.“

„Už se to někdy stalo?“

„Zatím bohužel ne. Ale raději to nebudeme přivolávat. Jednou jsem se o vilku trochu drsněji opřela, a ona se naklonila. Spadnout ale nespadla – přece jen jsou dost pevné.“

Dámy opět nasadily rozmrzelé výrazy – spíš nad kývajícími se švýcarskými vilkami než nad otevřeností prezidentky.

„Měly jste stále pěkné počasí?“ zazněla opět jedna záludná otázka, která však byla považována za úplně přirozenou.

„Stále vládla pohoda.“

„Jak jste se stala prezidentkou?“

„Byla jsem jednohlasně zvolena.“

„Hned zpočátku?“

„Ne. Poprvé jsem slyšela o této historce, když dámy vypluly ze San Franciska do jižních moří. Má sestra, miss Tereza Hackerlová mne zavedla...“

Mojan tímto novináři velmi nahrál, ale ten s ním musel hrát dál svou hru a stavět se překvapeným.

„Cože, miss Hackerlová je vaše sestra?!“

„Jistě! Vy ji znáte?“

„Dokonce velice dobře. Seznámil jsem se s ní v New Yorku, kde pobývala ve společnosti jisté mademoiselle Clarence Labocheové a Mrs Bowellové – —“

„Co to říkáte? U nich právě celá tato emancipace začala!“

„To není pravda!!!“ zaznělo sedmi hlasy – miss Fieldová se k hromadnému rozčilení nepřipojila.

Aha, tady se něco objevilo... prvotní nesvornost! Původní iniciátorky se této společnosti zřekly nebo byly vyštípány a ostatní se chtěly okrášlit jejich peřím.

Nuže, Nobody se to všechno dozví – když ne hned, tak později.

O coloradském údolí se raději nezmínil, neboť nechtěl, aby jej miss Fieldová poznala.

„Miss Hackerlová je také na ostrově?“

„Ne, ta v posledním okamžiku z celého našeho podniku ustoupila – proč, to nevíme.“

„Ze zdravotních důvodů!“ zazněl sedmihlasý chór.

„Kolik máte na ostrově děl?“

„To je tajemství. Kdo je prozradí, dopustil se zrady a bude potrestán smrtí.“

„Od koho máte dvě velká děla? Od Kruppa z Essenu?“

„Ne, od Moses, Meier and Co. v New Yorku.“

Hm! Úplně nová továrna na děla! A proč se objevily ve tvářích Amazonek takové nenadálé rozpaky?

„Čím se dámy živí?“

„Z úroků svého kapitálu. Kdo nemohl složit alespoň půl milionu, nebyl přijat.“

„Jistě, ale já míním přímo otázku potravin – co dámy...“

„Ach tak, myslíte, co jíme – maso, zeleninu, chléb a podobně.“

„Odkud to máte?“

„Kupujeme si to.“

„Kde?“

„Každý čtvrtěk přijede ze San Franciska parník, který nás bude zásobovat tak dlouho, dokud se nebudeme schopny uživit sami. To je součástí smlouvy.“

„Chcete snad ostrov obdělávat?“

„Jak by ne! Už jsme s tím začaly.“

Nobody si pečlivě prohlédl ruce všech osmi dam. Podle jejich vzhledu nemohly posledních osm dní konat žádnou těžkou práci.

„Máte s sebou služebné a dělnice?“

„Ani jedinou. Všechno si děláme samy. Příští parník nám dokonce přiveze tkalcovské stroje.“

„Co to máte u břehu za parník?“

„První loď naší válečné flotily.“

„Umíte jej obsluhovat?“

„A jak! Tvrdě cvičíme.“

„Přivezly jste jej sem samy?“

„Samy? Ne, k tomu je zapotřebí šest topičů, pak tam musí být námořníci, kormidelník a — — —“

„Myslel jsem tím, zda jej cestou sem Amazonky samy obsluhovaly.“

„Ne, tehdy ještě ne. Posádka odjela druhým parníkem.“

„Takže na ostrov nesmí skutečně vstoupit ani jediná mužská noha?“

„Nikdy!!“

„Dámy neudělají výjimku ani v případě, že by se jednalo o vědecké účely?“

„Jaké vědecké účely?“

Nobody se rozhodl, že nejdříve vyřídí své záležitosti. O způsobu života Amazonek se mohl dozvědět i později.

„Případ si stojí takhle: poslední dobou se velké noviny často vměšují do záležitostí, které jsou jinak v kompetenci učenců světa. To je ovšem úctyhodné, neboť velké noviny mají tu přednost, že obhospodařují velký kapitál, takže mohou zaměstnat ty nejvýznačnější a nejlepší kapacity. Díky tomu bylo dosaženo již mnohých pozoruhodných výsledků. Uvedu příklad: dodnes bychom neznali nitro černé Afriky, kdyby Gordon Bennett, vydavatel New Yorku Herald, neposlal do Afriky Stanleye, aby tam vyhledal zmizelého Livingstona. Skutečně, za veškeré naše vědomosti o Africe vděčíme pouze těmto význačným americkým novinám, protože tímto dobrodružným podnikem vyprovokovaly všechny ostatní africké expedice.“

„V tom s vámi naprosto souhlasím,“ odvětila mužská prezidentka, která se stala dokonale věcnou.

„Proto i londýnské Timesy vyslaly na vlastní náklady význačného badatele Edwarda Scotta, aby probádal ty ostrovy jižních moří, které nevznikly v důsledku činnosti korálů, jinými slovy řečeno, aby prokázal, že kopce na těchto ostrovech tvoří vlastně vrcholky hor potopených kontinentů. Už jsme s dobrými výsledky probádali ostrovy Marutea, Hau, Puttapuka a jak se vlastně všechny ty okolní hornaté ostrůvky jmenují. Nyní se jedná o probádání ostrova Apucarua. Nuže, milé dámy, pro tuto dobrou věc nám přece dáte povolení vystoupit na váš skvělý ostrov.“

Nastala chvíle hlubokého ticha. Ne, podle výrazu dam se dalo zcela dobře soudit, že tyto moderní Amazonky vůbec nemají v úmyslu nějaké povolení dát. Bylo jim to zřejmě velmi nepříjemné.

Pak se nechala slyšet každá z nich.

„Je to skutečně tak důležité?“

„Vždyť na tom ostrově nemůžete nic nového najít.“

„Vždyť to můžeme udělat samy!“

„Jistě, a potom vám řekneme výsledek.“

„Ach, proč jste nepřišli o osm dní dříve, když jsme tady ještě vůbec nebyly!“

„Ne, to je naprosto nemožné; odporuje to našemu prvnímu zákonu.“

„O tom nemůže nás devět žen,“ ujala se slova mužská padesátiletá dívka, matka devíti žijících dětí, „o tom nemůže nás devět žen v žádném případě rozhodnout. K tomu nejsme kompetentní. To musí být dáno na vědomí našemu národnímu shromáždění.“

A jako by se jednalo o otázku života a smrti, prezidentka nyní povstala a ostatní ji ve vši vážnosti následovaly.

„Naše rozhodnutí vám oznámíme ještě dnes, nebo nejpozději zítra ráno. To vám slibuji, nic víc.“

„Doufám, že nám to bude povoleno.“

„To vám nemůže vůbec nikdo zaručit. Já sama nejsem nic víc než doživotně zvolená prezidentka ženské republiky – dá se říci mluvčí a tlumočnice rozhodnutí všech našich občanek. Já však naproti tomu doufám, že v případě záporného rozhodnutí nepoužijete násilí, abyste si vynutili vstup na ostrov.“

„To samozřejmě ne,“ ujistil je Větroplach.

„Zadrž!“ vstoupil do toho opatrný Nobody. „Pan kapitán je pouze námořní velitel této expedice, a jako takový nemůže dávat v této záležitosti žádné sliby; to mohu pouze já, skutečný a odpovědný vedoucí celé expedice.“

„Znamená to snad, že hodláte použít násilí?“ zaznělo ze všech stran devítihlasým chórem.

„To právě ne, ale nehodlám se vázat nějakými sliby. Věřím, že od vás dostaneme plně dostačující povolení.“

„Takový pokus by také pro vás velice špatně skončil,“ prohlásila nejbojovněji vypadající Amazonka ostrým tónem. „Nestřílíme žádnými čokoládovými kuličkami, jak se to stává při karnevalech, ale použijeme naše děla, která pošlou vaši loď ke všem čertům, i kdyby byla sebelépe pancéřovaná!“

„Tak, tak,“ dodala k tomu druhá. „Jen se neopovažujte proniknout do přístavu a přiblížit se k pobřeží. Kolem dokola jsou položeny lodní miny, které si poradí s velkým rámusem s každou lodí.“

„Ó, milé dámy,“ prohlásil Nobody omluvným hlasem, tiše se usmívaje nad tím velkým rámusem. „Přece se nerozloučíme v nepřátelském duchu. My jsme muži vědy, tedy mírumilovní lidé. Můžeme snad dámám nějak prospět?“

„Děkujeme!“

„Nepostrádáte snad něco?“

„Jsme dobře zásobeny.“

„Neztratily snad dámy něco?“ ujal se opět slova Větroplach.

Nobody dobře věděl, kam tím Větroplach míří, a to jej zlobilo. Tím mohl všechno pokazit. Ale úvodní otázka již byla položena, a Nobody nevěděl, jak zamezit dalšímu průběhu.

„Co bychom měly ztratit?“ zazněla překvapená protiotázka.

„Nepostrádáte nic?“

„Ne. Co by to mělo být?“

„Myslel jsem, že dámy ztratily své – – –“

Aniž by dokončil větu, vytáhl nepolepšitelný Větroplach z kapsy jeden z falešných copů, neboť si jej tam už prve pro tuto příležitost zastrčil.

Jakmile však spatřily Amazonky blondátou ozdobu vlasů, opentlenou mašlí, ihned se na to jedna z nich s hlasitým radostným výkřikem vrhla.

„Ten je můj, ten je můj! Mám zase svůj cop!!!“

Vážnost situace se v tomto okamžiku jakoby vytratila. Větroplach sice tímto pokusem podstoupil obrovské riziko, ale jak bylo vidět, vyplatilo se.

Dámy se sice poněkud styděly, ale radostná nedočkavost nabyla vrchu.

„Kde jste ho našli?“

„Vytáhli jsme ho na loď pěkně z moře a s ním také spoustu dalších.“

„Ještě další? Kde jsou?“

Byly přineseny dva tucty copů. Ach, toho jáсотu, když ještě jedna z Amazonek našla svůj majetek!

„A tenhle patří miss Ridderové – – vlastně jsem chtěla říci, miss Atlantíně.“

„A tohle je cop poručíka, miss Athény.“

„Nenašli jste jich víc?“

„Neviděli jste i ten můj?“

Otázky padaly ze všech stran.

„Bohužel jsme vylovili pouze tyto, nic víc. Ale mohu vám posloužit i něčím jiným.“

A Větroplach vytáhl krajovaný korzet, který ukrýval pod vestou.

„Ten je můj, ten je můj!!!“

Ach, takové radosti, když jedna najde a pozná svůj vlastní korzet! Ale nakonec převládalo zklamání, neboť ne všechny z dam našly mezi těmi předloženými podprsenkami právě ty své... a jak je zvláštní, že radost nad znovunalezenými klenoty ženskosti nedala ani vyrůst studu!



*Po chvíli sestoupilo devět Amazonek do svého motorového člunu  
a pod vedením své prezidentky se vrátily na ostrov.*

Dámy se nesvěřily, jak se vlastně dostaly tyto jejich copy a korzety do moře, ale Nobody si to snadno dokázal vysvětlil sám.

Nové Amazonky si předsevzaly, že se po vstupu na jejich ostrov vzdají předmětů, které jsou pro dnešní ženu jen těžko postradatelné, že všechno zahodí – – – a hned tomuto svému pevnému rozhodnutí vyhověly. Copy a korzety byly svěřeny moři, a není vyloučeno, že na dně Tichého oceánu už odpočívaly i nějaké ty šminky a pudříky...

Pak toho zřejmě začaly litovat. Vždyť bez takového korzetu se dnes neobejde ani moderní Amazonka. Poznání však přišlo pozdě. Snad své potřeby hledaly, snad také ne – – možná věřily,



že už jejich ženskost klesla ke dnu, snad to bylo kvůli potížím s člunem, které už námořníci mohli pozorovat.

A nyní to měly zase zpět! Jaké blaho!!

„Spousta jich ještě chybí!“

„Pokud si přejete, prohledáme ještě část oceánu... dokážeme si snadno spočítat, kam to proudy mohly odplavit.“

„Ach ano, prosím, prosím!“

S těmito milými slovy se odvážné Amazonky – které ještě před malou chvilí chtěly použít proti mužům všechna děla a lodní miny s velkým rámusem – proměnily v ty nejkrotší ženské.

Dámy se rozhodly k rychlému návratu na ostrov. Copy a korzety si chtěly vzít pochopitelně s sebou. Přece musely překvapit své kamarádky radostnou zprávou!

Během toho všeobecného rozruchu našel Mojan opět příležitost, aby se nepozorovaně přiblížil k Nobodymu.

„Břitvu – proboha, tu břitvu!“ šeptal. „Moje už je tupá; potřebuji si ráno oholit vousy!“

Nobody už během rozhovoru kolem copů a korzetů připravil pro Mojana nejen břitvu, ale dokonce celé pouzdro s brusným řemenem a vším ostatním. Nyní pouzdro předal prezidentce, která je nechala ihned zmizet za záhyby své tuniky.

„Čekajte na mne dnes v noci,“ šeptal ještě Mojan. „Přijdu k vám na loď a budu vám všechno vyprávět.“

Po chvíli sestoupilo devět Amazonek do motorového člunu a pod vedením své prezidentky se vrátily na ostrov.

*Následuje román „KRAJINY ZÁZRAKŮ“*

# Obsah

|                              |     |
|------------------------------|-----|
| KAPITOLA PRVNÍ .....         | 7   |
| V neznámé zemi .....         | 7   |
| KAPITOLA DRUHÁ .....         | 54  |
| Pán země .....               | 54  |
| KAPITOLA TŘETÍ .....         | 113 |
| Pouze jednu noc .....        | 113 |
| KAPITOLA ČTVRTÁ .....        | 152 |
| Nové úkoly .....             | 152 |
| KAPITOLA PÁTÁ .....          | 211 |
| Ve vlastní záležitosti ..... | 211 |
| KAPITOLA ŠESTÁ .....         | 237 |
| Nové Amazonky .....          | 237 |
| Obsah .....                  | 0   |

ROMÁNOVÝ CYKLUS NOBODY – SVAZEK 8.

Robert Kraft

# NOBODY

VIII. SVAZEK

V síti záhad



Z německého originálu Detektiv Nobody  
vydaného v roce 1905-1907 nakladatelstvím  
H. G. Múchmeyer, Dresden  
přeložil Vladimír Šunda  
Graphic design by Jiří Hanák  
Nezkrácené vydání  
Vydal Radomír Suchánek,  
ul. Kosmonautů 2, Brno  
v nakladatelství NÁVRAT, Brno  
jako svou 341. publikaci v roce 1996  
Z nové sazby vytisklo SPEKTRUM  
Brno, Vídeňská 113  
Doporučená cena vč. DPH 123 Kč

ISBN 80-7174-866-8

ROBERT KRAFT

© Translation by Vladimír Šunda – 1996

© Illustrations by Josef Pospíchal – 1996

© Cover by Libor Balák – 1994

© Editions by NÁVRAT – 1996

**ISBN 80-7174-866-8**